Cemâziye'l-Evvel 1434

tevhid

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | NİSAN 2013 | YIL: 2 | SAYI: 15 | FİYATI: 5 ₺

قَالَ أَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ إِصْرِي

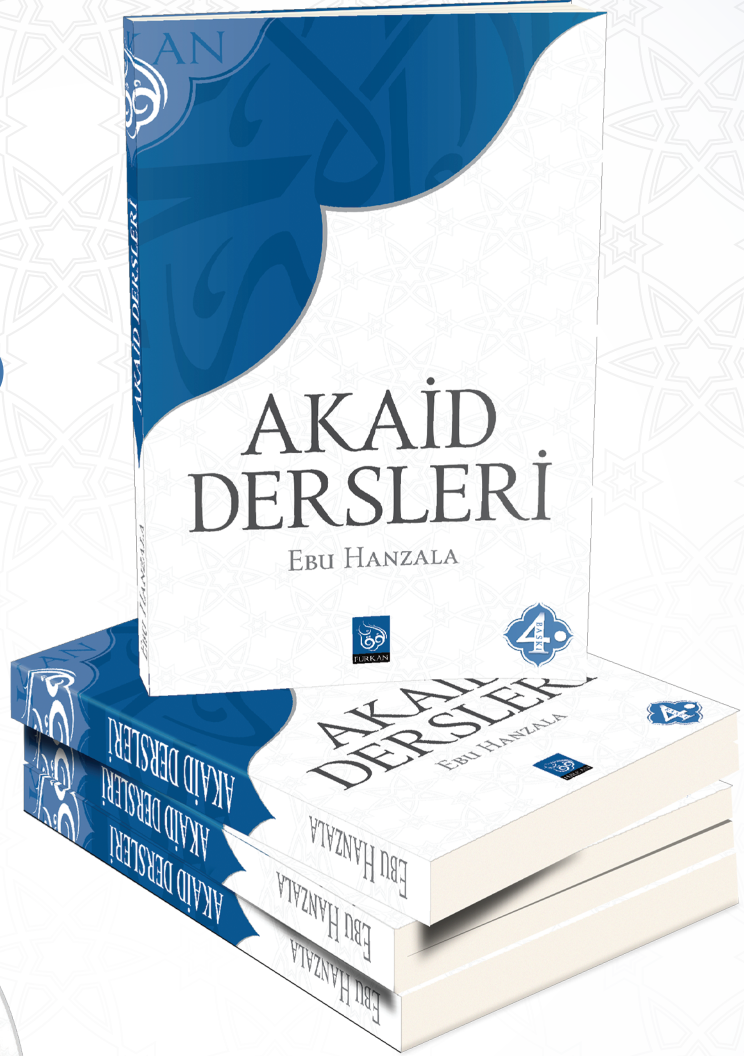
"...Bunu kabul edip bu husustaki ağır yükümü üzerinize aldınız mı?..."

(3/Âl-i İmrân, 81)

YAKINDA!..

GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ *yeni Baskı*

CD *Hediyeli*

İslamî Davette Ciddiyet ve Sorumluluk

CEMÂZİYE'L-EVVEL 1434
NİSAN '13 SAYI: 15

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd Allah'a, Salat ve Selam Rasûlü'ne olsun…

İslam Davası, Rasûl'ün bu pak vahyi alışından bu yana hep kararlı ve emin adımlarla gitmiştir. Menheci, vahyin öğretileri ile çizilen bu Rabbanî dava hep teenni ile ilerlemiştir.

Bu pak ve Rabbanî davet, kendisine samimiyet ve ciddiyeti bilen ve bunu sahada pratize eden bireylerin sırtında ileriye doğru gitmiştir. Davaya kuvvet ile yapışan, menhecini asla kişilere değişmeyen, menfaat pazarında pazarlamayan kimselerin kanları ve terleri arasında bu dava meyvesini verir.

Bu yolda gevşeklik gösteren, her zaman kendi çıkar ve menfaatlerinin peşine düşenler bu davanın ismi ile müsemma olmaya müstahak olamazlar. Bugün bu dava bizlere emanet edilmiş ise, emanet ehli olmalı ve bunu ihsan üzere tahammül etmeliyiz.

"Doğrusu biz emaneti göklere, yere ve dağlara sunduk da onlar onu yüklenmekten kaçındılar ve ondan korktular. Onu insan yüklendi. Çünkü o çok zalim, çok bilgisizdir. Ki, Allah münafık erkeklerle, münafık kadınları ve müşrik erkeklerle, müşrik kadınları azaplandırsın; mümin erkeklerle, mümin kadınların da tevbelerini kabul etsin. Allah çok bağışlayıcı, çok merhamet edicidir." [1]

Allah'ın vahyine sımsıkı sarılan selefimiz gibi, bu davaya sımsıkı sarılmalı, sözde, ahitte ve amelde asla ciddiyetten taviz vermemeli, Allah'a verdiğimiz o ağır sözü de zihinlerimizin pencerelerinden dışarı atmamalıyız.

"Hani sizden kesin bir söz almış ve Tur dağını üstünüze yükseltmiştik. Size verilen kitaba kuvvetle yapışın ve içinde olanları sürekli anın ki, belki böylelikle sakınırsınız." [2]

"Alemlerin Rabbi Olan Allah'a Hamd Olsun" duamız ile…

Editör

1. *33/Ahzap 72-73*
2. *2/Bakara, 63*

İÇİNDEKİLER

tevhid

Aylık Dergi
Cemâziye'l-Evvel 1434
Nisan 2013
Sayı: 15
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Emre UYAR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Adres: Barbaros Mh. 9/2 Sk.
No:12A-B Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik İçin: 0 534 086 95 76

Yazışma Adresi: Emre UYAR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul

Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46

EBU HANZALA

"...Ruveybida Konuşacaktır..."

Kendi hayatlarını idame ettirmekten aciz, çoluk çocuklarına hükmedemeyen idarecilerin, toplumun başına geçmesiyle; sosyal ve ekonomik sıkıntılara ve adaletsizliklere muhatap oluyoruz. Çünkü bu insanlar, İslamî ölçüye göre Ruveybidadır.

Allah'ın Adıyla!

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bir hadisi şeriflerinde buyurdular ki:

" 'İnsanlara öyle aldatıcı yıllar gelecek ki; o zaman yalancılar doğrulanacak, doğru sözlüler de yalanlanacaklardır. O zaman hainlere güvenilecek, güvenilir olanlar da ihanetle suçlanacaklardır. İşte o zaman Ruveybida konuşacaktır.' Dediler ki: 'Ruveybida da nedir?', buyurdu ki: 'Hiçbir işe yaramaz, değersiz kişidir; ama tüm insanları ilgilendiren meselelerde konuşur!' z [1]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bu hadisiyle Müslümanlara sıradan bir gaybı haber vermemiş, onları uyarmıştır. Hadiste anlatılmak istenen asıl gaye, bu yılların vuku bulacağını bildirmek değil; Müslümanların Ruveybida olmaktan sakınmaları ve bu sıfata sahip insanlardan uzak durmalarıdır.

Aldatıcı yılların içerisinde yaşıyoruz;

Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* haber verdiği aldatıcı yılları idrak etmiş bulunuyoruz. Bunun kanıtı, insanların ölçülerinin bozulmuş olmasıdır. Hadiste anlatıldığı gibi yalancılar doğruluk makamına, hainler eminlik makamına ulaşmışlardır. Bu iki vasıf mühimdir. **Din** ve **dünya** işlerinde istikametin sağlanması ancak bu iki vasfa bağlıdır.

Günümüzde yalancılıkla meşhur kitle iletişim araçları, insanların haber kaynağı durumundadır. İnsanları ifsat etmek, akidevî ve ahlakî olarak yozlaştırmak için küresel fesat komitelerinin sözcüsü olduğu aşikar olan bu kurumlar, aynı zamanda insanların gönüllü olarak tercih ettikleri rehberleridir. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* söylediğini ilk etapta anlamak

1. *İbni Mace*

zor olsa da bu zaviyeden bakılınca, anlaşılması daha kolay olacaktır. İnsanlar bir yandan yalancı olduğunu ikrar ettikleri bu araçları, aynı zamanda kaynak kabul etmekle doğrulamış oluyorlar.

Aynı şey hainlik için de geçerlidir. İnsanların, iki cihanın saadetinin kaynağı olan din ve dini meselelere yaklaşımına bakıldığında; Allah Rasûlü'nün haber verdiği vakıa net biçimde görülür. İnsanların dini öğrenmek için, her fırsatta eleştirdikleri, okudukları Kur'an'dan, kıldırdıkları namazdan dolayı para alan ve din hizmetini geçim kaynağı olarak algılayan hocalara baş vurduğunu görürüz. Dünyevî meselelerde kısa bir konuşmasına dahi tahammül edemedikleri ve dinlemekten sıkıldıkları insanlara, yaratılışın anlamı olan Allah'a kulluk meselesini sormaları; hainlerin emin olarak addedilmesindendir.

Bunun gibi insanların yönetimlerini çalan, çırpan, onları sömüren insanlara teslim etmeleri de bu garabetin bir parçasıdır. Üstelik yapılan hırsızlık ve sömürü, insanların gözü önünde cereyan ediyor.

Hadiste anlatılan yılların içerisinde yaşıyoruz. Burada zikredilen ve daha vereceğimiz nice örnek İslam'ın belirlediği ölçülerin bozulduğunun delilidir.

Tevhid ve Sünnet'in hakim olduğu toplumlarda her şey Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kitapla beraber indirdiği ölçülere tabidir. Maddi ve manevî tüm değerler, vahiy menşelidir.

"...İnsanların adaleti yerine getirmeleri için beraberlerinde kitabı ve mizanı indirdik. Biz demiri de indirdik ki onda büyük bir kuvvet ve insanlar için faydalar vardır." [2]

Bir toplumun ölçülerini bozması, yerin ve göğün fesada uğraması, açlık ve korkunun hakim olması anlamına gelir. Çünkü ölçülerin bozulması insanların hevalarına göre ölçüler belirlemesidir ki; Allah *subhanehu ve teâlâ* bu durumu kitabında şöyle izah eder:

"...Eğer hak onların hevalarına uyacak olsa idi elbette gökler ve yer ve onlarda olanlar fesada uğramış olurdu..." [3]

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ve Rasûlü'nün belirlediği ölçülerde söz hakkı, doğrularındır. Topluma öncülük edecek olanlar, eminlik vasfını bulunduranlardır. Yalancı ve hainlerin ise hiçbir kıymeti yoktur. Bilakis onlar, İslam toplumundan dışlanan, ameli ve sözlü alanlarda kendilerine hak tanınmayanlardır.

İnsanlık bu ölçüleri yitirdiği için türlü problemlerle karşılaştıkları gibi, Müslümanlar da karşılaşmışlardır. Ölçüler ve ona bağlı olarak adalet ve huzur genel bir meseledir. İnsanlık Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* indirdiği ölçüleri bozduğunda yer, gök ve içindekiler fesada uğradığı gibi, Müslümanlar da bireysel ve toplu olarak aynı sıkıntıyı yaşarlar.

İnsanlık Allah'ın subhanehu ve teâlâ indirdiği ölçüleri bozduğunda yer, gök ve içindekiler fesada uğradığı gibi, Müslümanlar da bireysel ve toplu olarak aynı sıkıntıyı yaşarlar.

Burada dikkat çekmek istediğim başka bir husus, ölçüler bozulduğunda bunun cezası olan fesadın mahiyetidir. **Fesat** kavramı, **salah** kavramının zıddıdır.

Salah;

Yapılan işin Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızasına uygun olup, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* o işe vadettiği güzelliklerin elde edilmesidir.

Fesat;

Yapılan işin Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızasına uygun olmaması ve vadedilen güzelliklerden mahrum olma, bazen de zıddıyla cezalanmadır.

Ölçülerin kaybolduğu her yerde fesat kaçınılmazdır. Buna birkaç örnek verecek olursak;

Allah *subhanehu ve teâlâ* ticareti mubah kılmış ve

2. 57/Hadid, 25

3. 23/Mü'minun, 71

ona bir takım ölçüler belirlemiştir. Buna ticaret fıkhı diyoruz. Bu ölçüler gözetildiğinde bereket ve gönül genişliği Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* vadettiğidir. Ölçüler bozulup, işler Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızası dışında cereyan ettiğinde; bereketsizlik ve açgözlülük yaygınlaşır…

Bir başka örnek, evliliktir. İslamî ölçüler gözetilip, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızası söz konusu olduğunda bunun karşılığı;

"Size kendi nefsinizden huzura kavuşabilesiniz diye eşler yaratıp, aranıza sevgi ve merhamet koyması da onun ayetlerindendir. Bunda, düşünen toplum için ayetler vardır." [4] ayetidir.

Şayet bir evlilikte sevgi, şefkat ve huzur (sekinet) yoksa, orada İslamî ölçülerin gözetilmediği ve bu ifsadın neticesi olarak evliliğin fasit olduğu anlaşılmalıdır.

Cemaatsel çalışma da bir başka örnektir. Cemaî hizmet, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* insana büyük lütuflarındandır. İnsanın tek başına yapmasının mümkün olmadığı bir çok salih amel, cemaat içerisinde mümkün olmaktadır. Şeytanın tek kişiye yönelik hileleri, cemaat içerisinde boşa çıkmaktadır. Her işimize ölçü getiren İslam, cemaatsel beraberliğimizin nasıl olması gerektiğine dair de ölçü belirlemiş, bizleri ifsat ve fesattan muhafaza etmiştir. Rahatlık anı, zorluk dönemi, fitne vb. her halde uyulması gereken ölçüler vardır. Bunların çiğnenmesi kişinin kendine ve çevresindekilere fesat getirmesi ve cemaat olanlara vadedilen hayırlardan mahrum olunması anlamına gelir.

Bu örnekleri çoğaltabiliriz. Ancak ana unsurdan kopmamak kaydıyla. İslam hayatımızda olan her şeye ölçü belirlemiştir ve vadettiği güzellikler, o ölçülere bağlı kalındığı sürece hayatımızda görülebilir.

Ruveybida olanlar konuşacak;

Hadisin son cümlesiyle anlatılan ve bizlerin bugün müşahede ettiği bu hal, ölçülerin bozulması neticesiyledir. Ölçülerin korunduğu toplumda, herkes kendi haddini bilir. Haddini bilmeyenin, insanlar tarafından engelleneceği ve istediği neticeyi elde edemeyeceği kesindir.

Ancak ölçülerin kaybolduğu yerlerde toplumun ayak takımı öncü olmaya kalkar. Boylarını fersah fersah aşan meselelerde söz söylemeye kalkarlar.

Ruveybidalaşmanın bir çok sureti vardır.

Özü; kişinin kendine vazife olmayan alanlara müdahale etmesi ve haddini bilmeyerek kendini aşan meselelerde konuşmasıdır.

Örneğin; kadının evinde, yöneticisi erkektir. Bu Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* belirlemesiyledir. Kadın söz dinleyip itaat etmesi gerektiğini unutur ve sözünü dinletmeye kalkışırsa, evlilik kurumu çöker. Kadın bu haliyle Ruveybida sınıfından olur.

İşçinin vazifesi, aldığı parayı hak etmek ve patronuyla olan anlaşmasına bağlı kalmaktır. Haddini aşar ve iş sözleşmelerine müdahale eder, diğer işçilerin sahasına karışırsa işi bozmuş ve Ruveybida olmuş olur.

Öğrenci olanın vazifesi, dinlemek ve anla-

---

4. *30/Rum, 21*

maktır. Öğrenci dinleme, anlama ve öğrenme faaliyetine son verir; anlatma, dinletme ve öğretmeyi vazifesi bilirse Ruveybida olmuş olur.

İslamî çalışmada birey olanın vazifesi, haram olmadığı müddetçe dinlemek ve itaat etmek, kendisine verilen görevleri ihsan üzere yerine getirmektir. Kişi vazifesini unutup dinlemek yerine eleştirmeye, itaat yerine karşı çıkmaya, ihsan üzere iş yapmak yerine yarım yamalak iş yapmaya başlarsa, Ruveybida olmuş olur.

Kendi hayatlarını idame ettirmekten aciz, çoluk çocuklarına hükmedemeyen idarecilerin, toplumun başına geçmesiyle; sosyal ve ekonomik sıkıntılara ve adaletsizliklere muhatap oluyoruz. Çünkü bu insanlar, İslamî ölçüye göre Ruveybidadır. İslam toplumunda yönetilen olarak dahi durma hakkı olmayanların, Müslümanlara yönetici olması düşünülemez.

Müslümanların kendi aralarındaki ilişkileri de bu esasa tabidir. Müslümanlar adına konuşacak olanlar; alimler, emirliği hak eden yöneticiler ve hikmet erbabıdır. Gerek İslam cemaatinin iç meselelerinde, gerek dışa bakan yönünde Allah'ın, Rasûlü'nün veya Müslümanların kendine konuşma yetkisi vermediği insanların konuşması, Ruveybida olanların öne çıkması anlamına gelir.

Yazının başında değindiğimiz gibi Allah Rasûlü bu hadisle sadece gaybî bir haber vermiyor aynı zamanda bizleri sakındırıyor. Bizlere bazı sorumluluklar yüklüyor.

Bu sorumlulukların ilki;

Ölçüleri muhafaza etmek ve hakkı erbabına teslim etmektir. Yalancı olana yalancı muamelesi yapmak, hain olana hain gibi davranmaktır. Ölçülerin bozulmasına sözlü ve amelî olarak karşı durmaktır. Bu durum bir çok nasla hükme bağlanmış ve Müslümanlar uyarılmıştır.

"Allah, size, emanetleri mutlaka ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emrediyor. Doğrusu Allah, bununla size ne güzel öğüt veriyor! Şüphesiz ki Allah, hakkıyla işitendir, hakkıyla görendir." [5]

"Rasûlullah etrafındaki sahabelere bir şeyler anlatırken, bir bedevi geldi ve:
- Kıyamet ne zaman kopacak? diye sordu.

Rasûlullah sözünü kesmeyip konuşmasına devam etti. (O kadar ki) oradakilerden kimisi (kendi içinden) 'Bedeviyi işitti ama, sorusundan hoşlanmadı'; kimisi de: 'Galiba işitmedi' diye durumu yorumladı. Derken Rasûlullah, sözünü bitirince:

- O, kıyameti soran nerede? buyurdu. Bedevi,

- Benim, buradayım Ya Rasûlullah! dedi. Bunun üzerine Peygamber,

- Emanet zayi edildi mi kıyameti bekle! buyurdu. Bedevi,

- Emanet nasıl zayi olur? dedi. Rasûlullah da,

- İş, ehil olmayana verildi mi kıyameti bekle! buyurdu." [6]

Ölçüleri muhafaza etmek ve İslam'ın değer verdiğine değer verip, değersiz kabul ettiklerini önemsememek sorumluluklarımızdandır. Bu sorumluluğu yerine getirmeyen toplumlar, isteseler de istemeseler de bunun bir adım sonrası olan ayak takımının, onlar adına söz söylemesine mahkum olacaklardır.

İkincisi;

Ruveybida olmamaktır. Bunun yolu insanın sorumluluklarını ve haddini bilmesidir. Bu bilinç canlı tutulmalı ve nasihatleşme suretiyle canlılığını korumalıdır. Bunu sağlayacak unsurlardan biri; bize sürekli Allah'ı hatırlatan, hayra teşvik eden ve hikmeti tavsiye eden insanlarla bir arada bulunmak, onları örnek almaktır.

5. 4/Nisa, 58
6. Buhari

Rüşdünü ispat edememiş, Müslümanlar arasında kendisine söz hakkı tanınmadığı halde her meselede konuşan insanlardan elde edeceğimiz bir hayır yoktur. Bunun yanında bu kötü ahlakla ahlaklanmak veya bunu normal görmeye başlamak, karşılaşacağımız en büyük musibettir.

Üçüncüsü;

Ruveybida olan insanlara müsaade etmemektir. Haddini bilmeyen, kendine vazife olmayan işlerde konuşanlara engel olmak, hadlerini bildirmektir. Bu İslamî bir toplumun oluşmasında esas olan şeydir. Kendi sorumluluklarımızı yerine getirdiğimiz gibi, toplumsal sorumluluk almak ve münkerin yayılmasına engel olmaktır. Aksi halde bizlerin ıslah olması, toplumun ıslah olması için yeterli değildir. Ve bireysel ıslah, toplumsal fesadın içinde barınamaz, süreklilik arz edemez.

"Allah'ın hudutlarını koruyan ile bunları aşan kimseler; kur'a sonucunda bir kısmı geminin güvertesine, bir kısmı da alt kata yerleşen gemi yolcularına benzerler. Su ihtiyaçlarını karşılamak için sürekli üst kata uğramak mecburiyetinde olan alt kattakiler: 'Biz bulunduğumuz yerde bir delik açsak ve yukarıdakilere hiç dokunmasak' derlerse ve yukarıdakiler de bunları arzularına göre bırakırsa hepsi helâk olur. Onları engellerlerse hepsi kurtulur." [7]

Hep beraber helak olmamak ve toplumsal fesadın içinde boğulmamak için Ruveybidalaşmaya engel olmak zorundayız. Selefimiz bu konuda çok hassas davranmış ve Ruveybidalaşma tehlikesine karşı ciddi tepkiler vermişlerdir.

İmam Malik'in rahimehullah hocası olan Rabi'a'nın rahimehullah ağladığını gördüler. Bir sıkıntın mı var dediklerinde şöyle cevap verdi: 'İlmi olmayana fetva sorulduğunu gördüm. Burada öyle fetva verenler var ki; hırsızdan daha çok hapsedilmeyi hak ediyorlar.' [8]

İmam Malik'e bir soru soruldu. *'Bilmiyorum'* diye cevap verince çevresindekiler şaşırdı. *'Bu çok basit bir meseledir'* dediler. Malik *rahimehullah* kızdı ve: *'İlimde basit mesele olmaz'* dedi. *'Allah'ın kitabında şu ayeti duymadınız mı:*

> *Ruveybida olan insanlara müsaade etmemektir. Haddini bilmeyen, kendine vazife olmayan işlerde konuşanlara engel olmak, hadlerini bildirmektir. Bu İslamî bir toplumun oluşmasında esas olan şeydir.*

"Şüphesiz biz sana ağır bir söz yükleyeceğiz." [9]

İlmin hepsi ağırdır' dedi.

Bu minvalde örnekleri çoğaltabiliriz. Bunların özü, selefin Ruveybidalaşmaya ve buna yol açanlara ciddi anlamda tepki gösterdikleri ve bu durumu musibetle eşit gördükleridir. Bizlerde bu sorumlulukların bilincinde olup, Ruveybida olmaktan ve birilerinin Ruveybidalaşmasından Allah'a sığınmalı, dikkatli olmalıyız.

Bu hem cemaatsel hem de bireysel sorumluluklarımızdandır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri bu sorumluluğunu yerine getirenlerden kılsın.

7. Buhari, İmam Ahmed
8. Edebu'l Mufti ve'l Mustefti
9. 73/Müzzemmil, 5

İslamî Davette
Ciddiyet ve Sorumluluk

İslam davasının tek ve yegane sahibi Allah'tır. Ve O'nun davasına ancak ciddiyet sahibi insanlar sahip çıkabilir.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Yalnız O'na hamd eder, yalnız O'nu tesbih ederiz. Salat ve selam O'nun Rasûlü'ne , pak aline ve ashabının üzerine olsun.

İslam davası ciddiyet ve sorumluluk ister. Bu dinin sahibi Allah, önderi Rasûlullah, kitabı Kur'an'dır. Çerçevesi bu olan bir davaya intisap edenlerin ilk özelliği, ciddiyet olmalıdır.

İman ettiğimiz, kendine kul, davasına müntesip olduğumuz Allah *subhanehu ve teâlâ*, kendini şöyle tanıtmıştır;

"…O Allah ki, O'ndan başka ilah yoktur. Görülmeyeni de görüleni de bilendir. O Rahman'dır, Rahim'dir. O Allah ki, O'ndan başka ilah yoktur. Mülkün sahibidir, kutludur, esenlik verendir, güven verendir, gözetip koruyandır, yücedir, her şeye buyruğunu geçirendir, pek uludur. Allah onların ortak koştuklarından münezzehtir. O, yaratan, yoktan var eden, şekillendiren Allah'tır. En güzel adlar O'nundur. Göklerde ve yerde ne varsa O'nu tesbih etmektedir. O, yücedir, hikmet sahibidir." [1]

1. 59/Haşr, 22-24

Başka bir yerde;

"Allah, kendinden başka ilah olmayan (ilah) dır. O, sürekli diridir ve yarattıklarını sürekli koruyup gözetendir. O'nu ne bir uyuklama ne de uyku tutar. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. O'nun katında kendisinin izni olmadan kim şefaat edebilir? O, onların önlerindekini de arkalarındakini de bilir. Onlar, O'nun ilminden dilediği kadarından fazla bir şeyi kuşatamazlar. O'nun kürsîsi gökleri ve yeri kaplamıştır. Bunları korumak O'na güç gelmez. O, çok yüce, çok büyüktür." [2]

"Doğu da Allah'ındır, batı da. Her nereye dönerseniz Allah'ın yüzü (kıblesi) orasıdır. Şüphesiz ki Allah, kuşatandır, bilendir." [3]

"Göklerde ve yerde ne varsa Allah'ındır. İçinizdekini açığa vursanız da, gizleseniz de, Allah sizi onunla sorguya çeker. Sonra dilediğini bağışlar, dilediğini azaplandırır. Allah, her şeye güç yetirendir." [4]

2. 2/Bakara, 255
3. 2/Bakara, 115
4. 2/Bakara, 284

"Gerçekten sizin Rabbiniz, altı günde gökleri ve yeri yaratan, sonra arşa istiva eden Allah'tır. Gündüzü, durmaksızın kendisini kovalayan geceyle örten, güneşe, aya ve yıldızlara kendi buyruğuyla baş eğdirendir. Haberiniz olsun, yaratmak da, emir de (yalnızca) O'nundur. Alemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir." [5]

"...Doğrusu Rabbinin yakalaması pek şiddetlidir. İlkin var eden, sonra yeniden dirilten O'dur. O, çok bağışlayan, çok sevendir. Arş'ın sahibidir; pek yücedir. İstediğini yapandır…" [6]

Rabbimizin sıfatlarından sadece birkaçı bunlar… Böylesi yüce sıfatlara sahip olan bir İlah'a ciddiyetsiz, sorumluluk şuuru taşımadan kulluk edilebilir mi? Müntesibi olmakla şeref duyduğumuz İslam davasının tek ve yegane sahibi Allah'tır. Ve O'nun davasına ancak ciddiyet sahibi insanlar sahip çıkabilir.

Kendimize önder kabul ettiğimiz Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ise;

"Andolsun ki, Allah müminlere büyük bir lütufta bulundu; zira daha önce açık bir sapıklık içinde bulunuyorlarken onlara, kendi içlerinden, kendilerine Allah'ın ayetlerini okuyan, kendilerini temizleyen ve kendilerine Kitap ve hikmeti öğreten bir Peygamber gönderdi." [7]

"Andolsun ki, içinizden size öyle aziz bir Peygamber geldi ki, sizin sıkıntıya uğramanız ona ağır gelir; size çok düşkün, müminlere çok şefkatli ve merhametlidir. Eğer senden yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka İlah yoktur. O'na dayandım. O, büyük arşın sahibidir." [8]

"Andolsun ki, Allah'ın Peygamberinde, sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü uman ve Allah'ı çokça ananlar için güzel bir örnek vardır." [9]

"Ey Peygamber! Biz seni şahit, müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik. Ve O'nun izniyle Allah'a çağıran ve aydınlatıcı bir kandil olarak..." [10]

"Nûn. Yemin olsun kaleme ve yazdıklarına. Rabbinin nimeti sayesinde sen bir mecnun değilsin. Hiç şüphesiz senin için bitmez tükenmez bir mükafat vardır. Ve hiç şüphesiz sen, pek büyük bir ahlak üzeresin." [11]

Bu vasıflara sahip olan bir önderin davasına sahip çıkmak da, ancak ciddiyetle mümkündür. Böyle bir önderin; sorumluluklarının bilincinde olmayan, inanç ve amelde lakayt insanları davasının müntesibi olarak kabul etmesi mümkün değildir. Hayat düsturu olarak kabul ettiğimiz davamızın, programını barındıran Kur'an ise;

"Bu Kur'an'ı bir dağın üzerine indirseydik, muhakkak onu baş eğmiş, Allah'ın korkusuyla parçalanmış görürdün. İşte biz bu örnekleri, belki düşünürler diye insanlara veriyoruz." [12]

"Bu Kur'an, Allah'ın dışında birilerince yalan isnatlarla oluşturulmuş değildir. O, kendinden öncekinin tasdiki ve kitabın ayrıntılı kılınmasıdır. Kuşku ve çelişme yoktur onda. Alemlerin Rabbi'ndendir o!" [13]

"De ki: 'Yemin olsun, eğer insanlar ve cinler şu Kur'an'ın bir benzerini getirmek üzere bir araya toplansalar, birbirlerine de destek olsalar, onun bir benzerini yine de ortaya getiremezler.' " [14]

Ciddiyet sahibi olmayan insanların, bu ağırlıkta bir kitaba sahip çıkmaları da yine aynı şekilde düşünülemez. Dağları eritip, parçalayan ve benzerini getirmekten aciz olunan bir kitap,

5. *7/A'raf, 54*
6. *85/Buruc, 12-16*
7. *3/Al-i İmran, 164*
8. *9/Tevbe, 129*
9. *33/Ahzab, 21*
10. *33/Ahzab, 45-46*
11. *68/Kalem, 1-4*
12. *33/Ahzab, 21*
13. *10,Yunus 37*
14. *17/İsra, 88*

ancak bu hassasiyette insanlar için düstur olabilir.

İslam davasının ne denli bir ciddiyet istediğini anlamak için bir çerçeve çizdik. Amacımız; mukaddime olmasını umduğumuz bu satırlardan, İslamî hareket mensuplarının üzerine düşeni alması ve bir daha düşünmesini sağlamaktır.

Hepimiz insan olmamız hasebiyle unutkan olduğumuzu ve zaman zaman gaflete düştüğümüzü kabul ediyoruz. Yolun başında hissettiğimiz heyecan ve dert edindiğimiz konular itibariyle ancak ciddiyetimizi muhafaza edebiliyor, buna bağlı olarak da İslamî davaya yakışır bir fert ve hizmet ehlinden olabiliyoruz. Zamanın ilerlemesi, imanın zayıflaması ve ilgi duyduğumuz konuların değişmesiyle de, bizlere ciddiyet veren dinamikleri yitiriyoruz. Bunun yanında aynı şeyleri tekrar etmenin getirdiği bıkkınlık veya kanıksama hali de, davaya hizmette elzem olan ciddiyetimizi zedeleyebiliyor. Ancak nasihatleşme, hatırlatma ve eksiklerimizi gündeme getirerek bu sorunu aşabiliriz.

Zamanın ilerlemesi, imanın zayıflaması ve ilgi duyduğumuz konuların değişmesiyle de, bizlere ciddiyet veren dinamikleri yitiriyoruz.

Şurası bir gerçektir ki; bu dava lakayt insanları kaldırmaz. Kendi temiz, membaı temiz, hedefi temiz olan bir dava, buna uygun bireyler ister. Yaşadığı hayatı espri üzerinden okuyan, gülmek ve eğlenmek için yer arayan, gerekli gereksiz her konuda konuşan ciddiyetsiz insanın, bu aziz davaya zarardan başka katkısı olamaz.

İslamî hareket ve İslam davası haddi zatında pak olsa da; dışarıdan bakan insanlar onu, müntesipleri aracılığıyla tanır. Kendini ona ismen nispet eden ve onun savunuculuğunu yapan her Müslüman, temsil misyonunun farkında olmalı ve ona göre davranmalıdır. İslam davası 1400 sene önce yaşayan nesil tarafından, en güzel şekilde temsil edilmiştir. Ancak her nesil, kendi zamanının temsilcilerini baz alarak bu davaya not veriyor.

Müşrikler, Allah Rasûlü'ne iftirada bulunup, vahyi Allah'tan değil de şeytandan aldığını iddia ettiklerinde ve onu şairlikle suçladıklarında, Allah *subhanehu ve teâlâ* onlara şöyle cevap vermiştir:

"Şeytanların kime indiğini size haber vereyim mi? Onlar her yalancı günahkâra inerler. Onlar kulak verirler. Çoğu da yalancıdırlar. Şairlere ise azgınlar uyarlar. Onların her vadide başıboş dolaştıklarını ve gerçekte yapmadıkları şeyleri söylediklerini görmedin mi?" [15]

Bu ayete dikkat edilirse Allah iki iddiaya da direkt cevap vermemiştir. *'Muhammed'e* *sallallahu aleyhi ve sellem* *şeytanlar inmiyor'* veya *'O bir şair değildir'* dememiştir. Bunun yerine, şeytanların ancak yalancı ve günahkarlara indiğini haber vermiştir. Müşriklerin ikrarıyla Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* yalancı da değildir, günahkar da. Devamında Allah, *"...şairlere ise azgınlar uyarlar"* buyurarak, adeta sahabeleri işaret etmiştir. Şayet Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* şair olsa; Ona ashab gibi ciddi, davasında samimi olan insanlar tabi olmazdı. Ona, şairlere tabi olan azgın, başıboş dolaşan ve söylediğini yapmayan insanlar tabi olurdu. Oysa sahabe böyle değildi. Onlar davalarında o denli ciddi ve samimiydiler ki; bu uğurda her şeyden vazgeçmiş ve canları pahasına Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem* tabi olmuşlardı.

Bugün İslam'a ve Müslümanlara yönelik her türlü suçlamada, İslam davasının ashabı olan bizlerin de sahabe tavrını takınmamız gerekmez mi? 'Şayet İslam için iddia edilenler doğru olsa bu samimiyet ve ciddiyette olan insanlar bu davaya tabi olmazdı' sözü bizim halimizin yansıması olmalıdır.

Diyebiliriz ki; bu şerefli harekete mensup olmanın şükrünü eda yollarının başında, davayı hakkıyla temsil etmek gelir. Bu da şuur, samimiyet ve en önemlisi ciddiyet ister.

---

15. 26/Şuara 221-226

Sözlerde ve Ahitlerde Ciddiyet

Bunun başında Allah'la *subhanehu ve teâlâ* yaptığımız İslam sözleşmesi gelir. Ki bu da itikadımızdır. Müslümanın, akidesinde ciddi olması şarttır.

Bu sebepten ötürü Allah *subhanehu ve teâlâ*, insan henüz vücut bulmadan ondan söz almıştır.

"Hani Rabbin Ademoğullarının sırtlarından soylarını (zürriyetlerini) almış ve onları kendi kendilerine karşı şahit tutmuştu: 'Ben sizin Rabbiniz değil miyim?' Onlar: 'Evet, Rabbimizsin. Buna şahidiz' demişlerdi. Kıyamet gününde: 'Biz bundan habersizdik' demeyesiniz diye. Yahut: 'Daha önce babalarımız ortak koştular biz de onların artlarından gelen bir nesildik. Batıla çalışanların yaptıklarından dolayı bizi helak eder misin?' demeyesiniz diye." [16]

Ayeti kerimeye dikkat edildiğinde söz alınmasının hikmeti de detaylıca beyan edilmiştir. İnsan bu sözde taraf olarak Allah'ın ciddi olduğunu ve bununla özürleri keseceğini öğrenmiştir. Ve asıl istenen, karşı taraf olarak insanın ciddi olması ve bu söze bağlı kalmasıdır. Çünkü bu sözden sonra insanın öne süreceği tüm bahaneler artık geçersizdir.

Öyleyse, insanın öncelikle itikadını muhkem naslarla öğrenip anlaması, akabinde inancını sürekli canlı tutacak eğitim faaliyetlerinde bulunması gereklidir. Samimi ve ciddi bir itikad için, itikad asılları canlı olmalıdır. Ehlinden ders alma, dinleme, sahih kaynakları okuma, bu faaliyet kapsamındadır. İnsan itikadı uğruna en ağır bedeli ödese dahi, bu çalışmaya muhtaçtır. Çünkü şeytanın insandan elde etmek istediği ilk şey, itikadî sapmadır. İtikadî sapma, ameli sapmanın başlangıcıdır. İslam itikadını en iyi şekilde öğrenmiş ve bu uğurda bedel ödemiş sahabe dahi, bazı asıllar canlılığını yitirdiğinde itikadî yanlışlıklar yapabilmişlerdir.

"Rasûlullah Hudeybiye'de, bize, geceleyin yağan yağmurun peşinden sabah namazı kıldırmıştı. Namaz bitince cemaatin önüne geçti ve:

- Rabbiniz ne dedi biliyor musunuz? buyurdu. Cemaat,

"Hani Rabbin Ademoğullarının sırtlarından soylarını (zürriyetlerini) almış ve onları kendi kendilerine karşı şahit tutmuştu: 'Ben sizin Rabbiniz değil miyim?' Onlar: 'Evet, Rabbimizsin. Buna şahidiz' demişlerdi. Kıyamet gününde: 'Biz bundan habersizdik' demeyesiniz diye."
(7/A'raf, 172)

- Allah ve Rasûlü bilir! dediler.

- Allah teâlâ: 'Kullarımdan bir kısmı bana mümin, bir kısmı da kafir olarak sabahladı. 'Allah'ın fazlı ve rahmetiyle bize yağmur yağdırıldı.' diyen bana mümin; yıldızlar nedeniyle yağdırıldı diyen de inkar edici olarak sabahladı. Kim de: 'Falanca falanca yıldız sayesinde bize yağmur yağdırıldı.' dediyse o da bana kafir, yıldıza mümin olarak sabaha erdi.' dedi! buyurdular." [17]

Bu hadise Hudeybiye antlaşması döneminde cereyan etmiştir. İtikadı için ölmeyi dahi göze alan insanların, zaman içerisinde böyle bir hataya düşmüş olmaları bizleri düşündürmelidir. Ve itikad eğitimine yönelik faaliyetlerin öneminin anlaşılmasını sağlamalıdır. Bazı malumatlar tekrar kabilinden olsa dahi, büyük maslahat gözetilerek sabredilmeli ve bunun ecir ve faydası Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* istenmelidir. Kur'an-ı Kerim'de itikadî konuların defalarca tekrar edildiğini görüyoruz. Bunun birçok hikmeti olması yanında bir hikmeti de, tekrarın ve süreklilik arz eden eğitim faaliyetinin faydasıdır.

Bu bağlamda verdiğimiz sözlerden biri de, içinde bulunduğumuz İslami camiaya yönelik ahit ve sorumluluğumuzdur. Bu da ciddiyet isteyen ve samimiyetle yapılması gereken işlerdendir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* bu konuda en güvenilir insanlar olan Rasûller'den dahi söz almıştır.

"Hani biz Peygamberlerden kesin söz almıştık; senden de, Nuh'tan da, İbrahim'den de, Musa'dan da, Meryem oğlu İsa'dan da. Onlardan sağlam bir söz almıştık." [18]

16. 7/A'raf, 172-173

17. Buhari, Müslim

18. 33/Ahzab, 7

"Allah, Peygamberlerden: 'Ben size kitap ve hikmet verdim. Daha sonra sizin yanınızda olanı doğrulayıcı bir Peygamber geldiğinde ona kesin olarak inanacak ve kendisine yardımda bulunacaksınız' diye söz almıştı. 'Bunu kabul edip bu husustaki ağır yükümü üzerinize aldınız mı?' dedi. Onlar da: 'Kabul ettik' dediler. (Allah da): 'Öyleyse şahit olun, ben de sizinle birlikte şahitlerdenim' dedi." [19]

Buna binaen Rasûller de , kendi yol arkadaşlarından söz almıştır;

"İsa, onların inkarcılığa yöneldiklerini sezince 'Allah'a giden yolda benim yardımcılarım kimlerdir?' dedi. Havariler: 'Biz Allah'ın yardımcılarıyız. Allah'a iman ettik. Bizim Müslüman kimseler olduğumuza şahit ol' dediler." [20]

Aynısını Allah Rasûlü de yapmıştı. Gerek Akabe'de, gerek savaşlarda en güvendiği ashabından ona itaat edip yardımsız bırakmayacaklarına, darlıkta ve bollukta işitip itaat edeceklerine dair söz almıştı.

Akabe'de,

"Gerek sıkıntı ve darlıkta ve gerekse refah ve sevinç halinde (söz) dinlemek ve itaat etmek (başta gelir.) Ve sen bizzat, bizim üstümüzde bir tercihe sahip olacaksın ve senin hiçbir iyi hareketinde sana karşı itaatsizlik etmeyeceğiz."

"…Allah'tan getirdiklerine bilerek ve inanarak sana biat ediyoruz! Biz, Rabbimize ve Rabbine biat ediyoruz! Allah'ın eli, ellerimizin üzerindedir! Kanlarımız kanınla, ellerimiz elinledir! Kendimizi, evlatlarımızı, kadınlarımızı esirgeyip koruduğumuz şeylerden seni de esirgeyip koruyacağız! Eğer bu ahdimizi bozarsak, Allah'ın ahdini bozan bedbaht insanlar olalım!"

Rasûl, Bedir günü ahitlerini onlara tekrar ettirmek suretiyle hatırlatmıştır;

"…Ey Allah'ın Rasûlü! Biz sana iman ettik, Senin getirdiğin Kur'an'ı ve İslam hakikatlerini tasdik ettik. Sana mutlak bir şekilde itaat etmek üzere biat ettik. İstediğiniz yere gidiniz. Bizden hiç kimse sizden ayrılmayacaktır. Sana Kur'an'ı indiren Allah'a yemin ederim ki, (Yemen'deki bir dağ olan) Berku'l-Gımad'a kadar atını sür, yâ Rasûlullah! Bizden tek kişi dahi geride kalmayacaktır. Biz Musa'nın kavminin: 'Sen ve Rabb'in gidin ve (onlarla) savaşın. Biz burada oturacağız." (5/Maide, 24) dediği gibi diyenlerden olmayacağız. Aksine biz: 'Sen ve Rabb'in gidiniz; biz de sizinle birlikte savaşacağız.' deriz. Canımız işte burada, istediğin canı al ya Rasûlullah! Malımız işte burada, istediğin kadarını al ve istediğin yere ver, ya Rasûlullah!"

Burada sorulması gereken soru şudur;

Allah, en güvendiği ve nübüvvet emanetini teslim ettiği nebilerden neden söz aldı?

Ya da Rasûller en güvendikleri yol arkadaşlarından neden söz alma gereği duymuşlardı?

Amaç, onlara işin ciddiyetini ifade etmek; verdikleri sözün, yüklendikleri görevin ehemmiyetini hatırlatmaktır.

İslam davası içerisinde yer almak, hidayet nimetinden sonra insana bahşedilmiş en büyük nimettir. Ve bu nimeti anlayıp, hakkını ifa edecek insanlar ancak ciddiyet sahibi, verdikleri sözün bilincinde olan insanlardır. Bunun ilk gereği, verilen sözlerin ne anlama geldiğini bilmektir. Toplum psikolojisi ile söz verip, sözlerin anlamını bilmemek, ciddiyetsizlik örneğidir. Bu anlamda Müslümanlar olarak verdiğimiz sözleri nefislerimize ve kardeşlerimize hatırlatmalıyız. Ta ki her birimiz ciddiyet ile sözlerimize bağlı kalalım.

Amelde Ciddiyet

Allah'a *subhanehu ve teâlâ* kulluk ciddiyet ister. O'nun *subhanehu ve teâlâ* şanına yakışır bir kulluk, ciddiyet olmadan mümkün değildir. Allah *subhanehu ve teâlâ* emaneti yüklediği insanı bilinçli olmaya davet etmiş, yüklendiği emanetin ağırlığına dikkat çekmiştir.

19. 3/Al-i İmran, 81
20. 3/Al-i İmran, 51

"Doğrusu biz emaneti göklere, yere ve dağlara sunduk da onlar onu yüklenmekten kaçındılar ve ondan korktular. Onu insan yüklendi. Çünkü o çok zalim, çok bilgisizdir. Ki, Allah münafık erkeklerle, münafık kadınları ve müşrik erkeklerle, müşrik kadınları azaplandırsın; mümin erkeklerle, mümin kadınların da tevbelerini kabul etsin. Allah çok bağışlayıcı, çok merhamet edicidir." [21]

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* insanı kendiyle mükellef kıldığı emanet, öylesine bir emanet değildir. Hikmet; müminlerin Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* affına mazhar olması, münafık ve müşriklerin azaba duçar olmasıdır. Sonunda kaybedilecek ve kazanılacak şeyin önemli olduğu işler ciddiyet ister. Bundan olsa gerek sözler, kulluğumuz ve onunla alakalı mevzular cennet ve cehennemle neticelenmiştir.

*"Hani sizden kesin bir söz almış ve Tur dağını üstünüze yükseltmiştik. Size verilen kitaba **kuvvetle** yapışın ve içinde olanları sürekli anın ki, belki böylelikle sakınırsınız."* [22]

Allah *subhanehu ve teâlâ*, Beni İsrail'den söz alırken kitaba kuvvetle yapışmalarını, bununla beraber içindekileri hatırlamalarını da istemiştir. Buradan anladığımız; dünya ve ahiret saadeti olan takvanın ciddiyetle ve sorumlulukları hatırlamayla mümkün olabileceğidir.

Allah Rasûlü ise ciddiyete şöyle vurgu yapmıştır:

"Allah'ı görüyormuşçasına O'na kulluk et. Şayet O'nu görüyor gibi yapamasan da O'nun seni gördüğünü bilerek kulluk yap." [23]

Bu ciddiyeti temsil edenleriyse şöyle zikretmiştir Kur'an;

"Kendilerini ne ticaretin, ne de alışverişin Allah'ı anmaktan, namaz kılmaktan ve zekat vermekten alıkoymadığı adamlar (O'nu tesbih ederler). Onlar, kalplerin ve gözlerin döneceği günden korkarlar." [24]

Sonuç olarak kardeşlerimize tavsiyemiz;

21. 33/Ahzab, 72-73
22. 2/Bakara, 63
23. Buhari, Müslim
24. 24/Nur, 37

Allah'a *subhanehu ve teâlâ* kulluk ve davaya hizmet ederken işi ciddi tutmalıyız. Bu büyük nimetlere yaraşır şekilde hareket etmeli, esaslarımıza kuvvetle yapışmalı ve birbirimize hatırlatmada bulunmalıyız. Çünkü İslam davası ve kulluk, insana Allah tarafından bahşedilen; fakat kıymetini bilmeyenlerin elinden alınacak nimetlerdendir. Allah *subhanehu ve teâlâ*, sahabe gibi güzide bir topluluğa şöyle hitap etmiştir;

"Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki) Allah, kendisinin onları sevdiği onların da kendisini sevdiği, müminlere karşı alçakgönüllü, kâfirlere karşı onurlu ve güçlü, Allah yolunda cihad eden ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmayan bir topluluk getirecektir. Bu Allah'ın bir lütfudur ki, onu dilediğine verir. Allah'ın lütfu ve nimeti geniştir, O bilendir." [25]

Benzer bir hitabı da tüm insanlığa yapmıştır;

"Ey insanlar! Siz Allah'a muhtaçsınız. Allah ise hiçbir şeye ihtiyacı olmayan, övgüye layık olandır. Dilerse sizi götürür (yok eder) ve yeni bir halk getirir. Bu Allah'a zor değildir." [26]

Çevremizde bu nimetle müşerref olup itikadî ve amelî sapma göstermek suretiyle yoldan çıkan nice birey ve topluluğa şahit oluyoruz. Bu kimselerin durumlarına bakıldığında, itikadî veya amelî noktada işi ciddi tutmadıklarını, zamanla yitirilen hassasiyetlerin kurbanı olduklarını görüyoruz. Şeriatın çizdiği bu tablonun şahidi, Türkiye'deki İslamî hareketin otuz yıllık seyridir. Vahiy bu konuda iki toplum portresi çizmiştir. Biri Allah'ın pak elçileri ve onların ashabıdır. İşin ciddiyetinin farkında, sorumluluk duygusuyla kulluklarını yerine getiren insanlar... Diğeri Beni İsrail'in ve münafıkların şahsında belirginleşen; inancında, amelinde verdiği sözlerde gevşeklik gösteren insanlardır. İki taifenin de dünya ve ahiret akıbetleri tafsilatlı anlatılmıştır. Her birimiz, talip olduğumuz akıbetin yolunu izlemeliyiz. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızasına talip olanlar ciddiyet yolunu, gazabına talip olanlar gevşeklik ve sorumsuzluk yolunu seçecektir.

Selam ve dua ile…

25. 5/Maide, 54
26. 35/Fatır, 15-17

EBU NUSEYBE | ebunuseybe@tevhiddergisi.com

Allah'ın Evine Girdiğinde...

Düşün, yıllardır Müslüman olmuş, fakat donuk ve normal sokaktaki vatandaştan hiçbir farkı olmadan yaşayan bir insan portresi çizip, attığı adımdan korkup, Allah'ın evine girmemeyi hikmet, siyaset olarak addeden nice kimseler var. Onların bu durumları, mescitlerden, İslamî çalışmadan geri durduran El-Mânî olan Allah'tır...

Hamd Allah'a, salat ve selam Rasûlü'ne olsun…

Bir oturumumuzu daha kendisine hamd ile başlatan ve seninle Zatı ile muamelenin keyfiyetini gösteren Allah'a sonsuz hamd olsun.

Bizler hemen hemen her gün farklı mekânlara gidiyor, türlü evlere, işyerlerine, çarşılara giriyoruz. Bu kadar mekânların arasında sana en sevimli olan, gönlünü rahatlatan hangisidir?

Herhangi bir mekâna girdiğimizde, içimizdeki atmosfer de oraya verdiğimiz değere binaen şekilleniyor. Örneğin, sevdiği bir hükümdarın yanına giren birisi attığı adıma, söylediği söze, giyimine-kuşamına dikkat eder. Yani orada hususi bir muamelede bulunur. Allah için de en güzel misal vardır. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* evine girdiğimizde de bunun manaları ve sırları olduğu muhakkaktır. Bu mana ve sırları öğrendiğinde ve bunları uyguladığında, O'nun evine farklı bir ruh hali ile girecek, öyle bir tat, öyle bir duygu hissetmeyeceksin.

Bunları daha önce anlattığım bir kişi, sanki bundan önce mescide girmediğini söylemişti. O halde biz de bunun yolunu bu oturumumuzda beraber öğrenmeye gayret edelim.

Allah'ın Evine Girdiğinde O'nunla Nasıl Muamele Etmelisin?

İlk muamelen, oraya ne için gittiğini kendine sormandan geçer. *'Ben ne için mescide gidiyorum?'…*

Zira Allah tüm insanlığı kendisine ibadet edilmesi, kendisinin sevilmesi için yaratmıştır. İbni Kayyım *rahimehullah 'Allah, ruhu ancak kendisini sevmesi için yaratmıştır'* der.

Seven sevdiğine özlem duyar… Onu görmekten hoşlanır… Seven kimse sevdiğini bulamadığı zaman ilk gideceği yer onun evidir.

Kays İbnu'l Meluh, Leyla'nın oturup da terk ettiği yere geldiği zaman karşılaştığı taşları, duvarları öpmeye başlamış. Onun bu mecnun haline bakıp da neden böyle yaptığını söylemişler. O da şöyle cevap vermiş:

أمر على الديـــــار ديار ليلى
أقبل ذا الـــــجدار وذا الجدارا
وما حب الديار شـــــغفن قلبي
ولكن حب من ســـــكن الديارا

'Diyarlardan Leyla'nın diyarına geçiyorum
Bir o duvarı bir bu duvarı öpüyorum
Diyarların sevgisi değildir kalbimi çelen,
Bir zamanlar diyarların içerisinde olanın sevgisidir'

Allah *subhanehu ve teâlâ* kalpleri yaratan ve bu kalplerin neye muhtaç olduğunu en iyi bilendir… O ki kendisini seven, kendisine iştiyak duyan kimseleri de bilen yüce Zat'tır. Bunun yanında yedi kat semanın üzerinde kulları ile arasında bir perde vardır. O'nun perdesi nurdur. O'nun bu dünyada görülmesi mümkün değildir. Ancak kıyamet günü, her muvahhid kul için Allah *subhanehu ve teâlâ* ile buluşma vaktidir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* müminlerin kendisini ne kadar sevdiğini ve bu sevgi ile kıyamet gününü beklemenin onlara ne denli zor geldiğini bilmektedir.

Muvahhid bir kul dünyada çeşitli tağutî zorbalardan sıkıntı/eza görmekte ve bunlarla kendisini sadece sabra sevk etmektedir. İltica ettikleri/sığındıkları sadece Allah *subhanehu ve teâlâ* vardır. Allah'ın da kullarını rahatlattığı, onların üzerinden bu yükü az da olsa kaldıracağı bir şey olmalıdır…

Allah *subhanehu ve teâlâ* kulları için bir ev belirlemiş, bu eve de Allah'ın evi, Allah'ın mescidi denmiştir. Ta ki O'nu seven, O'na özlem duyan kimse günde beş kez O'nun evine doğru yol alsın, mescidde O'nun huzuruna çıkarak, O'nun huzurunda duracağı daha büyük günün halini tefekkür etsin...

Allah *subhanehu ve teâlâ* kullarını bu mekana davet etmektedir. İşin gerçeğine bakılırsa, bir kimse mescide giderken aslında duvarları, tuğlaları, halıları olan mescide değil, El-Ğaffar, El-Vahid olan Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* evinde, O'nunla buluşmak için gitmektedir.

"Şüphesiz Allah size namazı emretti. Namaz kıldığınız zaman yüzünüzü sağa sola çevirmeyin. Kul, namazda yüzünü sağa sola çevirmediği müddetçe Allah da yüzünü ona doğru çevirir." [1]

Mescide Gitmek İstiğfarın Göstergesidir!

Kardeşim şimdi bir düşün… Normal günlük hayatımızda bizim için değerli olan bir kişiye karşı bir hata işlediğimizde hemen ona içerisinde özür dilediğimiz bir yazı veya mesaj yollarız. Eğer kalbimizde apayrı bir yeri varsa kilometreleri dahi umursamadan evine kadar gider, on-

dan özür dileriz.

Allah için en güzel misal vardır…

Hepimiz günah işleyen insanlarız. Hepimiz Rabbimizin hakkında hata ediyoruz. Hatta Âdemoğlunun hepsi de hata yapar. Allah'ın evine her gittiğinde, günahlarından bağışlanmayı iste, bunu derinliklerinde hissetmeye gayret et. O'nun evinin içinde nereye gidersen git, O'ndan özür dile… O kendisine gelene El-Kerîm olan, kuluna sürekli müsamaha gösterendir. Kul, kendisine el kaldırdığında geri çevirmekten hayâ edendir. Allah'a gittiğinde de O'ndan bu rahmetini iste... Ne biliyorsun belki sadece bu amelin ve sözlerine karşılık sana kendi katında rahmet ve mutluluk yazacak ve bundan sonra hiçbir zaman üzülmeyeceksin.

Mescide girerken *'Allah'ım bana rahmetinin kapılarını aç'* dediğini düşündün mü? Aslına bakılırsa Allah sana evinin kapılarını açması ile sana ikramda bulunmuştur. Sen herkese kapını açıp içeriye almadığın gibi Allah da evine bazılarını almaz. Düşün, yıllardır Müslüman olmuş, fakat donuk ve normal sokaktaki vatandaştan hiçbir farkı olmadan yaşayan bir insan portresi çizip, attığı adımdan korkup, Allah'ın evine girmemeyi hikmet, siyaset olarak addeden nice kimseler var. Yıllarca ne ehlini ıslah etmiş, ne de kendisini… Onların bu durumları, mescitlerden, İslamî çalışmadan geri durduran El-Mânî olan Allah'tır *subhanehu ve teâlâ*…

Sen sıradan, herhangi bir kimsenin evine girmesini hoş görür müsün? Elbette ki hoşuma gitmez, dediğini duyar gibiyim. Şimdi Allah'a binlerce hamd etmenin zamanı…

Allah'a hamd olsun… Allah'a hamd olsun ki, seni bunca insanların arasından seçip, evi-

1. Nesai, Ahmed

ne aldı… Sevmediklerini ise buradan alıkoydu, onların evine girmesini çirkin gördü…

"Fakat Allah, davranışlarını çirkin gördü de onları alıkoydu. 'Acizlerle beraber oturun!' denildi." [2]

Çevrende nice Müslüman olmasına rağmen, Allah içinden seni ehl-i mescid olarak seçmiştir. Sen buna hamd edip, sevinmelisin. Sen mescide giderken Allah'a doğru yol aldığını hisset ve buna sevin. Bil ki kardeşim, Allah da *subhanehu ve teâlâ* senin gitmenden dolayı seni güler yüzlü karşılar.

"Namaz kılmak ve Allah'ı zikretmek için mescidleri kendine mesken edinen kişiyi, gurbette olanı ailesi döndüğünde nasıl karşılarsa Allah da onları öyle güler yüzle karşılar." [3]

Subhanallah… Allah *subhanehu ve teâlâ* ne yüce fazl sahibidir. Senden daha cömerdi var mıdır ya Rabbi! Nasıl da kendisine gidene böyle güzel muamelede bulunuyor… Hayatında seninle bu kadar lütufkâr muamele eden hiç kimse yoktur. Bu ve bunun gibi birçok ihsanından dolayı insanın Rabbinden hayâ etmesi gerekmez mi?

En Güzel Mekâna Bağlılık, En Şerefli Makamı Beraberinde Getirir!

Kalbin oraya bağlı olmaya doğru gidip, artık Allah'ın evine bağlı bir hale geldiğinde ise; Allah *subhanehu ve teâlâ* seni bu şerefli ve büyük makama bağlılığından dolayı kıyamet günü kâinatta yarattığı en büyük, en kerim, en yüce ve övgüye layık mahlûk olan Rahman'ın arşına sokacaktır…

Allah *subhanehu ve teâlâ* onu yaratmış ve onun üzerine istiva etmiştir. Meleklere de onu taşımalarını, kendisine tazim ile ibadet etmelerini emretmiştir. Arş, tüm yaratılanların çatısı… Arş; mahlukatın en büyüğü, en yücesi ve en genişidir. Arş, tüm bu vasıfları ile Rahman'a layık olmuştur. Bu sebeple Allah *subhanehu ve teâlâ* *"Rahman arşa istiva etti"* [4] diye buyurmuştur.

Aslında bu çok yüce bir şey… Ve Allah kulların başlarına güneşin yaklaştırıldığı o günde seni bu arşın altına sokacak ve sen onun altında gölgeleneceksin. O günde de hiçbir gölge yoktur…

"Allah yedi kişiyi, hiçbir gölgenin olmadığı günde kendi gölgesinde gölgelendirecektir…" [5] Bu hadiste bir kişiyi de *"kalbi mescide bağlı olan kişi"* diyerek belirtmiştir.

Şimdi nefsin için düşündün mü? Sen ve arş… Sen ve o sıcak günde gölgelenmen… Sen ve mescide olan bağlılığın… Sen ve Allah'ın evlerine olan gösterdiğin ehemmiyetin… Bu amelleri boş görme kardeşim. Allah'ın istiva ettiği izzetli bir mahluk ile alakan, senin mescide bağlılığından geçiyor, bunu sakın unutma!

Şuna da dikkat etmelisin ki; kalbi mescide bağlı olan kimse, her dışarı çıktığında geri dönmeyi düşünür. Bazıları mescide girip, namaz kıldığında, dünyaya bağlılığından dünyayı düşünür; fakat mescide bağlı olan ise, dünyevî meşgalelerin içerisinde hep aklı, fikri mescitte, Allah'ın evindedir.

Salihlerin yanında mescidin önemi çok büyüktü. Rebi bin Heysem felç olduğu halde iki kişinin koluna girer, yine mescidin yolunu tutardı. Hatta o şöyle derdi: *'Mescidin kuşlarının sesi, ehlimden olan kimselerin sesinden bana daha hoş gelir.'*

Sakın bu yerlere rutin bir şekilde gitme. Şuursuz hiçbir amel sana lezzet vermez. Bu söylediğim hislerin tümünü kalbinde hissetmeye çalış. Allah ile bu konuda muamelenin değişmesini istiyorsan, bunu tefekkür etmeli ve harekete geçmelisin. Bir de Allah'ın evine girdiğinde, bu bakış açısı ve düşünce ile kıldığın namazın dahi değiştiğini göreceksin.

Allah'tan dileğim, kalplerimizi evlerine bağlaması ve yarattığı en yüce mahlukun altında bizleri bir araya getirmesidir.

Bir sonraki oturumumuzda da, Rabbimiz ile olan diğer muamelemizi anlatmaya gayret edelim inşallah…

"Alemlerin Rabbi Olan Allah'a Hamd Olsun" duası ile…

---

2. *9/Tevbe, 46*
3. *İbni Mace*
4. *20/Taha, 5*
5. *Buhari*

enesyelgun@tevhiddergisi.com | ENES YELGÜN

Kur'an Kıssaları Bize Ne Anlatıyor?

Mümin eski ümmetlerin yaşadığı bölgelerden geçerken Allah'ın gücünü, müminlere yardım sözünü ve kâfirlerin nasıl helak edildiğini tefekkür eder. Cahilî toplumun ferdi ise buralara ya bakmadan geçer gider ya da turistik bir gezi niyetiyle ziyaret eder.

Siyer kitaplarında 'Nuh kavminin putları' diye bilinen birtakım putlar mevcuttur. Allah subhanehu ve teâlâ Nuh Suresi 25. ayette bunların isimlerini zikretmektedir.

Bir rivayette ise şöyle geçer: 'Nuh'un aleyhisselam kavminin putlarının gömülü olduğu yeri, cinler Amr Bin Luhayy'a haber vermiş; o da onları oradan çıkartmıştır. Daha sonra da hac mevsiminde Mekke'ye gelen Arap kabilelerine bu putları dağıtmıştır.'

Ortaya çıkış şekli nasıl olursa olsun, sonuç itibari ile Araplar, İbrahim'in aleyhisselam davetinden yüz çevirmişler ve her geçen gün sapıklıklarına sapıklık ekleyip tevhitten uzaklaşmışlardı.

Allah'ın subhanehu ve teâlâ dini ile aralarına mesafe girdikçe de, taptıkları şeylere niye taptıklarını bilmez bir halde hayatlarını sürdürmeye devam etmişlerdir.

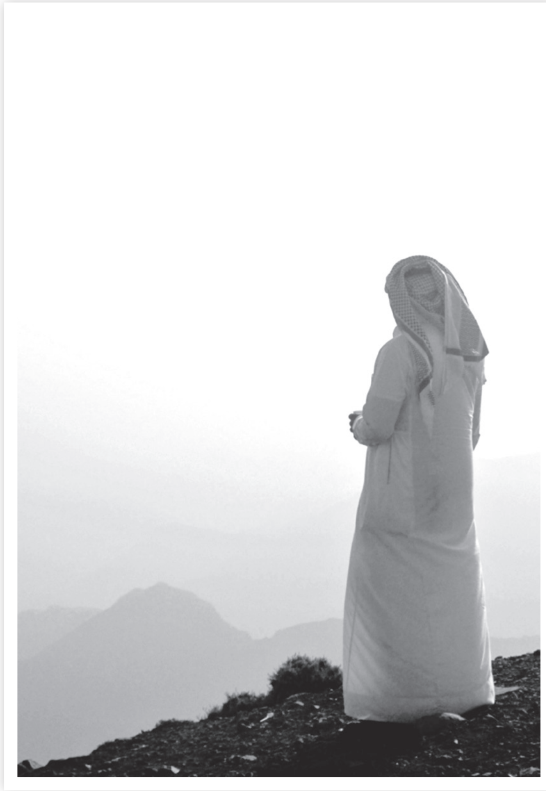

Önceki yazılarımızda *'Neyi tefekkür etmeliyiz?'* başlığı altında iki konuyu inceledik. Bunlar kâinatı tefekkür ile vahyi ve davetçiyi tefekkür idi. İnşallah bu yazımızda da tefekkür edebileceğimiz diğer şeyleri sıralamaya devam edeceğiz.

Geçmiş Ümmetlerin Kıssalarını Tefekkür

Taklitçi cahili toplumlar, duyu organlarını Rablerinin rızasına uygun olacak şekilde kullanmadıkları için *'cahiliye'* ismini almışlardır. Müminler ise hem Allah'ın subhanehu ve teâlâ emrine uymak hem de toplumun içinde bulunduğu bataklıktan uzaklaşmak için çaba sarfederler. Bunun için en önemli araç ise tefekkürdür.

Kur'an önceki ümmetlerin hayatlarından kesitler sunan bir tarih kitabı değildir. Önceki milletlerin nerede ve ne zaman, hangi koşullarda yaşadığını bize haber veren bir ansiklopedi ise hiç değildir. Bilakis bu kitap üzerinde dü-

şünülen, öğüt alınan, hayat tarzı belirleyen bir kitaptır.

Bunu bilmemiz aklımıza hemen şu soruyu getirmektedir: Eğer Kur'an bir tarih kitabı ya da ansiklopedi değil ise bu kadar kıssanın Kur'an da işi ne?

Bizler Kur'an'ın tek bir harfinin dahi ne kadar çok mana içerdiğini biliyor ve insanlara da bunu anlatıyoruz. Öyleyse Kur'an'ın ciddi bir bölümünü kaplayan kıssalarla ilgili ayetleri görmezden gelmek, öylesine okuyup geçmek hiç de doğru bir yaklaşım değildir.

Olması gereken ise şudur: Allah *subhanehu ve teâlâ* bu kıssaları sadece okumamız için değil aynı zamanda tefekkür etmemiz için vahyetmiştir. Bize düşen de bu emri yerine getirmektir.

Mesela bel'am kıssası bunlardan bir tanesidir.

"Sen onlara ayetleri verdiğimiz halde onlardan sıyrılıp çıkmış, derken şeytanın kendisine uydurduğu ve sonunda azgınlardan olmuş kimsenin haberini oku. Eğer biz dileseydik onu bunlar sebebiyle yükseltirdik. Fakat o yere mıhlandı ve hevasına uydu. Artık onun durumu, üstüne varsan da dilini sarkıtıp soluyan, kendi haline bırakırsan da yine dilini uzatıp soluyan bir köpeğin durumuna benzer. İşte ayetlerimiz yalanlayan toplulukların durumu budur. Artık sen kıssayı onlara anlat. Belki iyice tefekkür ederler." [1]

Dini bilgisini küfür rejimlerinin bekası için kullanan resmi din görevlilerini anlamak ancak onların atası bel'amın kıssasını anlamakla mümkündür. O yüzden Allah *subhanehu ve teâlâ* ayetin sonunda insanları tefekküre yönlendirmiştir.

Niçin kıssaları tefekkür etmeliyiz?

Daha önceki yazılarımızda birçok kez vurguladığımız noktayı tekrarlayarak izaha başlayalım:

Allah'ın her emri ve nehyi mutlak olarak hayırdır. Biz dünyevî bakış açısı ile bu hayırların bir kısmına vakıf olabiliriz. Bu Allah'ın kullarına olan bir lütfudur. Fakat emrin veya nehyin içindeki hayrı fark edememememiz bizi onlara uymaktan alıkoyamaz.

Şu anda zikrettiğimiz tafsilat tefekkür emri için de geçerlidir. Allah'a hamdolsun ki bizler *'Niye kıssalar üzerine düşünmeliyiz?'* sorusuna bazı cevaplar verebilmekte ve bu emrin arkasındaki hikmetlerden bir kısmına vakıf olabilmekteyiz. Bu nimet bizi emir ve nehiylere daha sıkı sıkıya yapışmamıza vesile olacaktır.

Kıssalar üzerine tefekkür etmek birçok hikmeti barındırır. Fakat biz bunlardan en önemlisini zikretmekle yetineceğiz. O da şudur: Bu kıssalarda gerçekleşen olaylar her dönemde yaşanmış ve yaşanacak olan vakıalardır. Mesela bunu bel'am kıssası üzerinden örneklendirelim: Allah *subhanehu ve teâlâ* bel'am kıssasını kullarına anlatırken aslında şunu söylemektedir:

'Ey kullarım! Her dönemde dini bilgisi çok olan ama bunu şeytanî amaçları için kullanan insanlar var olacaktır. Sizin insanları değerlendirmenizdeki ölçü onların ciltlerce kitabı ezbere bilmeleri olmasın. Bu bilgiyi hevalarını tatmin etmek için mi, yoksa Allah'ın dini hâkim kılmak için mi kullanıyorlar? Asıl ölçü bu sorunun cevabıdır.'

1. 7/Araf, 175–176

Bir kez daha şunu görüyoruz ki mümini, taklitçi cahili toplumdan ayıran şey tefekkürdür. Mümin kıssaları bu şekilde değerlendirirken cahili toplumun herhangi bir ferdi ise hikâye okuyormuş gibi bu anlatılanları okur.

Bunu tüm kıssalar üzerinden de düşünebiliriz. Örneğin Peygamberlerin kavimleriyle aralarında geçen olaylara bakalım: Nebiler davet yapıyor… Üst tabaka karşı çıkıp zayıf, kimsesiz olanlar bu davaya omuz veriyor… İşkence, hakaret, sürgün başlıyor… Artık her şey bitti denilirken küfür ve avanesi Allah'ın dilemesiyle yok olup gidiyor… Yeryüzü ve içindekilere bir avuç zayıf Müslüman varis oluyor.

Bu sıralama kıssalarda defalarca tekrar ediyor. Demek ki aynı vakıa İslam davasının fertlerinin karşısına her dönemde çıkacak. Ve sıralama da hiç değişmeyecektir. Bunu tefekkür eden mümin bu davaya omuz verdiği kardeşlerinin zayıf ve güçsüz olmasına aldırış eder mi? Ya da kafirlerin yeryüzündeki hakimiyetleri onun gözünü korkutabilir mi? Bir gün bu davanın hakim olacağı hakkında bir şüphe aklına gelebilir mi?

Burada bir kez daha şunu görüyoruz ki mümini, taklitçi cahili toplumdan ayıran şey tefekkürdür. Mümin kıssaları bu şekilde değerlendirirken cahili toplumun herhangi bir ferdi ise hikâye okuyormuş gibi bu anlatılanları okur.

Mümin eski ümmetlerin yaşadığı bölgelerden geçerken Allah'ın gücünü, müminlere yardım sözünü ve kâfirlerin nasıl helak edildiğini tefekkür eder. Cahilî toplumun ferdi ise buralara ya bakmadan geçer gider ya da turistik bir gezi niyetiyle ziyaret eder. Allah bu umursamazlıkları nedeniyle onları kınamış ve onları düşünmeye sevk etmiştir.

"Sonra diğerlerini helak ettik. Muhakkak ki siz onların mekânlarının yanından sabahleyin de geceleyin de geçip gidiyorsunuz. Hala akıllanmayacak mısınız?" [2]

Mümin Talut ve Calut kıssasını okurken *'Vay be! Nasıl da Calut'un ordusu yenilmiş!'* deyip kıssayı bir kenara atmaz. Bilakis Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bu olaylar zinciriyle ona ne anlatmak istediğini düşünür. İnsanlardan bir kısmının sözlü taleplerinin koca bir davayı bir yöne sevk etmesi için yeterli olmadığını anlar. İmtihanların aslında bir temizlik aracı olduğunu öğrenir. Artık her imtihanda, karşılaştığı belanın onun için rahmet olmasını temenni eder. İslam davasına hizmet ederken geride kalanların moralini bozmasına engel olur. Yardımın sadece Allah'ın dilemesiyle olacağını bilir.

Her kıssayı tefekkür, müminin zihninde bu ve benzeri çağrışımlara neden olur. Kıssalar üzerine düşünmekten bir an bile geri kaldığında Allah'ın cahili toplum için söylediği ithamlara maruz kalacağını bilir ve bundan sakınır.

"Nice memleketler vardır ki ahalisi zalim iken biz onları helak ettik. İşte çatıları düşüp üzerlerine duvarları yıkılmış; nice kuyular sahipsiz, nice yüksek köşkler ıssız kalmıştır. Acaba onlar yeryüzünde gezmezler mi ki kendileriyle akıl edecek kalpleri, kendileriyle işitecekleri kulakları olsun. Çünkü gözleri kör olmakla kişi kör olmaz. Asıl göğüslerdeki kalpler kör olur." [3]

Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun...

2. 37/Saffat, 136-138
3. 22/Hac 45-46

Ferhat Cura ferhatcura@tevhiddergisi.com

Karmaşıklığın İçinde
'Ehli Sünnet Ve'l Cemaat'

Ehli Sünnet kavramı, bugün neredeyse her cemaatin ve topluğun dilinden düşürmediği, kendilerini ona nispet ettikleri bir tanımdır. Neredeyse grupların ekseriyeti kendilerine 'Ehli Sünnet ve'l Cemaat' demekle beraber, İslam'a taban tabana zıt olan düşünce ve amellerini bu kavram altında meşrulaştırmaya çalışmaktadır.

Yakın tarihimizde İslam çatısı altında yaşanan en büyük problemlerden ve hengâmelerden bir tanesi kavramlar ve tanımlar üzerinde yaşanmaktadır. Bu problem nedeniyle insanlar İslam'ın mühim konularına (tevhid-şirk, sünnet-bidat vb.) şaibeyle yaklaşmakta; bu konular akıllarda müphem ve bulanık bir halde kalmaktadır.

Asrımızda her konuda ölçü ve mizan ters düz edildiği gibi, İslam'ın esaslarında da bu yaşanmıştır. Öyle bir hale gelinmiştir ki; hak dalalet, batıl ise hak; sünnet bidat, bidatler ise sünnet olarak addedilmiştir. Bu durumu 1400 yıl önce Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bize haber vermiştir. Nitekim İmam Buhari ilim babında, Abdullah bin Amr bin As'ın Rasûlullah'tan şunu işittiğini aktarır:

"Allah size ilmi verdikten sonra ilmi sizin aranızdan çekip almaz, ama alimleri almasıyla ilmi çekip alır. Geriye cahil kişiler kalır, insanlar onlara soru sorunca onlar da bilmeden cevaplarlar. Böylece hem sapıtırlar hem de saptırırlar."

Yine bu hadisin başka rivayetinde ise:

"Şüphesiz Allah ilmi çekerek insanlardan alıp çıkarmaz, ama alimleri almasıyla ilmi çekip alır. Alim kalmayınca insanlar cahil liderler edinir, onlara sorarlar. Onlar da bilmeden fetva

verirler, böylece hem sapar hem de saptırırlar."

Bu rivayetler asrımızda insanların durumunu açık bir şekilde tefsir etmektedir.

Her birimiz İslamî kavramlar üzerinde yapılan bu tahribatın ve karmaşıklığın, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* pak ve kâmil olan dininde ne kadar büyük tahribatlara yol açtığını ve insanların yanında İslam'ın en önemli meselelerini içinden çıkılmaz bir keşmekeş yumağına çevirdiğini bizzat müşahede etmekteyiz. Bunun anlaşılması için çok uzaklara gitmeye gerek yoktur. Çünkü bir çoğumuzun İslam'la tanışmadan önceki hali bunun en büyük şahididir. Mesela, o dönemde İslam adına her konuşanın söylediklerinin doğru olabileceğine ve İslam'ı daha fazla içinden çıkılmaz, zihinlerde sürekli şaibeli bir hale getirmek için ortaya atılan her şüphenin mümkün olabileceğine ihtimal veriyorduk. Çünkü neredeyse hepsinin Kur'an ve Sünnet'ten kendi görüşünü destekleyecek delilleri vardı. Yani İslam adına İslam'ı referans alarak konuşuyorlardı. Nasıl bir durumda olduğumuzu fark edebilmişsindir. Her şey allak bullak idi zihnimizde. Her şeyi sorgular olmuştuk. Gaybı bile... Şu anda Allah'ın rahmet ettikleri müstesna, insanların büyük çoğunluğunun durumu bundan farklı değil.

Kendilerine davet yapılan insanların genelinin de, bu durumdan şikayetçi olduklarını müşahede etmekteyiz. Bir kişiye tevhidi anlattığınızda: *'Hanginiz doğruyu söylüyorsunuz, hanginize uyalım? Birinin ak dediğine bir diğeri kara demekte, birinin hak ve hidayet dediğine bir öbürü sapıklık demekte…'* cümlelerini duymamanız içten bile değil.

O zaman ortada ciddi bir problem var. O da İslam'ın doğru bir şekilde anlaşılıp yaşanabilmesi için gerekli olan kavramların doğru tanımlanmasından başka bir şey değil...

Kavram Karmaşası

Bir konuyu anlamak, o konunun manasını anlamaktan geçer. Bir kavramın doğru bir şekilde anlaşılması için, o kavramın nerede ve nasıl kullanıldığının bilinmesi şarttır. Öyleyse İslamî bir kavramı anlamak için, ilk olarak şeriatta bunun ne manaya geldiğini ve Allah ve Rasûlü'nün bu kavramdan ne kastettiklerini bilmek gerekir ki; Allah ve Rasûlü'nün istediğine muvafakat edilebilsin.

O zaman kavram karmaşası; şer'i olan bir kavrama, şer'i olmayan bir mana yüklemek veya o kavramın içi doldurulurken ve mahiyetini açıklarken, İslam'ın kabul etmediği bir manayı o kavrama yüklemektir. Yani kavramın İslamî olup, kavramı yaşama ve algılayış biçiminin tamamen cahiliye olmasıdır.

İçi boşaltılıp, anlamı daraltılıp, kargaşaya kurban giden bir kavramda, *'Ehli Sünnet'* kavramıdır. Ehli Sünnet kavramı, bugün neredeyse her cemaatin ve topluğun dilinden düşürmediği, kendilerini ona nispet ettikleri bir tanımdır. Neredeyse grupların ekseriyeti kendilerine *'Ehli Sünnet ve'l Cemaat'* demekle beraber, İslam'a taban tabana zıt olan düşünce ve amellerini bu kavram altında meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Örnek verecek olursak;

Bugünkü kabirperest olan sofiler, kabirlere ve şeyhlerine ibadetlerini sarf ederken, Hint ve Budistlerden aldıkları *'yogayı',* İslamî bir kılıfa sokup *'rabıta'* adı altında Allah'a şirk koşarken veya (haşa) *'Her şey Allah'tır, O'nun bir yansımasıdır'* derken;

Diyalogcular, Allah'ın ehli kitap hakkındaki

ahkamlarını hiçe sayıp, ehli kitabı cennete sokmaya çalışırken;

Particiler, Allah'ın en büyük hakkı ve Rabblik vasfı olan, kanun koyma hakkını maslahat bahanesiyle kendilerinde görme cürmünü işlerken;

Mürciyeler (Cehmiyeleşenler), Allah'tan daha çok rahmetli olmaya çalışıp hayatlarında A'dan Z'ye kadar şirke bulaşan insanları dahi Müslümanlaştırırken;

Yine tevhidi sadece kabirlerde, çaputlarda ve incik boncuklarda uygulayıp, sarayda (yönetimde) uygulamayanlar... Üstelik saraydaki yöneticilerin ulu'l-emir olduğunu, onlara itaat edilmesini söyleyenler... Ve daha birçok taife bu cürümlerini hep Ehli Sünnet kisvesi altında yapmaktadırlar.

Dikkat edilirse her birinin din algılayışı ve yaşantısı tamamen farklı olmasına rağmen, hepsinin ortak noktası *'Ehli Sünnet ve'l Cemaat'* ismiyle vasıflanmalarıdır. Bu şekilde kendilerinin hadislerde belirtilen hak ve kurtulan taife olan *'Fırkayı Naciye'den'* olduklarını ispatlamaya çalışırlar.

Nitekim Allah Rasûlü tafsilatlı olarak fitnelerin vuku bulacağını, hevanın insanlara hükmedeceğini, fırkalaşmanın olacağını, bunlardan bir tanesinin dışında hepsinin ateşte olacağını haber vermiştir.

" 'Yahudiler 71 fırkaya ayrıldı. Biri cennette, yetmişi ateştedir. Hıristiyanlar 72 fırkaya ayrıldı. Yetmiş biri ateşte, bir cennettedir. Benim ümmetim ise 73 fırkaya ayrılacak. Yetmiş ikisi ateşte, biri cennettedir.' 'Kimdir kurtulan taife Ey Allah'ın Rasûlü?', 'Cemaattir.' " [1]

Tirmizi'deki rivayette ise Rasûlullah bu kurtulan taifeyi:

"Benim ve ashabımın yolu üzere olanlardır." diye vasfediyor.

Bu sebepten ötürü Ehli Sünnet mefhumunun doğru bir şekilde bilinmesi ve anlaşılması gerekir.

1. *İbni Mace*

Ehli Sünnet Kimdir?

Allah Rasûlü ve Raşid halifelerden sonra fitneler ve fırkalaşmalar çoğalmaya başladı. Bununla beraber insanlar Kur'an ve Sünnet'ten uzaklaşmaya, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinini felsefe ve filozofların anlayışıyla anlamaya başladılar. Sünnetler kaybolmaya ve bidatler çoğalmaya yüz tuttu. Sahabenin dahi tekfir edildiği bu dönemde; İslam'ın aslına sarılan insanlar, her türlü fırkadan ve düşünceden ayrı olduklarını, kendilerinin Kur'an ve Sünnet'e sarıldıklarını ve bu ikisini sahabenin anlayışı üzere anlamaya çalıştıklarını belirtmek için kendilerine, *'Ehli Sünnet'* ismini vermişlerdir.

Ayrıca Ehli Sünnet yukarıdaki iki hadise dayanarak kendisini bu isimle isimlendirmiştir. Veya kurtulan fırka manasında kendilerine *'Fırkayı Naciye'* demişlerdir.

Ehli Sünnet Menheci'nin özet tanımı: Kur'an ve sahih Sünnet'i, başta sahabe olmak üzere Peygamberimizin *sallallahu aleyhi ve sellem* en hayırlı nesil dediği selefin anlayışı üzerine anlamaktır.

(Devam edecek inşallah...)

İLİM MECLİSİ

ekrembulca@tevhiddergisi.com

EKREM BULCA

Vakarlı Olmak

Vakar, elde edilmesi kolay olan bir ahlak değildir. Mücadele ve sabırla ancak elde edilir.

Vakar, ağır başlı olmak, yerine uygun davranmak demektir. Yerine göre konuşan, yeri göre susan, yerine geldiğinde tebessüm eden kişi vakarlı kişidir.

Vakar, herkes tarafından sevilen ve sahibinin hürmet görmesini sağlayan bir ahlaktır. Vakarlı kişi söz ve davranışlarında kibre düşmemeli, bilakis son derece mütevazi olması gerekir. Vakar ve tevazu bir arada bulunduğunda tam bir erdem meydana gelir. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* son derece vakarlı, ciddi ve izzet sahibi bir kişiydi. Fakat bununla beraber mütevazi, yumuşak huylu ve alçak gönüllü birisiydi.

Kişinin tevazu göstermesi derecesini, konumunu düşürmez. Bilakis Allah *subhanehu ve teâlâ* katındaki derecesini daha da yükseltir. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Bir kimse Allah için tevazu gösterirse, Allah onun derecesini yükseltir. Kim de kendini beğenip kibir gösterirse, Allah onu alçaltır." [1]

Allah için tevazu gösteren kişinin insanlar nezdinde derecesi yükselmeyebilir fakat Allah *subhanehu ve teâlâ* katında derecesi muhakkak yükselecektir. Önemli olan da insanlar nezdinde değil Allah katında kişinin derecesinin yükselmesidir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* kendi katında değerli olan kullarından bahsederken şöyle diyor:

"Rahmanın has kulları, yeryüzünde vakar ve tevazu ile yürüyen kimselerdir. Cahiller kendilerine sataştıklarında: 'Size selam olsun' der geçerler." [2]

1. *Müslim*
2. *25/Furkan, 64*

Allah *subhanehu ve teâlâ* has kullarının özelliklerini anlatırken ilk başta vakarı zikrediyor. Bu da vakarın Allah katındaki değerini gösterir.

Vakar, elde edilmesi kolay olan bir ahlak değildir. Mücadele ve sabırla ancak elde edilir. Bir çok kişinin beraber yaşadığı mekanlarda ise vakarın elde edilmesi daha da zordur. Fakat toplu yaşanıyor diye vakarın elden bırakılmaması gerekir. Bilakis birçok insanın beraber yaşadığı yerlerde buna daha çok dikkat etmek gerekir ki ilişkiler saygı ve sevgi üzerine olsun. Bir insan mütevazi olduğunda başkalarının sevgisini, vakarlı olduğu takdirde de insanların hürmet ve saygısını kazanır.

Vakarın Gitmesine Neden Olan Davranışlar

Vakarı zedeleyen, kişide vakarın gitmesine neden olan birçok davranış vardır. Bunların hepsini zikretmeyeceğiz sadece yaygın olan ve toplu yaşanan yerlerde sıkça karşılaşılanlardan bazılarını yazmaya çalışacağız.

Aşırı Şaka Yapmak

Buna hem el, hem de dil ile yapılan şakalar dahildir. Yerli yerinde yapılan şaka, ortamı güzelleştirdiği gibi kardeşliği de pekiştirir. Gereksiz yerde ve çok şaka yapmak ise kardeşliğin zedelenmesine, saygınlığın ve vakarın yok olmasına neden olur.

İbn Abbas'tan *radıyallahu anh* rivayeten Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Kardeşinle tartışma ve şakalaşma." [3]

Peygamberimizin *sallallahu aleyhi ve sellem* bu hadiste yasaklamış olduğu aşırı şaka yapmaktır. Şakanın hepsini yasaklamak değildir. Çünkü hem Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* hem de sahabesi yerine ve zamanına uygun bir şekilde şaka yapmışlardır.

Çok şaka yapmak, vakarın ve heybetin gitmesine neden olduğu gibi kişinin insanlarla ilişkisinin bozulması da sebebiyet verir. Çok şaka yapan kişinin insanlarla ilişkilerinde bir düzensizlik olur. Bazen araları çok iyidir. Bazen de yerinde olmayan uygunsuz bir espri yaptığı için araları bozulur.

Yerli yerinde şaka yapmak insanlar için bir lütuf olur. Nasıl ki sahabe, Peygamberimizin *sallallahu aleyhi ve sellem* yaptığı şakaları lütuf olarak kabul ediyordu. Aynı şekilde ağırbaşlı olan kişilerin yaptığı şakalarda o şekilde algılanmaya başlar.

Çok Gülmek

Aişe'den *radıyallahu anha* rivayet edildiğine göre, o şöyle demiştir:

"Rasûlullah'ın küçük dili görünecek şekilde kahkahayla, katıla katıla güldüğünü hiç görmedim. O, sadece tebessüm ederdi." [4]

Yani, Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* dili görünecek kadar ağzını açıp çirkin bir şekilde kahkaha atarak gülmezdi. Aksine ya tebessüm ederdi ya da -en fazla- azı dişleri görünecek şekilde gülerdi. Bu da Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* vakarından ve ağır başlılığından kaynaklanmaktadır. Her konuda olduğu gibi bu konuda da Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bizim için örnektir. Onu örnek almamız gerekir.

Sürekli veya kahkaha ile gülenin insanlar nezdinde bir değerinin ve saygınlığının olmadığı, olsa da belli bir zaman içinde gittiği görülür. Yerli yerinde tebessüm eden, insanlar tarafından sevilir ve değer kazanır. Ağırlığını, saygınlığını korumak isteyen kişilerin fazla gülmemesi gerekir.

3. *Tirmizi*

4. *Buhari, Müslim.*

İmam Maverdi şöyle der: *'Mizah, ateşin odunu bitirdiği gibi saygınlığı bitirir. Mizahı çok olanın heybeti azalır. Mizahı az olanın heybeti çok olur.'* [5]

Çok Konuşmak

Müslümanın üzerine gerekli olan dünya ve ahiretine faydalı olan konuşmalar yapması ve bu gibi ortamlarda yer almasıdır. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden ya hayır konuşsun ya da sussun." [6]

Çok ve gereksiz konuşmak kişide vakarın gitmesine neden olur. Çok konuşan kişiyi insanlar dinlemezler. Sözleri de insanlar üzerinde etki etmez. Az konuşmak, yerli yerinde ve makama uygun konuşmak ise insanların onu sevmesini ve dinlemesini sağlar. Çok konuşan kişi her konuşmaya müdahil olur. Konuşmaması gerektiği halde konuştuğu için ortamın ciddiyetini bozar. İnsanlarda bu nedenle kendisinden soğur.

Çok ve gereksiz konuşmak, kişide vakarın gitmesine sebebiyet verdiği gibi aynı şekilde gereksiz konuşmaların yapıldığı ortamlarda bulunmakta kişinin vakarının gitmesine sebebiyet verir. Bu nedenle ortamlarımızı, arkadaşlarımızı iyi seçmemiz gerekir.

Son olarak şunu söyleyerek bitireceğim; vakar, riya için olmamalıdır. Aksi taktirde kişiye hiçbir fayda vermez. Riya için olacaksa hiç olmasa daha iyidir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* tüm Müslümanları vakar sahibi kılsın. Allahumme amin

Davamızın sonu, Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

5. *Edebu'd Dünya ve'd Din*
6. *Buhari*

abdulmetinaksoy@tevhiddergisi.com

ABDULMETİN AKSOY

Ebeveynlere Karşı Nebevî Muamele -3-

Anne babana karşı nebevî muameleyi kesinlikle elden bırakma. Her zaman annen ve babana karşı bakış açın, 'ben onların ayak paspası, onlar ise benim efendimdir' olsun. Hiçbir şey kaybetmesin korkma. Bu senin Allah katındaki değerini artırır.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât, ehli beytine de selam olsun.

Dünya'da yaşamamızdaki gaye tamamen Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* razı etmek ve O'nun rızasını kazanabilmektir. Rabbin rızasını kazanmak iman ile başlayıp, o rızayı elde etmenin yöntemleri ise geniş bırakılmıştır. Kullar bu yollar sayesinde Rabbinin rızasını elde eder.

Rabbimizin öfkesi çetin ve kesindir. Yaşadığımız sürece Rabbimizi öfkelendirmekten veya O'nu öfkelendiren şeylerden uzak durmalıyız. Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* öfkelendiren şeyler O'na şirk koşmak ile başlayıp bunun yolları da geniş bırakılmıştır. Kulların bu yollardan birine bulaşması, Rabbinin öfkesini ve azabını üzerine çeker.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Allah'ın rızası anne ve babanın rızasındadır. Allah'ın öfkesi anne-babanın öfkesindedir." [1]

Abdullah İbn Amr *radıyallahu anh* anlatır:

"Bir kimse Peygamber'e geldi ve cihada katılmak için izin istedi. O da: 'Annen ve baban hayatta mı?' buyurdu, 'Evet' dedi. Peygamber: 'O halde sen onların rızasını elde etmeye çalış' buyurdu." [2]

Diğer bir rivayette şöyle geçer:

"Bir kimse Peygamber'e geldi ve, 'Sevabını Allah'tan bekleyerek, hicret ve cihad üzere sana biat ediyorum' dedi. Peygamber de: 'Anne-babandan birisi hayatta mı?' buyurdu, 'Evet, her ikisi de' dedi. Peygamber: 'Allah'tan sevap bekliyor musun?' buyurdu, 'Evet' dedi. Peygamber de: 'O halde anne-babana dön ve onlarla birlikteliğini güzelce yerine getir' buyurdu." [3]

Allah *subhanehu ve teâlâ* kendi sıfatları ile insanın yaşantısı arasında bağ kurmuştur. Bu sıfatları hayatımıza yansıtmak veya her bir sıfatı ihya etmek için mücadele vermek insanı başıboşluk-

1. Tirmizi

2. Müslim
3. Müslim

tan kurtarıp kulluğunu artırmaktadır. Rabbimizin razı olması ve öfkelenmesi O'nun sıfatlarındandır. Rabbimiz bu sıfatlarını anne ve babalar ile bağlantısını kurmuştur. Yani ebeveyni razı eden Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* razı etmiş, anne-babayı öfkelendiren Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* öfkelendirmiştir. Bu da İslam'da ebeveynin konumunu ve yüceliğini gösterir.

Özel olarak cihad ve hicret etmek Allah'a *subhanehu ve teâlâ* yapılan en değerli amellerdir. Yukarıdaki naslarda, anne-babaya karşı muamele bu iki amele takdim edilmiştir. Bu da anne-babanın dünya içindeki konumlarını göstermek için yeterlidir. Allah *subhanehu ve teâlâ* ebeveyne karşı muameleyi cihad gibi amelden üstün tutmuşsa bu konu çok önemli bir konudur. Yani *'Ben cihad ediyorum, anne ve babama kötü davranmışım sorun değil, şehid olursam onlara karşı yaptığım bu hatalar af olunur'* deyip, basite alacağımız bir mesele değildir.

Bu kul hakkıdır. Nasıl ki şehid dahi olunsa kul hakkını ödemeden cennete girilemiyor. Hakeza anne-babaya karşı haklar ödenmediği müddetçe cennete girilmeyecektir. Bu hüküm cihad edenler için böyle ise, acaba cihad etmeyenler için durum nasıldır?

Unutmayalım, Rabbin rızası ve öfkesi anne babaya bağlıdır. Kişi ebeveynlerine karşı davranışlarıyla ya Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* razı eder ya da O'nu öfkelendirip, gazaplandırır. Müslümanlar olarak ebeveynlere su-i zanlarımızı silip onları razı etme yöntemlerini aramalıyız. Ki Rabbimizi razı edebilelim. Bu da ancak anne-babaya karşı nebevî muamelenin bilinmesiyle olur.

Anne-Babaya Karşı Nebevî Muamelenin Şekilleri

Bu muamelenin şekillerinden anne-babaya *'öf'* gibi kızmayı ifade edecek cümleler kullanmamayı geçen sayımızda izah etmiştik. Bu sayımızda da bildiğimiz kadarınca konunun devamını yazmaya çalışacağız.

2. Anne-babaya dua etmek, onları dinlemek gibi iyi davranışlarda bulunmak

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Anne-babasına iyi davranan kimseye ne mutlu! Aziz ve Celil olan Allah onun ömrünü artırsın" [4]

"İyilik, ahlak güzelliğidir. Kötülük ise, içini rahatsız eden ve insanların bilmesini istemediğin şeydir." [5]

Allah Rasûlü iyilik kavramını, güzel ahlak şeklinde tanımlamış ve önünü açmıştır. İyilik, bazı fiillere has bir şey değildir. Aksine İslam'da güzel ahlaka girebilecek her şey iyiliktir. Bu bakımdan İslam'da en geniş, önü açık kavram iyilik olsa gerek. Bu da Rabbimizin bize olan rahmetidir. Anne-babaya iyilik yapmak ahlakın güzelliklerindendir. Her Müslümanın yapması gereken ebeveynine karşı iyiliklerini çoğaltmasıdır.

Anne-babaya yapılması gereken iyilikler nelerdir? Bu soruya cevaben Kur'an ve Sünnetten birkaç tane örnek verelim:

a. Anne-babaya dua etmek ve güzel söz söylemek iyiliklerin en güzelidir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Rabbin sadece kendisine kulluk etmenizi, anne babanıza iyi davranmanızı kesin bir şekilde emretti. Onlardan biri veya her ikisi senin yanında yaşlanırsa, kendilerine 'öf' bile deme. Onları azarlama, ikisine de güzel söz söyle. Onları esirgeyerek alçak gönüllülükle üzerlerine kanat ger ve 'Rabbim! Küçüklüğümde onlar beni nasıl yetiştirmişlerse, şimdide sen onlara öyle rahmet et' diye dua et." [6]

4. Buhari
5. Müslim
6. 17/İsra, 23-24

"Ey Rabbimiz! Beni, anne-babamı ve tüm mü-minleri hesap gününde de bağışla." [7]

Allah *subhanehu ve teâlâ* ayetin girişinde anne babaya iyilik yapmamızı emretmiş ve akabine de 'öf' dememeyi, azarlamamayı, güzel söz söylemeyi ve onlar için dua etmeyi iyilikten saymıştır.

"Peygamber'e bir adam geldi ve: 'Ey Allah'ın Rasûlü! Annem ve babam vefat ettikten sonra, onlar adına yapabileceğim herhangi bir iyilik kaldı mı?' diye sordu. Rasûlullah da şöyle buyurdu: 'Evet, dört şey kaldı. (Bunlardan bir tanesi de) Onlara hayır dua etmek ve onlar için bağışlanma dilemektir' buyurdu." [8]

Ebu Hureyre *radıyallahu anh* arazisine girince, annesinin kapısının önünde durur ve yüksek sesle şöyle derdi:

"Ey anneciğim! Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerine olsun. Annesi ise şöyle derdi, 'Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi seninde üzerine olsun ey yavrucuğum.' Ebu Hureyre tekrar annesine, 'Ey anneciğim! Küçükken beni terbiye edip, yetiştirdiğin gibi Allah da sana merhamet etsin' derdi. Annesi de şöyle cevap verirdi, 'Yavrucuğum, Allah seni de hayırla mükâfatlandırsın ve yaşlılığımda bana iyilik yaptığın gibi, Allah da senden razı olsun' Ebu Hureyre bunu her evine girişinde ve çıkışında yapardı." [9]

Anne-babaya dua etmek ve güzel söz söylemek onların rızasını kazanmamızı sağlayacaktır. Özellikle de onlar için en değerli şey evlatlarından güzel sözler duymaktır. Her ne kadar bizim yanımızda çok önemli olmasa, *'babacığım, anneciğim'* gibi cümleler kullanmak onlara ayrı bir duygu ve heyecan veriyor. Bu heyecanla anne-babalar, insanlara evladının kendisine yaptığı bu muameleyle iftihar ediyor.

İnsan bir de Müslüman oldukları müddetçe onlara karşı muamelelerine dua yapmayı eklese, birbirlerine olan bağları daha sağlamlaşır. O zaman evlatlar, anne babalarına bedduayı değil, *'Rabbim sizi cennetine koysun, aranızı rahmetle süslesin'* gibi dualarını ve güzel sözlerini çoğaltması gerekir. Dua hem Rabbimizin, hem de ebeveynimizin rızasını kazanmada en önemli araçtır. Rabbim duayı muamelelerimize geçirmeyi nasip etsin.

b. Anne-babanın arkadaşlarına ikramda bulunmak, akrabalarıyla ilişkilerini kesmemek

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"İyiliklerin en güzeli, kişinin babasının sevdiği kimselerle bağlarını koparmamasıdır." [10]

"Sevabı en hızlı ve çabuk verilen davranış, iyilik yapmak ve akrabalarla iyi ilişkileri sürdürmektir. Cezası en çabuk verilen kötülük ise, zulüm ve akrabalarla ilişkiyi kesmektir." [11]

Peygamber'e *sallallahu aleyhi ve sellem* bir adam geldi ve: *"Ey Allah'ın Rasûl'ü! Annem ve babam vefat ettikten sonra, onlar adına yapabileceğim herhangi bir iyilik kaldı mı? Diye sordu. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem da şöyle buyurdu: Evet, dört şey kaldı.*

- *Onlara hayır dua etmek ve onlar için bağışlanma dilemek,*
- *Varsa verdikleri sözleri yerine getirmek,*
- *Onların sadık arkadaşlarına ikramda bulunmak,*
- *Ana-babandan dolayı akraba olduğun kimselerle akrabalık ilişkilerini devam ettirmek."* [12]

Anne-babanın arkadaşlarına ve akrabalarına ikramda bulunmak ve akrabalık bağlarını devam ettirmek yanımızda ebeveynimizin say-

7. 14/İbrahim, 41
8. Buhari
9. Buhari
10. Ebu Davud
11. İbni Mace, Ebu Davud
12. Buhari

gı ve değerinin varolduğunun alametidir. Bugün bizlerin anne-babamıza değer vermemizin ana sebebi, bizlerin yanında Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* değerli olmasından ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yanında da ebeveynlerin değerli olmasındandır. Eğer anne-babamız bizim yanımızda değerli ise onun arkadaşlarına ve akrabalarına ikramda bulunabiliriz. Yani senin ebeveyne değer verdiğinin alameti, onun dostlarına ikramda bulunmandır.

c. Dünyalık sıkıntılarında ve işlerinde onlara yardımcı olmak

Ebu Abdurrahman Abdullah b. Ömer b. Hattab Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* eski kavimlerden üç kişinin yolculuk esnasında mağarada bir kayanın dağdan yuvarlanıp onları hapsettiğini ve o kişilerin o muhasaradan, Rabblerine salih amelleri zikrederek kurtulmalarını anlatırken işittiklerini şöyle anlatır:

"…Ya Rabbi! Benim yaşlı, kocamış anam ve babam vardı. Akşam olunca ben onlardan evvel, ne çoluk-çocuk, ne de kölelerimden hiç birine bir şey içirmezdim. Bir gün hayvanlarımı otlatacak ağaçlık bir yer aramak arzusu beni uzaklara götürdü. Onlar uyuyasıya geri dönemedim. Onların akşam sütlerini sağdım, fakat onları uyumuş halde buldum. Kendilerini uyandırmayı ve onlardan evvel çoluk-çocuk ve kölelerime akşam sütünü içirmeyi hoş görmedim. Çocuklarım etrafımda ağlaşırken ben süt bardağı elimde olduğu halde, onların uyanmasını gözeterek şafak sökesiye kadar yerimde bekledim. Nihayet uyandılar, akşam sütlerini içtiler. Ya Rabbi! Eğer ben ameli senin rızan için yapmış isem şu kayadan düştüğümüz sıkıntıyı bizden açıver, dedi. Kaya biraz aralandı..." [13]

Bugün biz Müslümanlarında yapması gereken muamele bu derece ince ve samimi olmalıdır. Bunu yapamıyorsak bile özellikle her türlü dünyevî sıkıntılarını gidermeye çalışmamız gerekir. Anne-babamızla konuşaraktan, hal ve hatırlarını soraraktan ve yaşantılarını gözlemleyerekten sıkıntılarını tespit edip, bu noktada yardımcı olmalıyız. Bu bizim için kârdır. Bugün anne-babasının sıkıntısını giderenlerin mahşerde de Allah *subhanehu ve teâlâ* onların sıkıntısını giderecektir. Ahiret gibi en büyük sıkıntılı günde sıkıntıların gitmesi kadar güzel bir şey yoktur. Rabbim bizi o gün rahat edenlerden eylesin.

Bugün anne-babasının sıkıntısını giderenlerin mahşerde de Allah subhanehu ve teâlâ onların sıkıntısını giderecektir. Ahiret gibi en büyük sıkıntılı günde sıkıntıların gitmesi kadar güzel bir şey yoktur.

3. Anne-babaya karşı gelmemek, itaatkâr olmak

Ebeveyne itaat, aile kurumunun sıhhati açısından çok önemlidir. Bununla beraber anne babaların en büyük haklarından bir tanesi; şirki ve haramı emretmediği müddetçe evlatların kendilerine itaat etmeleridir. Onlara karşı itaat cennette en büyük mertebeye ulaştırırken, itaatten el çekmek Allah ve Rasûlü'nün yanında da konumumuzu düşürür.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Hem Rabbine hem de anne-babasına itaat eden kul, en yüksek mertebededir." [14]

"Şu üç kişi cehennem ateşinden korunmazlar. Yaptığı iyiliği başa kakan, anne ve babaya karşı gelen ve içki içmeye devam eden." [15]

"Şüphesiz ki Allah annelere itaatsizliği, kızları diri diri toprağa gömmeyi, haksız yere emir vermeyi ve yasak koymayı yasaklamıştır." [16]

"Yemenli bir adam annesini sırtına almış bir şekilde tavaf ederken şu beyti okuyordu: 'Annemin itaatkâr bir devesiyim ben, onun diğer binekleri usansa da usanmam ben' sonra İbni Ömer'e geldi ve 'Ey Ömer! Böyle yapmak ile annemin hakkını ödemiş oldum mu?' diye sordu. İbni Ömer'de: 'Hayır! Doğum anındaki tek bir

13. Buhari, Müslim.

14. Camiu's Sağir

15. Camiu's Sağir

16. Muttefekun Aleyh

inlemesinin karşılığını bile ödeyemedin' cevabını verdi." [17]

Anne-babaya itaat noktasında Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Biz, insana anne-babasına iyi davranmasını tavsiye ettik. Eğer onlar, seni, hakkında bilgin olmayan bir şeyi bana ortak koşman için zorlarlarsa onlara itaat etme…" [18]

4. Anne-babaya sövmemek

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Kişinin ebeveynine sövmesi en büyük günahlardandır. Ashab: 'Ey Allah'ın Rasûlü! İnsan hiç anne-babasına söver mi?' dediler. Rasûlullah: 'Evet, o başkasının anne-babasına söver, o da onun anne-babasına söver." [19]

Ey Rabbin rızasını arayan kardeşim! Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* değer verdiği şeylere sen de değer vermeye çalış. Nefsine uyup Rabbinin rızasını kaçırma. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* öfkesini, gazabını ne olursa olsun üzerine çekmemeye çalış. Seni ne hanım, ne de koca aldatmasın. Anne babana karşı nebevî muameleyi kesinlikle elden bırakma. Her zaman annen ve babana karşı bakış açın, *'ben onların ayak paspası, onlar ise benim efendimdir'* olsun. Hiçbir şey kaybetmesin korkma. Bu senin Allah katındaki değerini artırır. Onları hiçbir zaman küçük görüp kibire kapılma. Yapman gereken bu haklar ve senin onlara yaptığın bütün davranışlar bir gün gelip tek tek sorguya alınacak. Sınava hazır mısın ki anne-babanın haklarında gevşeksin.

Bir de şu noktaya çok dikkat et, ebeveyne karşı muamelelerinin mükâfatını Allah'tan bekle. Anne-babana karşı menfaat içerikli bir davranış sergilemekten Allah'a sığın. Eğer bunu yaparsan bu senin kendi nefsine yaptığın zulümdür. Bu da aranızdaki akrabalık bağını koparır. Unutma! Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurur ki:

"Cezası en çabuk verilen kötülük zulüm ve akrabalarla ilişkiyi kesmektir." [20]

17. Buhari
18. 29/Ankebut, 8
19. Muttefekun Aleyh
20. İbni Mace

Anne-babana karşı iyiliklerini artır. Bu sana yazılacak veya verilecek olan sevabı hızlandırır. Peygamber buyurur ki:

"Sevabı en hızlı ve çabuk verilen davranış, iyilik yapmak ve akrabalarla iyi ilişkileri sürdürmektir." [21]

Bilmelisin ki Peygamberimizin anne ve babası Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ufak yaştayken öldü. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buna rağmen onlara karşı muamelelerini ölmüş olsalar da devam ettirdi. Gidip onları kabirlerinde ziyaret etti. Sen ise elindeki fırsatı değerlendir, anne-baban yaşadığı müddetçe onların değerini bil. Çünkü bizler onlara hayattayken haklarını vermede sıkıntı yaşıyorsak, onlar öldükten sonra haklar bir yana, anne-babamızı tamamen unuturuz.

"Ey Rabbim! Beni ve neslimi namazı devamlı kılanlardan eyle. Duamı kabul et. Kıyamette hesabın görüleceği gün beni, ana-babamı ve tüm müminleri bağışla." [22]

"(Ey Rabbim) anne-babamı esirgeyerek alçak gönüllükle üzerlerine kanat ger. Ve Rabbim! Küçüklüğümde onlar beni nasıl yetiştirmişlerse, şimdi de sen onlara öyle rahmet et." [23]

Bir sonraki yazıda nasihatlerimize devam etme dileğiyle.

Davamızın sonu, Alemlerin Rabbi'ne hamd etmektir.

21. İbni Mace
22. 14/İbrahim, 40-41
23. 17/İsra, 24

Üçüncü Sabite:
Cihad Belli Bir Yere Bağlı Değildir!

Cihadın belirli bir yere bağlılığı düşüncesi, batıl bir düşüncenin ta kendisidir. Bu düşünce de, bir yer kaybedildiğinde kişinin bu şiardan yoksun kalmasına götürecek, böylece diğer tüm İslam şiarlarının yok olmasına sebep olacaktır.

Geçen iki bölümde, cihadın her çağda uygun olduğu, Allah'ın, Nebi'sine *sallallahu aleyhi ve sellem* meşru kılmasından kıyamete kadar Allah yolunda cihad sancağının varlığının her zaman var olduğunu delilleriyle sunmuştuk. Bu fasılda da sebepler bulunup, engeller ortadan kalktığı zaman cihadın belli bir yere bağlı olmadığını anlatmamız uygun düşmektedir.

Cihad anlayışının tahrif olmasına sebep olan bozuk anlayışlardan bir tanesi de, cihad ibadetinin belirli bir bölgeye bağlanmasıdır. Bu bölge kaybedilip, yıkıma uğradığında, bu anlayış da kesin olarak bu ibadeti ortadan kaldırmaya, ondan geri durmaya veya bunun vakti olmadığı zannına kapılmaya kadar götürecektir.

Cihad ibadetini yapmadan önce bu şiarın büyük bir kavram olarak kökleşmesini sağlamamız gerekmektedir. Bu kavram da cihadın küresel/evrensel olduğu, hiçbir engel ve sınırlarla gizlenmeyeceği anlayışıdır. Müslüman kimse Allah'ın dinini tebliğ etmekte, insanların Rablerine kulluk yapmasını ısrarla istiyorsa, cihad ibadetine gereksinim duyacaktır. Sahabelerin *radıyallahu anhum* dünyayı doğusu ve batısı ile baştanbaşa dolaştığı gibi…

Rebi' b. Amr, İran komutanı Rüstem'in *"Sizi buraya kadar getiren nedir?"* diye sorması üzerine şöyle demiştir: *"Allah bizleri, dileyen kimseleri kullara kulluktan, Allah'a ibadet etmeye, dünyanın darlığından genişliğine, dinlerin zulmünden İslam'ın adaletine çıkarmamız için gönderdi. Bizi*

kendi dini ile insanları davet edelim diye göndermiştir. Kim bunu bizden kabul ederse, biz de kendisini kabul eder, buradan geri döner ve onu bırakırız. Kim de bunu reddeder ise, Allah'ın vaadine ulaşıncaya kadar savaşırız." Rüstem: *"Allah'ın vaadi de nedir?"* deyince, Rebi' *"Allah'ın vaadi, bu daveti reddedenlere karşı savaşıp da ölenlere cennet, kalanlara ise zaferdir"* dedi. Sahabeler yeryüzü topraklarını fethetmek için kılıç ve Kur'an ile gitmişlerdir. Müslüman bir kimse Muhammedî risaleti taşıdığı sürece cihadın her zaman ve her yerde uygun olduğu düşüncesini de taşımalıdır.

Cihadın her yerde uygun olduğunu söylemimizin manası, bir Müslümanın niyetinin dünyanın her tarafında savaşı ateşlemek olması gerektiği değildir. Bilakis cihad, koşullar oluşup, engeller de kalktığı zaman her yerde uygundur. Bu koşul ve engellerin de şer'i bir takım kaideleri vardır. Bunun tafsilatı ise, bizi içinde bulunduğumuz konunun dışına götürecektir. Umarız bunu daha ileride başlı başına bir konu olarak ele alırız.

Cihadın kıyamete kadar süreceği ve her zaman var olacağı düşüncesi –bu ilk bölümün konusuydu- bugün dünyanın bir veya birden fazla yerinde cihadın varlığının kesin olduğu düşüncesine götürecektir. Bunun anlamı da cihad bir yere bağlı değil, şartlara bağlıdır. Bu şartlar da ister meşru kılınmasının sebepleri olsun, ister bir hareketin dinamikleri olsun fark etmez. Bu da aynı şekilde engellere bağlıdır. Şartlar yerine gelip, engeller kalktığı zaman, o zaman cihad pozitif sonuç ve sonuçlara götürecektir. Cihadın sebeplerinin ve dinamiklerinin de yerine geldiği bir yer daima var olacaktır.

Bu anlayıştan şunu söyleyebiliriz ki, cihad şiarını tatbik etmede kul özgürdür. Bu da bir yer ile sınırlı değildir. Cihad asla bir ülkeye bağlanamaz, şartlara ve engellere bağlıdır. Şartlar yerine gelip, engeller de kalktığında, o yer bu şiarı uygulamak için elverişli olur.

Siyere bakıldığında şu açığa çıkmaktadır: İslam'ın ilk yıllarında Müslümanlar yurtlarını, topraklarını ve mallarını kaybetmişlerdi. Fakat İslam'ın sadece bu mübarek topraklardan -Mekke'den- yayılacağına inanmadılar. Hâlbuki Mekke'de bu dinamikler vardı. O zamanlar Mekke Arapların kıblesi olup, ağırlığı olan bir şehir. Bu şehri ve halkını iyi tanıyorlardı. Fakat Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* Allah'tan almış olduğu emir ile bu topraklardan İslam'ın yayılması için çıkmıştı. Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* kendisinin bir muhacir olduğu düşüncesini taşıyordu. Yemame ve Hecer'e gideceğini zannediyordu. İslam davetinin orada yayılması için kendisini Taif halkına tanıttı. Allah *subhanehu ve teâlâ* ise ona Taybe'ye (Medine) hicret etmesini vahyetti ve o da hicret etti. Daha sonra hareketin, cihadın ve orada kalıcı olmanın dinamiklerini oluşturdu. Sanki doğduğu bir şehirmiş gibi hicret etmiş olduğu topraklar için çalışmaya başladı. İslam öyle bir topraktan yayılmaya başladı ki burası ne Allah'a ne de Rasulü'ne en sevimli olan topraklardı.

İmam Kurtubi *rahimehullah* tefsirinde İbni Abbas'tan *radıyallahu anhuma* şunu rivayet eder: *'Nebi Mekke'den Hira mağarasına doğru çıktığı zaman Mekke'ye yöneldi ve şöyle dedi: 'Sen Allah'a da, bana da en sevimli olan beldesin. Eğer müşrikler beni çıkarmasalardı senden asla ayrılmazdım.' Daha sonra şu ayet indi: "Nice beldeler var ki onlar senin çıkarıldığın beldeden daha kuvvetli idiler."* [1]" [2]

Aynı şekilde Tirmizi, Hakim, İbni Hibban ve diğerleri de Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* şu sözünü nakletmişlerdir: *"Sen bana beldelerin en güzeli ve sevimlisisin. Kavmim beni çıkarmasaydı, senden başka bir beldede kalmazdım."*

Başka rivayette ise: *"Allah'a yemin olsun ki ben, senin Allah'ın en hayırlı ve Allah'a en sevimli toprak olduğunu biliyorum. Eğer müşrikler beni*

1. *47/Muhammed, 13*
2. *Bu rivayeti Sa'lebî de zikretmiştir. Sahihtir.*

senden ayırmasaydı, asla senden ayrılmazdım" demiştir.

Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* kendisini asla bir yere bağlamamıştır. Bilakis İslam'ın şiarlarını eda edecek yerleri hazırlamaya gayret etmiştir. İşte Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* davette, cihatta ve dinin diğer simgelerindeki tavrı…

Nebi'den *sallallahu aleyhi ve sellem* sonra bu sancağı onun ashabı taşımış, onlar da tıpkı efendilerinin yaptıklarını yapmışlar, tüm yeryüzünü enine boyuna baştanbaşa geçmişlerdir. Onların Medine'den ayrılmalarının sebebi, Mekke'deki gibi dinleri için ayrılmaları değildi. Mekke'den sonra en mukaddes yerden yeryüzünün doğusu ve batısında bu dini yaymak, cihad şiarını gerçekleştirmek için ayrılmışlardır.

Bu durumu İmam Malik *rahimehullah* Muvatta isimli eserinde açıklayarak şöyle der: *'Ebu Derda Selman-ı Farisi'ye mukaddes topraklara gelmesini yazar. Selman ise buna şu cevabı verir: 'Yer hiç kimseyi mukaddes kılmaz. İnsanı da sadece ameli mukaddes kılar.' "*

Onlar asla cihadı Mekke, Medine ve Beytü'l Makdis'e bağlamadılar. Onlar sebepleri gerçekleşen her yerde cihad şiarını, kendisiyle Allah'a ibadet ettikleri bir ibadet olarak bilmişlerdir.

Hiç şüphesiz Müslümanlar cihadı herhangi bir yere bağlamış olsalardı, bu şiar silinir giderdi. Zira Müslümanlar eski ve yeni tarihlerinde birçok yerin hâkimiyetini kaybetmişlerdir.

Cihad anlayışının Beytu'l Makdis'e bağlanması, orayı kurtarmaktan aciz kaldıklarında, Müslümanlardaki cihad şiarının yok olmasına sebep olacaktır. İki halde de cihadın tek dayanağı da ortadan kalkacak ve cihad da böylece yok olacaktır.

Bu da *'Yahudilerle olan savaşımız, topraklardan dolayıdır'* diyen kimsenin sapkınlığını açıkça göstermektedir. Bu konuda bunu söyleyen açıkça yalan söylemiştir. Bilakis bizim Yahudiler ile savaşımız akide savaşıdır. Müslümanlar, tüm topraklarını onların ellerinden kurtarsalar dahi onların kendi yerlerinde peşlerine düşmeleri, onlarla kendi merkezlerinde savaşmaları vacip olur. Tıpkı Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashabının yaptığı gibi…

Nebi sallallahu aleyhi ve sellem kendisini asla bir yere bağlamamıştır. Bilakis İslam'ın şiarlarını eda edecek yerleri hazırlamaya gayret etmiştir. İşte Nebi'nin sallallahu aleyhi ve sellem davette, cihatta ve dinin diğer simgelerindeki tavrı…

Cihadın belirli bir yere bağlılığı düşüncesi, batıl bir düşüncenin ta kendisidir. Bu düşünce de, bir yer kaybedildiğinde kişinin bu şiardan yoksun kalmasına götürecek, böylece diğer tüm İslam şiarlarının yok olmasına sebep olacaktır.

Anlaşılması gereken durumlardan bir tanesi de, cihad sancağının hiçbir çağdan yoksun kalmayacağıdır. Bir kimse cihadı bir yere bağlarsa, kesinlikle *'bu yer kaybedildiğinde cihad da yoktur'* diyecektir.

Yusuf El-Uyeyri *rahimehullah*

Tevhid Dergisi için Çevrilmiştir.

Yiğit İnan | yigitinan@tevhiddergisi.com

Kâfir Olan Yöneticiye Karşı Çıkmak

Allah'ın hükümlerini iptal edip, onları geri kalmışlıkla itham eden bu tağuti yöneticilere karşı verilmesi gereken mücadele, onların reddedilmesi ile alakalı olup tamamen imani bir meseledir.

Kafir olan yöneticiye karşı çıkmaktan kastedilen, onu görevinden azletmektir. Kafir olan yöneticiye karşı çıkmanın ve onu görevinden azletmenin vacipliği şu hadisi şerif ile sabittir;

Ubade b. Samit *radıyallahu anh* diyor ki:

"Rasûlullah bizi çağırdı, biz de kendisine biat ettik. Bizden söz aldığı şeyler arasında, sevinçte ve tasada, darlıkta ve bollukta kendisini dinleyip itaat etmemiz, kendisini şahsımıza tercih etmemiz ve işin ehline karşı çıkmamamız vardı. 'Ancak açık bir küfür görmeniz ve buna dair elinizde Allah'tan bir delil bulunması müstesna' dedi." [1]

Bu hadise dayanarak alimler, yönetici kafir olduğunda ona karşı çıkıp onu azletmenin vacip olduğu üzerinde icma etmişlerdir. [2]

İmam Nevevi *rahimehullah* diyor ki: *'Kadı İyad der ki: 'Alimler kafir bir kişinin Müslümanlara imam olamayacağında icma etmişlerdir. Sonradan kafir olursa bu görevden indirilir…''* [3]

Hafız İbni Hacer *rahimehullah* Fethu'l Bari'de özetle diyor ki: *'Devlet başkanı kafir olursa, icma ile azli gerekir ve her Müslümanın bunun için gayret sarf etmesi vacip olur.'*

Kafir olan yöneticinin azledilmesinin sebebini şöyle açıklayabiliriz; Velayet, bir kişinin başkasının işlerini yürütmesi ve sahip çıkması manasına gelmektedir. Hilafet en büyük velayet makamıdır. Halife bütün Müslümanların velisidir. Velayet makamında olan halifenin Müslüman olması gerekir ki Müslümanlara yöneticilik yapabilsin. Nitekim Allah *subhanehu ve teâlâ* Müslümanların işlerinde kafirlere velayet hakkı tanımamıştır;

"Allah müminlere karşı kafirlere yol vermeyecektir." [4]

Bu ayete göre kafir olan birinin müminlere yönetici olabilmesi düşünülemez. Çünkü kafir yönetici Müslümanların ahkamını gözetmeyecektir.

1. *Muttefekun Aleyh*
2. *Bu icmayı İmam Nevevi, Kadı İyad, İbni Hacer ve başka alimler nakletmişlerdir.*
3. *Sahihi Müslim Şerhi, Kitabu'l-İmara.*
4. *4/Nisa, 141*

Lakin imam veya yönetici kafir olmadığı müddetçe ona karşı ayaklanmak caiz değildir. Zalim bir kimse olsa bile bu böyledir. Çünkü zulüm, göreceli bir kavramdır. Zulüm sebebiyle yöneticiye karşı ayaklanmak fitneye sebebiyet verip Müslümanların kanlarının dökülmesine yol açabilir. Rasûlullah da *sallallahu aleyhi ve sellem* velev yönetici zulmetse bile ona itaatten el çekmeyi yasaklamıştır:

"Sırtına vurup malını da alsa emirini işit ve ona itaat et." [5]

"Sizden biri emirinden hoşa gitmeyen bir şey görürse ona sabretsin." [6]

Bu gibi rivayetler emir Müslüman olduğu sürece velev zalim dahi olsa ona itaat etmemiz gerektiğini ortaya koymaktadır. Ancak daha salih bir kimse mevcut, zalim olanın azledilmesi herhangi bir fitneye de sebebiyet vermeyecekse, o zaman evla olan salih olan yöneticiyi veli olarak tayin etmektir.

Görüldüğü gibi buraya kadar anlattığımız hususlar İslam devletinin var olduğu yerler ile alakalı olan hususlardır. Bugün içerisinde yaşadığımız beşeri sistemlerin sultanları ise küfür ehli olmalarının yanı sıra tuğyan sahibi olan tağutlaşmış kimselerdir. Bunlar ve bunların sistemleri Allah'a karşı hadlerini aşıp, Allah *subhanehu ve teâlâ* ile ilahlık ve rablık konusunda yarışa girmişlerdir. Kendisi yaratılmış olan birinin tüm acziyetiyle, yaratıcısıyla bu konuda yarışa girişmesi ne kadar da tuhaftır? Rabbimizi tüm eksikliklerden tenzih ederiz.

Allah'ın hükümlerini iptal edip, onları geri kalmışlıkla itham eden bu tağuti yöneticilere karşı verilmesi gereken mücadele, onların reddedilmesi ile alakalı olup tamamen imani bir meseledir. Nitekim Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır;

"Kim tağutu inkâr eder, Allah'a iman ederse kopması olmayan sapasağlam kulpa tutunmuştur." [7]

Bu ayetteki inkârın kalbi bir şekilde olmasının yanı sıra, amele de yansımasının gerektiğini yine Kur'an bize haber vermektedir. Öncelikle Allah *subhanehu ve teâlâ* Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* İbrahim'in *aleyhisselam* yoluna/menhecine uymasını emrediyor:

"O hanif olan İbrahim'in dinine/yoluna uy." [8]

Allah *subhanehu ve teâlâ* bu metottan yüz çevirenleri kınamıştır:

"İbrahim'in dininden/metodundan kendini bilmezden başka kim yüz çevirir." [9]

Burada sorulması gereken soru şudur: *'İbrahim'in yolu neydi? İbrahim zamanının tağutlarıyla hangi menheci takip ederek mücadele etmişti?'* Bu konuda gereken bilgiyi öğrenmek için çok uzaklara gitmeye gerek yoktur. Kitabımız, İbrahim'in *aleyhisselam* menhecini bize anlatmıştır;

"Sonunda İbrahim onları paramparça etti. Yalnız onların büyüğünü bıraktı; belki ona müracaat ederler diye." [10]

İbrahim *aleyhisselam* fırsat bulduğu anda putları kırarak zamanının tağutlarını bu şekilde el ile izale etmiştir. Tağutla mücadelede esas olan, imkân olduğu takdirde onlara karşı Allah'ın kelimesi en yüce olsun diye savaşmaktır. Çünkü şirk yeryüzündeki en büyük münkerdir. Tağutlar ise bu münkerin işlenebilmesi ve yaygınlaşabilmesi adına velayet görevini üstlenmektedir. Onların izalesi bu şirk sistemlerinin izale edilmesi manasına gelir.

'Savaşıp onları izale etme gibi bir imkânımız yok ne yapalım?' gibi bir söz mücadeleyi iskat

5. *Müslim*
6. *Müslim*
7. *2/Bakara, 256*
8. *16/Nahl, 123*
9. *2/Bakara, 130*
10. *21/Enbiya, 58*

> *Onlarla savaş imkânının olmaması, onların parlamentolarına girip onlarla 'mücadele'(!) edilmesini gerektirmez. Allah subhanehu ve teâlâ imkânsızlık halinde de yapılması gerekeni bizlere göstermiştir.*

edebilecek bir mazeret değildir. İmkân olmadığı takdirde, bu imkânın oluşabilmesi için hazırlık yapılması da tağutlarla mücadelede izlenmesi gereken menhecin bir parçasıdır;

"Onlara karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın." [11]

Yani onlarla savaş imkânının olmaması, onların parlamentolarına girip onlarla *'mücadele'*(!) edilmesini gerektirmez. Allah *subhanehu ve teâlâ* imkânsızlık halinde de yapılması gerekeni bizlere göstermiştir.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* tağutlarla mücadelede bizlere vaaz etmiş olduğu menhec budur. Lakin bugün -her zaman ve dönemde olduğu gibi- tağutlara karşı sürdürülen bu mücadele, tağutların belamları tarafından iftiralara maruz kalmaktadır. Dilleri, kalemleri tağut tarafından üç kuruşa satın alınmış bu sözüm ona profesör ve ilahiyatçı takımı, şirk sistemlerinin izalesi için mücadele eden muvahhid Müslümanları *'Harici'* diyerek yaftalamakta, tabiri caizse güneşi balçıkla sıvama gayreti içine girmektedir. Bilindiği gibi Hariciler büyük günahlar sebebiyle insanları tekfir edip, adil dahi olsa halifeye karşı savaşılabileceğini savunmaktadırlar. Lakin Haricilerin bu özelliklerini kendilerine referans alıp muvahhid Müslümanları bu şekilde nitelendirmeleri çok tuhaftır. Çünkü hariciler Ali *radıyallahu anh* gibi ilim ve faziletin kendisinde toplandığı, Allah'ın hükmü noktasında son derece titiz olan bir halifeye karşı çıkmışlardır. Lakin bugün muvahhid olan Müslümanların mücadele ettikleri sistemleri Ali'ye *radıyallahu anh* benzetmek çok çirkin bir benzetmedir.

Ayrıca *"Hüküm yalnız Allah'ındır"* [12], diyerek mücadeleye girişenler sadece Hariciler değildir. Nitekim Şeyh Ömer Abdurrahman (Allah esaretten kurtarsın) kendisini Harici olarak isimlendiren mahkemenin savcısına diyor ki: *'Evet, hüküm ancak Allah'ındır. Bizden çok önce şerefli Peygamber Yakup oğlu Yusuf'ta aynı şeyi söylemişti. Mısır'da zindanların derinliklerinde bunu haykırmıştı da hapishanenin prangaları onu hakkı söylemekten alıkoymadı. Ondan önce de, sonra da Allah'ın Peygamberleri bunu haykırdılar. Hariciler bu ayete sarılıp bunu savundular diye bu ayeti Allah'ın Kitabı'ndan çıkarmak mı istiyorsun ey savcı? Siz bu gibi iftiralarla size muhalif olanları susturmak ve onlara söz hakkı vermemek istiyorsunuz. Bu sözü birinci asırda söyleyenler Harici, bu asırda söyleyenler ise mücahittir.'*

Şeyh aslında yanıtı çok güzel vermiştir. Ancak bu kişilere şöyle de denilebilir:

'Asıl Harici olanlar sizlersiniz. Çünkü Haricilerin özelliklerinden biri de put ehlini, küfür ehlini terk edip İslam ehliyle mücadele etmeleridir. Sizler kapılarını aşındırdığınız tağutun küfrüne ve tuğyanına göz yumup, ona karşı mücadele eden tevhid ehline karşı sürdürdüğünüz bu harp ile aslında haricilerden olmuş oluyorsunuz. Allah'ın ayetlerini az bir bedel karşılığında değiştirdiniz. Size de kazandıklarınıza da veyl olsun.'

Rabbimiz, bize hakkı hak olarak gösterip, ona tabi olmakla; batılı da batıl olarak gösterip, ondan uzaklaşmakla bizi rızıklandır. Allahumme Amin.

Dualarımızın sonu, Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

11. 8/Enfal, 60
12. 12/Yusuf, 40

keremcaglar@tevhiddergisi.com | Kerem Çağlar

Haçlı Harekatına Yeni Mezar Yeri: **Mali**

Bu işgal, hem Fransızların eski sömürgelerindeki mevcut sömürü çarkını döndürebilmek hem de bu sömürüye imkan verip zemin hazırlayan işbirlikçi rejimin ve ülkede yerleştirilmeye çalışılan laik-demokratik sistemin korunması amacıyla yapılmaktadır.

Doğru ve doğrulanmış olan hidayet rehberi Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* hadis-i şerifinde buyurulduğu üzere *"Açların yemek sofrasına üşüşmeleri gibi"* [1] yeni bir haçlı saldırı dalgasıyla karşı karşıya kaldı Müslümanlar… Yer bu kez Mali.

Mali halkının büyük bir çoğunluğu -yaklaşık yüzde doksan beşi- İslam Şeriatı'nın mutlak surette hâkim olması ve tatbik edilmesi yönünden bir irade beyanında bulunmuştur. Bu veri çok değil, bundan iki sene önce yapılan bir araştırmanın sonucudur. Bu sonuçla ortaya çıkan oran aslında Mali halkının yüksek İslamî duyarlılığını ve halk tabanına yayılmış İslamî hareketlerin oldukça güçlü olduğunu da göstermektedir. Maalesef Mali'de de birçok İslam yurdunda olduğu gibi yönetim İslam düşmanı, batıl batı ideolojilerinin ifsad edici anlayışının yetiştirdiği küçük bir zümrenin ellerine teslim edilmiştir. On yıllardır tıpkı Suriye'de ve diğer İslam coğrafyasındaki pek çok ülkede olduğu gibi, batı yanlısı bu azınlık yönetimi -başta Fransa olmak üzere- Batı'dan aldığı destekle halka laikliği ve bataklık ideolojisi demokrasiyi dayatmaktadır.

Fransa öncülüğündeki haçlı ve karma putperest güçlerin Mali'yi işgal etmeleri ilk başlarda yeni bir sömürgecilik operasyonu olduğu şeklinde görülse de işgal nedeni sadece bundan ibaret değildir.

Mali yaklaşık yüz otuz yıl evvel Fransa tarafından işgal edilmiş ve seksen yıl boyunca Fransa'nın sömürgesi olarak kalmıştır. Fransa'nın fiilî işgali elli sene önce sona ermişti. Fiilî işgal sona erse de sömürgecilik devam etmişti.

1. Ebu Davud

İngiliz, Amerikalılar ve bütün sömürgecilerin yaptığı gibi Fransa da o bölgedeki menfaatlerini garanti altına almak için elindeki askerî ve mâli nüfuzu kullanarak Mali'deki iktidarı kendi yetiştirdikleri birkaç *'Kaltaban'*a teslim etmişlerdir.

Bu işgal hadisesini sadece bir *'sömürgecilik hareketi'* olarak değerlendirmemiz mümkün değildir. Fransa, eski sömürgesi olan Mali'nin ve hatta o bölgedeki diğer devletlerin sınırlarını çizmiş bir imparatorluğun mirasçısı olarak, öncülük ettiği işgalci güçlerle beraber altından kalkamayacakları yakıcı bir sorunla baş etmekten (öncekinde olduğu gibi) aciz kalacaktır. Bu işgalin, 19. yüzyılda yapılan ve Fransızların belirleyici olduğu o dönem şartlarındaki gibi sürdürülmeyeceğini çok yakın bir zamanda, sonraki Fransız nesillerine de ibret olacak, büyük bir hezimetle sonuçlanması mukadderdir.

Bu işgal, hem Fransızların eski sömürgelerindeki mevcut sömürü çarkını döndürebilmek hem de bu sömürüye imkan verip zemin hazırlayan işbirlikçi rejimin ve ülkede yerleştirilmeye çalışılan laik-demokratik sistemin korunması amacıyla yapılmaktadır. Asıl hedeflerin başlıcası İslamî hareketlerdir. Çünkü Mali'de batı küfrünün emperyalist emellerine ve İslam coğrafyasındaki halklara dayattıkları laik-demokratik sisteme karşı tevhid ehli Müslümanların izzetli bir başkaldırışı, bir meydan okuması vardır.

Fransa'nın Kendi Başına Geçirdiği Urgan: Mali

Batı ülkelerinin içinde bulunduğu ekonomik kriz, büyük ölçüde mâli kaynak aktarımında bulunulması gereken işgal nedeniyle daha çok derinleşecektir. Fransızlar Mali'deki zengin uranyum yataklarına akbabalar gibi çökerken, Paris'teki kuyumcu vitrinlerini süsleyen ve yine Mali'den gasp edilmiş olan altınlardan mahrum kalacaklardır.

Fransa'nın başını çektiği batı haçlı ittifakı, bu işgal harekâtını basit ve önemsiz bir askeri operasyon olarak göstermeye çalışmaktadır. İşgal sırasında halktan da birçok masum insanın öldürülmesi, batılıların işgal ve talan ahlakının henüz ilk belirtileridir.

Batı ittifakının göstermeye çalıştığı gibi olay basit ve lokal bir askerî harekat olmaktan çok daha fazla bir şeydir. Bu işgalin can yakıcı gerçekleriyle yüzleştiklerinde Fransızların eski cumhurbaşkanı Valery Giscard d'Estang'in veciz(!) bir şekilde ifade ettiği gibi Mali operasyonunun sonu Afganistan gibi bitebilir.

Afganistan'daki gibi olacağı ihtimali bizce de isabetli bir yorum. Aynı zamanda derin bir korkunun da ifadesi. Zira Fransızlar Afganistan'dan diğer batılı güçlere göre nispeten daha az kötü bir hezimetle evlerine döndüler. Peki, ya Mali'den evlerine ruh sağlığı ve vücut bütünlükleriyle dönebilecekler mi? Fransızların milli (La Marseillaise) marşı, sosyalist iktidar döne-

minde Fransız haçlı emperyalizminin tarihe uğurlanma töreninde cenaze marşı olabilir mi? İnşallah!

Mali'ye Asker Gönderen Maraba Ülkeler

Batılı ülkelerin güçlü oldukları her dönemde en belirgin özelliklerinin en başta geleni işgal ve sömürgeciliktir. Mali'deki işgalin sonrasında Müslümanların direnişlerinden fırsat bulmaları halinde sömürüye kaldıkları yerden devam edeceklerdir. Fransızlarla beraber Mali'ye giden Afrika Bölgesel Birlik (ECOWAS) üyesi bazı ülkelerin askeri güçleri de oraya konuşlandılar. Bu güçlerin konuşlandırılması, gelişmiş askerî kapasitelerle korunaklı, ekonomik sömürü alanları inşa etme temeline dayanan bir işgal konuşlanmasıdır.

Fransa'nın başlattığı işgal harekâtına küresel Tağut özelliğiyle bilinen Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi de yeşil ışık yakmıştır. Bu işgale Avrupa Birliği ülkeleri başta olmak üzere ABD, Rusya ve Çin'de destek vermektedir.

Bu saydığımız ülkeler dünyanın efendiliği için birbirleriyle yarışan, bazen savaşan ama konu Müslümanlar olunca çıkarları için 'sevişen' ülkeler!

Bunların dışında maraba rejimler de kendi halklarının iradelerini hiçe sayıp bu işgal harekâtına asker vererek haçlı ittifakına iştirak etmişlerdir.

Bölgedeki bazı ülkelerin *'Karzai'* tipi yöneticileri batılılılar tarafından cihad tehlikesine (!) karşı daima korkutulmaktadır. Birçoğu otokratik veya demokratik diktatör olan Afrikalı Karzai'ler de korkuyormuş gibi görünerek efendileriyle beraber hem iktidar hem de servet talanın da işbirliği yapmaktadırlar.

Yakın geçmişe kadar Fransız sömürgesi olan Cezayir'in işbirlikçi yönetimi eski efendilerine büyük bir jest yaparak Mali'deki Müslümanların en kısa yoldan bombalanabilmesi için hava sahasını açmıştır.

Dünya'nın en fakir halkının yaşadığı Çad gibi bir ülkenin Fransa güdümündeki yönetimi

de toplam iki bin askerle Mali işgaline katılacağını duyurdu.

Nijerya yönetimi ilk etapta yüzlerce asker gönderdi Mali'ye. Nijerya'nın böyle bir tasarrufta bulunarak Mali'ye savaşçı güç göndermesinden dolayı kendi ülkesindeki Müslümanların hışmını daha can acıtıcı bir şekilde üzerine çekeceğini tahmin etmek hiç de güç değil.

En az beş farklı ülkeye dağılmış olan Kürtler gibi o bölgede 7-8 ayrı ülkede yaşayan Tuareglerle[2] savaşmak Afrika bölgesinde başta Fransa olmak üzere diğer batılı ülkelerin ekonomik, askeri ve diplomatik unsurlarının hedef alınacağı anlamına da gelmektedir.

Batı Sahra'daki mücahidler Tora-Bora'daki mücahidlerden pek de farklı değillerdir. Artık bir tek cihad yurdu yoktur. Cihad ile izzet arayan yerlerin arasına, ataları köleleştirilmiş bir halkın İslam ile yeniden büyük bir özgüven kazanıp dinine ve değerlerine sahip çıkma iradesini güçlü bir şekilde gösteren Mali'de katılmıştır.

Ka'b bin Eşref Medyasında Mali

Afganistan İslam emirliği ordusunun 2001'de Afgan halkının güvenliği için ve farklı bir boyut kazanan işgal saldırıları karşısında, stratejik taktik gereği şehirlerden geri çekilmesi haçlı ordularının hezimetini hazırlayan

2. Tuaregler; Burkina Faso, Cezayir, Libya, Mali ve Nijer arasında geniş bir alanda yaşayan ve Berberi dillerinden birini konuşan halk. Sayıları yaklaşık 1,2 milyona ulaşan Tuaregler bağımsız bir siyasi örgütlenmeye de sahiptirler.

en önemli etkenlerin başında gelir. Mali'de de buna benzer bir stratejinin mücahidler tarafından uygulanmakta olduğunu görüyoruz.

Mali'de etkin bir cihadın sürdürülebiliyor olmasını, ülkedeki iktidar kavgasının gölgesinde kalmış ordunun farklı cunta fraksiyonlarına bölünmesine bağlayanlar kuru yaprak hışırtısı gibi basit, hafif ve kıt akıllarıyla mücahidleri küçümsemeye çalışmaktadırlar.

Suriye'de yaptıkları gibi Mali'de de mücahidlere katılımları, hayatlarının her alanını kuşatan matematiksel yaklaşımlar sebebiyle Allah'a hakkıyla kul olmak sorumluluğunun ifası yerine *'halkın yoksulluğu, yolsuzluklar, eğitimsizlik ve meşruiyete sahip olmayan cuntanın iktidarı ele geçirmiş olması'* gibi tanıdık teranelerle izah etmeye çalışırlar.

Tıpkı Suriye'deki mücahidler hakkında yapıldığı gibi küresel sistemin basın ve dezenformasyon örgütü olarak çalışan yerli-yabancı dilbaz kalemşörler bu türden söylemlerle cihadı önemsizleştirerek mücahidler hakkında zihinlerde yığınla istifham oluşturmaya gayret ederler.

Mücahidleri kağıttan kaplanlara benzetirler. Onlara göre mücahidler, sadece hayal kuran, topraktan biten otları yiyerek hayatta kalmaya çalışan ve dünya hayatında umarsız kalan fakir askerlerdir.

Mücahidleri, hem Malili askerî güçlerin hem de işgalci batılı güçlerin karşısına tevhid davasının neferi olarak çıkaran asıl nedenin 'ülkelerindeki kederli şartların kendilerine dayattığı' hezeyanlarını savururlar.

Mücahidlerin *'zafer'* diye bir dertlerinin olmadığını, zaferi aramadıklarını hatta zaferin ne olduğunu bilmediklerini dahi gevelerler. Bu hezeyanları savuran köpük kabarcıklarına göre zafer diye bir şey varsa o da New York'taki zafer anıtıdır.

Mücahidleri karalayıp itibarsızlaştırmaya çalışan analistlerin, yorumcuların, köşe bazların, panelistlerin, saha araştırmacılarının, istihbaratçıların, akademisyenlerin ve isimlerini sayamayacağımız diğer *'Ka'b b. Eşref Medyası'* mensuplarının gözleri aydın olmasın! Çünkü mücahidler artık İslam'ın otorite olacağı alanlara yönelmektedirler. Bu da batılıların ve batılı efendilerine sadakatle bağlı maraba yöneticilerin gecelerinin kabuslarla azaba dönüşmesine sebep olmaktadır.

Batılılar İslam coğrafyasında o kadar çok rüzgar ektiler ki ufukta bekleyen helak edici tufan yüklü kara bulutlar artık bu coğrafyanın bir çok yerinde onların üzerine doğru yürümektedir.

Mali toprakları, ne kadar fazla sayıda olursa olsun batı haçlı ittifakı ordularını altına alabilecek kadar geniştir.

Şüphesiz ki izzet, Allah'ın, Rasûlullah'ın ve müminlerindir.

Allah'a hamd, Rasûlullah'a, ehli beytine, ashabına ve mücahidlere de selam olsun.

mahi@tevhiddergisi.com

Mahi

-2- Yakalayın Zamanı!

Ertelemeyi bırak da kalk harekete geç. Şu üç slogandan birini seç: Üşenme, erteleme, vazgeçme...

Değerli okurlar,

Geçtiğimiz ay zamanı iyi yönetemediğimiz, bir çok işi yetiştiremediğimiz, üstüne üstlük şikayetlendiğimizden bahsetmiş; bunun sebebi olarak da başta uykuya düşkünlüğümüz, ardından da işlerimizi önem sırasına göre kategorize etmeyişimizi ifade etmiştik.

Bu ay yine zaman hırsızlarının neler olduğuna değinmeye çalışacağız.

Zamanı boşa geçirmek demek, hayatı boşa geçirmek demektir. Altmış yıllık bir ömür sürdüğünüzü düşünün. Sona yaklaştığınızda şöyle bir geriye bakıp: *'Oh, elhamdulillah! Bana verilen nimeti hakkıyla değerlendirdim.'* de diyebilirsiniz, tam tersi: *'Ah, keşke geriye dönebilseydim de şunu şunu yapsaydım!'* diyerek boşa geçirdiğiniz zamanın hüsranını da yaşayabilirsiniz.

Bu tamamen sizin iradenizle oluşacak olan, iki farklı sonuç.

Oysa sona gelmeden zamanın kıymetini fehmedebilmek, nimetler üstü bir nimet. Ne güzel söylenmiş: *'Vakitlerle yakutlar kazanılır. Ama yakutlarla vakitler kazanılmaz.'* Zaman hiçbir servetle elde edilmez… Servetlerle kıyaslanamayacak bu nimet tehir edilemez, biriktirilemez, bekletilemez. Hasan Basri *rahimehullah* diyor ki: *'Sabahleyin gün der ki: 'Ey Ademoğlu! Allah beni yeni yarattı. Ben ameline şahidim. Beni değerlendir. Çünkü ben geçtim mi, kıyamete kadar dönmem. Telafim yok benim.' '*

Zaman… Bir su gibi, akıp gider… Ya da kuş gibi, uçup gider… Buna rağmen Ademoğlu bu nimeti hafife almış, değerlendirememiş de, nikbete çevirmiş, zayi etmiş… Nasıl mı? Yapacaklarını erteleyerek… Vaktinde yapmayarak…

Erteleme bir hastalık… Bulaşıcı mı bilemem ama bildiğim o ki sahibini amelsiz dımdızlak bırakan bir hastalık... Bu hastalığa duçar olanların en bariz özelliği, çok karar alıyor olmakla beraber bu kararları hayata geçirecek azimden zerre nasip almamalarıdır. Bu iradesizlikleri onlara aldıkları kararları hep erteletir. Kararlarından vazgeçmezler. Ama üşenirler, harekete geçemezler, ötelerler… En sık kullandıkları kelimeler ise: *'Birazdan, bir saat sonra, akşama, yarın, haftaya, bir sonraki ay, seneye, yaşlanınca, emekli olunca, hep sonra, hep sonra…'* Onlar işleri geçiştirirken bir de bakmışlar ki hayat da geçip gitmiş. Ya da boş vakitler tükenmiş, meşguliyetler türemiş.

Neleri ertelemiyoruz ki! Namazı, niyazı, duayı, sınavı, borç ödemeyi, ziyareti, verdiği sözü, sevmeyi, gülümsemeyi, özür dilemeyi, affetmeyi, çiçekle eve gitmeyi, temizliği, ilim tahsilini,

ders dinlemeyi, kitap okumayı, Allah'ı zikretmeyi, bir doktora görünmeyi, evi barkı düzenlemeyi, vakitlice yatmayı, hediye almayı, sabah erken kalkmayı, sağlıklı yaşam için antrenman yapmayı, zayıflamaya başlamayı, sağlıklı beslenmeyi, birilerini sevindirmeyi, yırtık çorapları dikmeyi, çoluk çocukla parka gitmeyi… Hemen hemen bir çok şeyi. Sonrasında ya hepten unutup yapmamız gerekenleri yapmıyor ya da yapsak dahi zamanında yapmadığımız için hayır elde edemiyoruz.

Erteleme hastalığının hayatımıza ne kadar sirayet ettiğini bakın şu nükte esprili bir şekilde anlatıyor. Her ne kadar erteleme burada hayat kurtarsa da, son duayı yapmayı ertelemek karlı olsa da, her olay için elbette ki geçerli olamaz bu.

Adamın biri had cezası alır. Ceza uygulanmadan önce kadı sorar: *' 'Son dileğin nedir?' Adam: 'Dua etmek istiyorum.' der. Kadı izin verir. Fakat adam dua etmez. Kadı sinirlenerek: 'Neden dua etmiyorsun ?' der. Adam: 'Korkuyorum. Duam bitmeden kafamı kesmenizden korkuyorum.' Kadı: 'Herkes şahit ki duan bitene kadar sana kimse bir şey yapamaz. Allah adına yemin ederim.' deyince bizimki başlar dua etmeye. Dudaklarıyla bir şeyler mırıldandıktan sonra susup öylece bekler. Kadı yine kızar: 'Ne bekliyorsun , devam etsene?' diye. Adam: 'Kadı Efendi! Duamın ilk bölümünü tamamladım. Diğer bölümünü de 25 yıl sonra yapmak üzere erteliyorum…' '*

Bir öğretmenimiz bize: *'İnsanın karnını açmışlar. İçinden yarın çıkmış demişti.'* Hakikati özetleyen bir cümle…

Yarın yaparım diyenleri çok görmüşüzdür. Yarın olunca da yapmazlar işlerini, yapamazlar. Dedik ya, onlar yapmaya değil ertelemeye alışıklar. Seleften bir zat yarına işlerini erteleyen adama ne de güzel ders vermiş: *'Yarın yaparım diyorsun ama, bugün de dünün yarını değil miydi?'*

Ertelemeyi bırak da kalk harekete geç. Şu üç slogandan birini seç: Üşenme, erteleme, vazgeçme…

Bir başka zaman hırsızı da internet…

Hem de öyle masum bir hırsız ki, sinsiliğini anlamak mümkün dahi değil. Nasıl mı çalıyor? İnternet şu an bilgiye, hem de ciltler dolusu bilgiye çok çabuk ve zahmetsiz ulaşmanın yolu. Bu yola giren, aradığı bilginin yanında, o an işine yaramayan, belki daha ilerde kendine lazım olabilecek ya da genel kültürünü arttırabilecek bir çok bilgiye de ulaşabilir. Bir kavramı ararken, onlarca farklı kavramı da tanıma, bilme imkanı bulabilir. Ve siz bu aramadığınız ama sizi bulan bilgi yığınından istifadeye çalışırken, bir bakarsınız ki tutamadığınız zaman akmış geçmiş… Artık gözler kanlanmış, beyin yıpranmış, beden uykusuz kalmış, aradığınız bilgi arada kaynamıştır. *'Yarını kurt mu yedi?'* tesellisiyle, *'yarın'* yine geceye damgasını vurmuştur…

Bunu farketmek pek de kolay değil. Hatta bir çoğumuz, bunun faydalı bir çalışma olduğunu dahi zannedebiliriz. Oysa bu zarardan başka bir şey değildir. Bir şeye dair her şeyi bilmeye çalışırken, her şeye dair bir şey bilmektir aslında bu… Beyni bilgi yığını haline getirmektir. Seçmeden, ayıklamadan, ve süzmeden bilgi istiflemektir.

Görüldüğü üzere internetin yanlış kullanımı zarar getirmektedir. Bu zararı defetmek, kişinin kendi elindedir.

Son olarak hayır diyememeyi ekleyeceğiz zaman kaybının sebepleri arasına. Çok yumuşak yüzlü, mülayim fıtratlı insanlar vardır. Onlar kimseyi kıramaz, kimseye hayır diyemezler. Ve herkesin işine koşup her isteyene yarenlik yaptıkları için kendi işlerini bir türlü bitiremezler. Yapılacaklar listesi öyle kabarıktır ki nereden başlayacaklarını dahi bilemezler. Oysa hayır diyebilseler, kendilerini sıkıntıya sokan tüm yarım kalanlardan kurtulabilecekler. Zamanlarını kaybolmaktan, tükenmekten koruyabilecekler.

Ne diyelim! Zamanının kıymetini bilmek dileğiyle…

Mİrsad Ağınt

Nadide Post

Oysa biz memleketimizdeki cemaatlerin, kaç şiddetinde esen siyasal rüzgarlarda hangi istikamete doğru yönelerek evrilip devrildiklerine şahitlik ediyoruz. Tevhid'in duruluğunda ve nezafetinden mahrum kaldıktan sonra değil meydanlar, en yetkili makamlar ve iktidarlar sizin olsa bunların ne değeri olabilir, Allah katında.

Son nefesini vermek üzere olan bir hastanın bitkinliği ve bitik bir sesle konuşuyordu.

— Bizler çok acı çektik. Bizim yaşadıklarımızı hiç kimse yaşamadı. Karşısındaki genç adam her zamanki gibi sükûnetle dinliyordu onu. Sık sık anlatırdı böyle, geçmişte yaşadığı çile ve eziyetleri.

Ağrıların göğüslerde inlediği nice geceler yaşamıştı Cemal. Örgütlü ya da devletli azgınların tapınaklarında tanrılaştıran tağutlara kurban edilmiş gibiydiler.

Göğüsleri çatlatan, o denli kalleş ağrılardı ki tuğyan, azgınlık, zulüm ve ihanet; tüm genişliğine rağmen yeryüzünü daraltmıştı mazlumlara.

Korku, herkesin yüreğinin en derinlerini mesken edinmişken volkan misali cesaretle putlaşmışlardı küfür çetelerinin üzerine.

Kesif bir ölüm korkusu sinmişken her yere, izzet ve zafer ümidi yeşertmişlerdi kardelen misali. Murabıtların gözlerinden artık sevinç alameti olan serin ve ferahlatıcı gözyaşları süzülüyordu.

Şehirlerin ve köylerin girişlerinde insanı hemen kuşatıp içine çeken buz kesmiş bir ürperti karşılardı o günlerde herkesi.

Her adım attığında bir sonraki adımını ebedi esenlik cennetlerine doğru atabileceği ümidi, beklentisi ve dileğini sürekli olarak canlı tutmaya çalışıyordu o zamanlar.

Filinta gibi delikanlıydı Cemal. Dava uğruna, genç yaşına rağmen sayısız dünya nimetlerinden yüz çevirmişti. Varlıklı ailesinin ölçüsüz tepkileri ve baskılarından bıkmış, kalabalıklar arasındaki yalnızlığına, varlık içerisindeki yoksulluğuna katık eylemek zorunda kalmıştı.

Dava yolunda canı pek, gözü kara bir yiğit olarak şehadet peşinde koştururken hissettiği manevi hazzı o yıllardan bu yana hiç yaşamamıştı. Bunları zaman zaman beraberindeki arkadaşlarına da anlatır, zorlu geçen o yıllardaki bu dinginlik ve saadet halinin buruk hatıralarıyla teselli bulmaya çalışırdı.

— Neler gördük, neler… Feleğin çemberinden geçtik…

Bahadır, *'Hocam'* diye hitap ettiği Cemal'in bu anılarını çoğu zaman ilgiyle dinliyor, değerli ve pahalıya mal olmuş tecrübeleri ilk ağızdan işitiyor olmaktan da büyük bir memnuniyet du-

yuyordu. Cemal'in hatıralarının benzerlerinin ancak romanlarda okunabileceğini düşünürdü daima. Evet, ancak romanlarda olurdu böyle şeyler. Cemal'in anlattıkları daha da fazlaydı hatta. Ayrıntılıydı da bir başka ayrıntıyı fark etmişti Bahadır. O da, Cemal'in şu an neredeyse asrı saadet kadar uzak kaldığı, kendi tabiriyle izzet yıllarını her türlü amel ve gidişatına mutlak manada referans olarak kabul etmekteki ısrarıydı. Sadece ısrar da değildi aslında. Kuru bir taassup arz-ı endam eğiliyordu bu anılar perdesinin ardından.

— Hocam anlattıklarınız güzel ama o güzellikler yaşandıkları dönemle beraber tarihte kaldı maalesef…

Cemal, yaptığı iyilikler karşısında beklediği ölçüde kadirşinaslık gösterilmediğini düşünen huysuz bir ihtiyar gibi hoşnutsuzluğunu belli etmekten kaçınmazdı.

— Biz çok hadiseler anlattık, yıkıcı darbeler aldık ama şükürler olsun ki belimiz kırılmadı. Eskiden bir fidan gibiydik. Kesildik. Şimdiyse bir orman gibi olduk. Fakat bunları görmek istemeyenlere bilmiyorum nasıl anlatmalı, ne demeli.

Hilmi de Bahadır'ın söylediklerini tasdik ediyor ve doğru bir geçmişin yanlış bir süreç için teminat olmayacağını düşünüyordu.

— Farkındalık!

— O da ne Hilmi? Kelime oyununa mı başladık şimdi?

— Hayır, hayır Cemal abi. Özlediğini ve çok aradığını söylediğin o geçmiş var ya…

— Eee…

— O geçmiş ile bir kartopu misali yuvarlanmaya başlayıp şu sıralar çığa dönüşen itikadî ve ilkesel sapmalar arasındaki gece ile gündüz gibi olan apaçık farkın farkına varmak gerektiği hususuna dikkat çekmek istedim.

Yine acımtırak bir tonda ve mahkum edici bakışlar eşliğinde kesik kesik konuşmaya başladı Cemal.

— Bunu size daha önce birçok kez anlatmıştım. Bizim değerli büyük alimlerimiz ve hoca efendilerimiz var. Onlar kitaba bakar, ictihad eder ve bize istikamet gösterirler. Biz de, bize gösterilen o istikamete doğru ibadet şuuruyla yöneliriz. Onca alim, ulema yanlış bir şey söyleyecek değil ya! Bir parça şüphemiz olsa –haşa ve kella– bizde gerekirse onlara itaat etmeyiz yani… Anlıyor musunuz?

Bahadır, bu mutaassıp tavır karşısında en az Cemal'in hatıralarını dinlediği vakitlerdeki gibi hayretler içerisinde kalmıştı. Öylece şaşırıp kalmıştı bu sözlere.

İnsanın kendi zihnini ve kalbini hem de gönüllü bir şekilde körü körüne bağlılık prangalarıyla zincirleyebiliyor olması dehşete düşürmüştü onu.

Öyle zannediyordu ki sözün tamamını baştan sona kadar dinleyen (ya da dinliyormuş gibi yapan) herkes en sonunda sözün en güzeline tabi olup takip ederek ömrünü de ziynetlendirirdi.

Fakat henüz farkına vardıramadığı bazı hakikatler de vardı, insanı çevreleyen dünyanın asla izin vermediği şeyler var. Aşılmayan duvarlar, tartışılamayan hakikatler, terk edilmeyen alışkanlıklar insanı tevhid akidesinin dışına savurduğu halde bir türlü koparılmayan/kopartılmayan velayet bağları…

Korkular…

Önemli yer tutar, kalıcı izler bırakır insan hayatında. En vahim olanı da kendisini mah-

kum edip sınırlayan zincirlerden kurtuluş korkusudur. Bu, aynı zamanda tüm toplumun bilinç altına yerleştirilmiş bir korkudur. Toplum ve otorite nezdin de kabul görmeye çalışırken aşınan değerleri, önce pembeleşip sonrada kaybolan kalın kaşlı kan kırmızı çizgileri zaman geçtikçe kimsecikler hatırlamıyor. Soyundukları, rolün hakkını vermek için arkalarına atarak kaybettiklerinin veya terkettiklerinin farkına vardıklarında, *'eğer…'* ile *'meğer…'*i toplayarak dönüşü olmayacak bir *'keşke'* sonucunu elde edeceklerinden de bihaber gibiler.

— Sizler bilmiyorsunuz.

Cemal'di bitkin ve kısık sesiyle sitem ederek söze başlayan:

— Herkes her şeyi söylüyor ama bizi dinleyen kimse yok!

— …

— …

Hem Bahadır'ı hem de Hilmi'yi şaşırtmaya devam ediyordu Cemal. Şaşkınlıklarını daha da artıran bu sözler karşısında ne diyeceklerini bilemedi o an ikisi de.

— Evelallah biz meydanları da, bu mazlum halkı da kafirlerin insafına ve inisiyatifine terk etmeyeceğiz(!)

Bu son söyledikleri Bahadır'ın zihnindeki Cemal tasavvurunu epeyce sarsmıştı. Şu ana kadar kullandığı *'hocam'* hitabını dahi içinden gelmediği için kullanmak istemiyordu artık.

— Cemal Hoca. Meydanlar bu hal üzere sizin olsa ne olacak ki? Kuş beslemişliğin var, bilirsin. Başında ve boynunda kırmızı sarı renkli tüyler bulunan güzel ötüşlü saka kuşunu büyükçe bir kafese koysak özgür mü olur bu halde?

Bahadır'ın kendisine hitap ederken kullandığı her zamanki ifadeyi değiştirdiğini kendisine has yüksek hassasiyetle aniden fark etmişti Cemal. Sözlerindeki soğukluk ortamı serinletmişti hemen.

— Öyle deme Bahadır. Bilmediğiniz çok şeyler var. Her şeyi de açıkça konuşmak doğru olmaz. Zamanı, sırası geldiğinde her bir şey ortaya çıkacaktır. Bakalım o vakit mahcubiyetten sığınabilecek bir mekan bulabilecek misin?

— Bu söylediklerin başka bir gezegenden gelen varlıklarla iletişim kurmaya çalışmak gibi bir şey olabilir ancak! Oysa biz memleketimizdeki cemaatlerin, kaç şiddetinde esen siyasal rüzgarlarda hangi istikamete doğru yönelerek evrilip devrildiklerine şahitlik ediyoruz. Tevhid'in duruluğunda ve nezafetinden mahrum kaldıktan sonra değil meydanlar, en yetkili makamlar ve iktidarlar sizin olsa bunların ne değeri olabilir, Allah *subhanehu ve teâlâ* katında.

— Allah'ın izniyle çok büyük faydası olacaktır. Hem sana bir şey söyleyeyim. Eğer muvaffak olursak -ki inşallah olacağız- ilk başta bundan istifade edecek olanlar siz olursunuz. Diğer Müslümanlar(!) olur…

— Böyle bir şeyden Allah'a sığınırız.

— Ah şu gençlik! Hep anlatıyorum ya, ben de sizin gibiydim vakt-i zamanında.

— Tevhid akidesinin erginliği ve deruniliğinden uzaklaşıp gayr-i İslamî cereyanların yüzeysel ve hamasi sığlığına mahkum olarak zihinlerin ve yüreklerin boşaltılması zannettiğinden çok daha mühim ve ciddi bir meseledir Cemal Hoca!

Cemal, hiç de alışık olmadığı şekilde yüksek perdeden dile getirilen böyle kuvvetli bir itirazlar karşısında sûkut ederken dudakları titremeye başladı.

Bahadır'ında boyun damarları kanla dolup şişmiş gibiydi.

— Hasretini çektiğin o maziyi, vurulduktan sonra içi doldurulmuş nadide bir av hayvanının postu gibi her fırsatta ortaya atıyorsun. Rabbanî endişelerle yapılan uyarı ve eleştiriler karşısında sürekli post gösterisi yapıyorsun. Lütfen, artık mazinin boş çıkınını bir kenara atarak çırpındıkça seni dibe doğru çeken bu tehlikeli mecrayı ve feci durumu görüp ayrıl! Göz ve gönül alıcı, aynı zaman da aldatıcı yapay ışıklarını söndür. O zaman hakikatleri daha net görebileceksin...

Şimdi İyi Seyirler Zaptedilmiş Beyinler

Ben küçük bir kız çocuğu iken, bir gün evimize köyden dedem geldi. Dedem dağlık bir bölgede yaşıyor, şehrin hayatının hızlı gidişatı ona fazla debdebeli geliyordu. Bir gün dedem babama şunları söylerken işitmiştim: *'Şu televizyon soykası var ya yavrum, insana 5 vakit namaz gibi şart!'* demişti. Çocuk aklımla bu cümlenin ne anlama geldiğini iyi idrak edemesem de, *'Demek ki televizyon çok iyi bir şey'* demiştim aklımdan.

Oysa şimdi çok iyi anlıyorum, 5 vakit namazını geçirmeyen zavallı dedemin televizyon gibi insanın hayatını alt üst eden somut şeytanı 5 vakit namaz mesabesinde görmesinin korkunçluğunu.

Toplumu hızla İslam'dan, Allah'tan ve Peygamber'den uzaklaştıran, şeytanın en çok sevdiği ev aletimiz, belki kimimizin gözünde en önemli *'teknoloji'*. Bizi gündemle canlı kılan elektronik bağlantı ya da kimimiz için abartılmaya değmeyecek masumlukta, bazen tozunu aldığımız basit bir ev eşyası, bazen de çocuklarımızı başımızdan savmamızın en etkin yolu ya da en önemli saatlerimizi karşısında boşa geçirip katlettiğimiz ömrümüzün en büyük tuzağı, toplumun gidişatını baltalayan, pisliğe sürükleyen, kadınlarımızı, gençlerimizi ve çocuklarımızı karşısına gönüllü kelepçeleyen en masum(!) gardiyan...

Maalesef durum bundan da kötü, özellikle son dönemlerdeki diziler üzerinden yapılan kültür katliamı, insan vücuduna ağır ağır enjekte edilmekte, her aile ferdinin ayrı ayrı mutlaka bağımlısı olduğu diziler bulunmaktadır. Dizilerdeki karakterler topluma öyle bir yansıma ile geri dönüyor ki yıkımını asla belli etmeden, babalar *'corç'*, anneler *'mummy'*, evin küçük oğlu *'pepe'* olmuş kim farkında! Kadının kızı çorap değiştirir gibi sevgili değiştirmeye başlamış kimin umurunda? Oğlu P. Alemdar olmuş okulu kırıp geçiriyor, zaten bu tür şeyler *'gurur'* verici olduğundan neden önemseyelim ki!

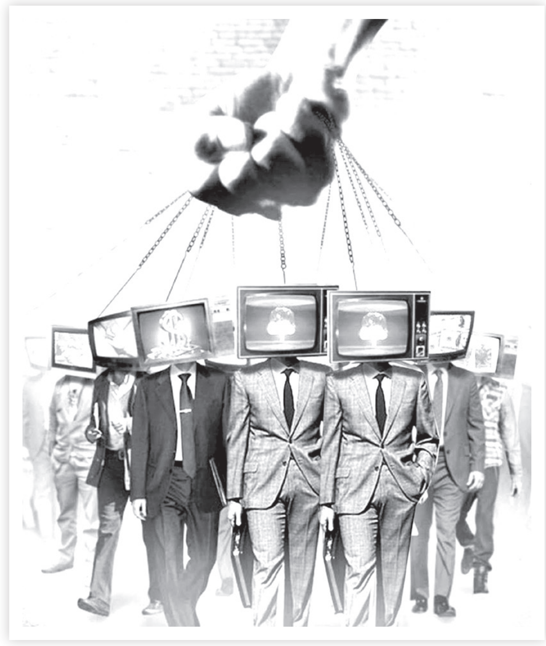
Çünkü insanlık dizilerle hayat bulur hale geldi. Artık diziler toplum için 5 vakit namazlar haline geldi (Allah korusun), gözler öyle alıştı ki bu sahnelere ayıplanmaz oldu. Akşamları mum ışığındaki o eski sohbetler yalan oldu. İnsanların her günü dizilerle doldu. Tesettürsüzlük, içki tüketimi, zina ve insan katliamı… Bütün bunlar helal görüntüler gibi verilmeye başlandı. Önce gözler alıştırılmakta, sonrasında bu haramlar insan hayatına fark ettirilmeden sokulmakta ve bu normal görünmeye başlanmaktadır.

Anneler gününü, sevgililer gününü, pasta mumu üflemelerini, beyaz gelinliği, blue jean'leri, noel babaları veya çam ağaçlarını kim soktu hayatımıza? Bütün bunlar Batı adetiyken hanginiz Los Angeles'a gidip gördünüz ve hayatınızda uygulamaya başladınız bu Batı kültürünü? Gerek yok ki Los Angeles'a gitmeye, zaten ayağımızın ucunda değil mi, Paris evimizin içinde değil mi? *'Batı oyunu'* diyoruz ya, Batı oyununu güzel oynadı ama biz onların oyunlarına öyle bir özendik ki, Batı'dan daha Batıcı olarak yavaş yavaş battık. Biz bu oyunlarda rol almaya öylesine meraklıymışız ki, Batı bile şaşırmıştır halimize.

Toplumumuzun en büyük kanayan yarası TV müptelalığına, dizi hayranlığına dur demeyi bilmez isek, insanımız dünyada çirkefliğe razı olduğu gibi ahiretini de kaybetmeye mahkûm olacaktır. Avrupaî hayat tarzı boğazımızdan öyle bir geçecek ki içimize oturacak. Kadın kocasının efendisi, evin evladı da anasının efendisi haline gelecek. Bir anne gözyaşları içinde ağlıyor: *'Ben ne yapayım, oğlum internetin başından kalkmıyor, bana bağırıyor, evde terör estiriyor, internetten koparamıyorum çocuğumu!'* diyordu, ben de cevaben şöyle söyledim: *'5 yaşındayken televizyonu çocuğun önünden almazsan, 15 yaşına geldiğinde anca arkasından gözyaşı döker hale gelirsin.'*

Önce kendi nefsimize zincir vurmakla başlamalıyız. Artık Müslümanlar uyanmalı, silkinmeli, görmeli bu oyunların gerçek yüzünü. Diziler üzerinden yapılan fırsat oyunları, kültür emperyalizmi gün yüzüne çıkmalı. TV dizilerinde katledilen tarihimize sahip çıkmalıyız. Allah'ın hükümleri ile yönetilen bir ülkenin padişahının eşleri, anası saçı başı açık sahne solistlerine benzetilmiş! Yarı çıplak gezen padişah kendi uçkurundan başka bir şey düşünmeyen bir sultan gibi gösterilmeye çalışılıyor! İnsanlar bırakın buna dur demeyi, reytinglerde izlenme rekorları kırdırıyor.

Dinimiz, kültürümüz ve adetlerimiz bu denli küçültülürken, toplumumuza bunları patlamış mısır eşliğinde izlemek nedense garip gelmiyor. Saçma sapan yarışmalarla insanlara gereksiz, şeytanı sevindirecek uğraşılar enjekte edilirken neden 60'lık dedeler bile bunlara ağzı sulanarak bakıyor.

Neden artık çocuklarımız eskisi gibi iyi ve ahlaklı bir insan olayım değil de, *'Ben popçu ya da topçu olacağım'* diyor ve ebeveyn olarak bizler *'Tercih senin'* diyoruz? Neden ekranda öpüşen iki insan gördüğümüzde ona artık lanet okumuyor, hatta buğz bile etmiyoruz; çünkü uyutulduk biz! Küçücük bebelerimiz çizgi filmlerde Keloğlan masallarında sihri büyüyü öğrenirken onun haram olduğunu hatırlayıp da çocuğumuzun hayatından o programı çıkarmayı uğraşmıyoruz. Neden ekranlarda çarpık ilişki, zina veya aldatma adına yaşanan üniversite hayatına şahit olduğumuz halde kızımıza üniversite hayallerini bizzat biz yüklüyoruz?

Neyimiz var bizim? Bizler Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* ümmeti değil miyiz? Bütün bu gerçekleri gördüğümüz halde bize en çok kulluğumuzu unutturan, evimizin içine kendi ellerimizle koyduğumuz bu aletten neden kurtulamıyoruz? Eğer bu konuda daha dikkatli olmaz, bu şeytanın oyuncağının hayatlarımızı alt üst ettiğini idrak edemezsek, bütün bu gerçekleri görüp de hala onun ensesine bir tokat patlatırcasına gidip fişini çekmezsek kaybetmekte olduğumuz dünyamızla birlikte ahiretimizi de katlediyoruz demektir.

Bugünden tezi yok Müslüman kardeşlerim;

Kendinize ve ailenize, yakıtı insanlar ve taşlardan olan cehennemden koruyacak bir iyilik yapın ve televizyonunuzu ATIN!

İslam'a Göre Arkadaşlık Nasıl Olmalı?

Bilindiği üzere insanoğlu, sosyal bir varlıktır; tek başına hayatını idâme ettirmesi, yalnız başına hayatta kalması asla mümkün değildir. Bu nedenledir belki, Allah *subhanehu ve teâlâ* daha Adem'i aleyhisselam yaratır yaratmaz kendisi ile ünsiyet kurup kaynaşması için eşi Havvâ'yı yaratmıştır.

Yaşadığımız şu hayat, hep tek bir minval üzere sürüp gitmez; tıpkı mevsimler gibi sürekli değişir. Bazen acı, bazen tatlı; bazen iyi, bazen kötü olur. Bu nedenle, bu acı veya tatlı günlerimizi bizimle paylaşacak dostlara ve arkadaşlara ihtiyacımız vardır.

İnsanoğlunun arkadaşsız yaşayamayacağını bilen Rabbimiz, arkadaş edinmeyi meşru kılmış ve bu çerçevede arkadaşlıkların nasıl olması gerektiğini, kimlerle dostluk kurulup-kurulmayacağını, dostluğun hangi sınırlar içerisinde olması gerektiğini kitabı ve Peygamberi vasıtası ile bizlere anlatmıştır. Biz bu yazımızda çok etraflı olmasa da ana hatlarıyla İslam'da arkadaşlığın nasıl olması gerektiğini anlatmaya çalışacağız.

Yardım ve başarı yalnız Allah'tandır.

1. Arkadaşımız Nasıl Olmalı?

Sahabe-i Kirâm, bir ara Efendimiz'e *sallallahu aleyhi ve sellem*: "Ya Rasûlullah! Acaba hangi arkadaşımız daha hayırlıdır" diye soru sormuşlardı. Bu soruya Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şu üç özelliği zikrederek cevap verdi:

مَنْ ذَكَّرَكُمْ بِاللهِ رُؤْيَتُهُ، وَزَادَ فِي علمكُمْ مَنْطِقُهُ وَذَكَّرَكُمْ بِالآخِرَةِ عَمَلُهُ

"Görüldüğünde size Allah'ı hatırlatan,

Konuştuğunda ilminizi artıran,

Yaptığı işlerle ahireti hatırınıza getiren kimsedir." [1]

Bir başka hadiste de şöyle buyrulur:

"Bu ümmet içerisinde Allah'ın en hayırlı kulları, görüldüklerinde Allah'ı hatırlatan kimselerdir." [2]

Arkadaşlarımızın nasıl olması ve hangi vasıflara sahip arkadaşlar seçmemiz gerektiği noktasında bu hadisler aslında bizlere çok ciddi an-

1. *Da'îfu't Terğîb ve't Terhîb, 1/20. Zayıf bir senetle rivayet edilmiştir.*
2. *Silsiletu'l Ehâdîsi's Sahîha, 2849.*

lamda ipuçları vermektedir.

Rastgele arkadaş seçimi insanı helake götüren unsurlardan birisidir. İnsan, arkadaş seçerken çok dikkatli olmalı ve sadece Allah'tan korkup sakınan kimselerle arkadaşlık etmelidir. Aksi halde helakin eşiğine gelebilir.

Zikretmiş olduğumuz hadiste anlatılan 3 maddeyi kısaca izah etmenin yararlı olacağını düşünüyoruz.

- Hadiste ilk olarak *"Görüldüklerinde Allah'ı hatırlatan insanlar"* hayırlı arkadaş portresi olarak bize sunulmaktadır.

Görüldüklerinde Allah'ı hatırlatan insanlar…

Acaba nasıl?

Ne şekilde?

Evet, arkadaşlarımızın böyle olması gerekiyormuş Rasûlullah'a göre…

Kendileri ile bir araya geldiğimizde bizlere Rabbimizi hatırlatan, gündemlerinde hep Allah olan ve hep Allah'ı anlatan arkadaşlar…

Böylesi insanlarla arkadaşlık kurulması gerekiyormuş; böyleleriyle arkadaş olunca hayır oluyormuş…

İşte bu Nebevî tavsiyeyi iyi düşünmemiz ve arkadaşlarımızı bu tavsiyeye göre seçmemiz gerekmektedir.

Peki, bir insan görüldüğünde Allah'ı bizlere nasıl hatırlatır?

a. Kılık-kıyafeti ve İslamî görünümüyle ki, bu onun İslamî giyiniş tarzı ve sakal gibi İslamî kimliğinin dışa vurulması ile olur.

b. Davranışlarındaki ağırlık ve İslam'ın ona öğrettiği ağırbaşlılık ile ki, bu da onun oturması, kalkması, yemesi, içmesi ve benzeri davranışlarındaki güzellik ile olur.

c. Söz ve davranışlarındaki uyum ki, bu da doğruluk, sadakat, edep ve ahlakî tavırlarda meydana çıkar.

d. Dışa yansıttığı pozitif enerjisi ile ki, bu da tebessüm, güler yüz ve insanların yardımına koşma gibi canlılığını gösteren fiillerle olur.

e. Allah'ı anması ile ki, bu da bulunduğu ortamlarda Allah'ı anlatması, O'nu gündem etmesi ve O'ndan gelen doğruları insanlığa ulaştırması ile olur.

İşte böylesi fiillere sahip olan bir insan, Allah'ı bizlere hatırlatan insandır. Hadis-i şerifin öğrettiğine göre bizlerin, böylesi insanlarla arkadaş olması, böylelerini arkadaş edinmesi gerekmektedir.

- Hadisin ikinci maddesinde hayırlı bir arkadaşın *"Konuştuğunda ilmimizi artıran"* bir arkadaş olduğu ifade edilmektedir.

Yani arkadaşlarımızın bilgili, ilim sahibi ve insanlara hakikatleri anlatan şahsiyetler olması gerekmektedir. Unutulmamalıdır ki, ilim sahibi olmayanlar, başkalarının ilmini artıramazlar. Bu nedenle arkadaşlarımızı seçerken onların; Allah'ı, Peygamberi, Kur'an'ı ve İslam'ın hakikatlerini tanıyan insanlar olmalarına dikkat etmemiz gerekmektedir.

İmam Âcurrî'nin *rahimehullah* bu konuda çok önemli bir nasihati vardır. O, Âlimlerin Ahlakı adlı eserinde der ki:

'Alim bir şahsiyet, dostlarını üç guruba ayırır. (Onun arkadaşları):

1. Ya kendisinden daha bilgili olan ve ondan hayır öğreneceği bir kimse,

2. Ya kendisi ile denk olan; ama kendisi ile müzakere edebileceği bir kimse,

3. Ya da kendisinden daha düşük seviye de olan ve kendisine ilim öğreteceği bir kimse (olmalıdır).' [3]

---

3. Bkz. s. 41.

İmam Âcurrî'nin bu nasihati, aslında sadece alimlere yöneltilmiş bir nasihat değildir. Aksine bu nasihat, her Müslüman için geçerli olan ve itina ile dikkat edilmesi gereken bir nasihattir.

Her Müslümanın arkadaşı aslında bu üç sınıfın haricinde olmamalıdır.

Ya kendisinden bir şeyler öğrenebileceği bir arkadaşı, ya kendisine bir şeyler öğretebileceği bir arkadaşı ya da bazı şeyleri oturup müzakere edeceği, dertleşebileceği bir arkadaşı olmalıdır. Eğer bu üç gurubun haricinde bir arkadaşı olursa, bu arkadaşın ona zararından başka bir şeyi olmaz.

Efendimiz'in *sallallahu aleyhi ve sellem* tavsiyesine göre arkadaşımızın öğretici pozisyonunda olması, yani kendisinden hayrı ve iyiliği öğrenebileceğimiz bir insan konumunda olması gerekmektedir. Hadis-i şerifin *"Konuştuğunda ilminizi artıran…"* kısmı bunu ifade etmektedir. Ama aynı zamanda bizlerde birilerine arkadaş olacağımız için bizlerinde bu makamda olması, dolayısıyla bizlerinde ilmî birikimi olan insanlar sınıfında yer alması gerekmektedir. Her hâlükarda burada ilme ve bilgili bir insan olmaya teşvik vardır.

- Hadisin son kısmında ise *"Yaptığı işlerle ahireti hatırınıza getirendir"* buyrularak arkadaşlarımızın yaşantıları ile sanki ahirete adanmış birisi gibi ameller işleyen kimse olması gerektiği vurgulanmıştır.

Yani bu arkadaş öyle bir arkadaştır ki, ortaya koyduğu davranışlar ve yapmış olduğu işler ile insanlara ahireti ve Allah'a hesap verileceğini hatırlatır. Onun davranışlarını ve amellerini görenler, bu şahsın hep Allah'a hesap verme şuuru içerisinde yaşayan bir kimse olduğunu bilirler ve bundan etkilenerek kendilerinin de böyle olmaları gerektiğini idrak ederler.

Bir insanın, *"Ameli ile ahireti hatırlatması"* demek, kıldığı namazı, tuttuğu orucu, yaptığı cihadı, verdiği sadakası… ile ahirete gideceğimizi ve bu noktalarda Allah'a hesap vereceğimizi hatırlatması demektir.

Yani bu arkadaşın nasıl namaz kıldığını gördüğümüzde öylesine etkilenmeli, öylesine etkilenmeliyiz ki, o andan itibaren namazlarımıza çeki düzen vermeli ve böyle davranmadığımız takdirde Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* huzurunda hesap vermek zorunda kalacağımızı bilmeliyiz.

Oruç tuttuğunu gördüğümüzde kendi oruçlarımızdan utanmalı, açlığımızdan şikâyet etmeyi ve adeta başa kalkar tavırlarımızı terk etmeliyiz. Sadaka verdiğini gördüğümüzde kendi sadakalarımızı azımsamalı, verirken içerisinde bulunduğu ihlaslı tavrından dolayı kendi samimiyetimizi yeniden gözden geçirmeliyiz. Cihad ettiğini, düşmanla nasıl savaştığını, onları yok etmek için nasıl çaba harcadığını; buna mukabil kendi kardeşlerine nasıl şefkat ve merhametle davrandığını, gördüğümüz zaman kendimizi gözden geçirmeli ve onun bu tavrından son derece etkilenmeliyiz. İlim tahsil ettiğini gördüğümüzde ilme olan iştiyakından ve öğrenmeye karşı gösterdiği hırstan dolayı bizde gayrete gelmeli ve onun bu tavırlarından son derece müteessir olmalıyız. Diğer amelleri için söylenecek şeylerde aynı olmalıdır.

İşte bize örnek olacak arkadaşımız böylesi vasıfları haiz olmalı ve Allah eksenli bir arkadaşlık portresi çizerek bizlere Rabbimizi hatırlatmalıdır.

Arkadaş seçiminde Efendimiz'in bu direktifini aklımızdan çıkarmamalıyız ve bu hadisi kendimiz için şiar edinerek arkadaş seçerken ya da birilerine arkadaş olurken hadisin bizlere verdiği mesajları dikkate alarak arkadaşlık etmeliyiz.

2. Dostluk Yalnız Müminlerle Kurulmalıdır

Bir Müslümanın arkadaşı, aynı kendisi gibi Müslüman ve mümin olmalıdır. Bir Müslümanın kendi akidesinden ve kendi inancından olmayan insanlarla sıkı-fıkı olması, dostane bir tavırla onlarla ilişki içerisine girmesi asla düşünülemez. Çünkü böylesi tavırlarla onlarla arkadaşlık etmek zamanla insanı onlara benzetecek ve onu -Allah korusun- helakin eşiğine getirecektir.

Nitekim Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* bir hadisinde bu hakikate dikkat çekerek yalnız müminlerle arkadaşlık edilmesi gerektiğini açık bir şekilde dile getirmiştir.

Efendimiz şöyle buyurmuştur:

لا تصاحب إلا مؤمنا ولا يأكل طعامك إلا تقي

"Ancak mümin birisiyle arkadaşlık et; yemeğini de ancak müttaki insan(lar) yesin." [4]

Bir Müslümanın birileri ile *'dost'* olabilmesi için, dost edinilecek o şahısların mutlaka iman etmiş olmaları şarttır. Çünkü insan, ancak kendisine başkalarından daha yakın hissettiği kişileri dost edinir ve ancak diğer insanlara nispetle daha yakın olduğuna inandığı kimselerle düşüp kalkar, onlarla daha samimi ilişkiler içerisine girer. Çünkü dostluk, normal beşerî ilişkilerin en ileri noktasıdır. İşte bu nedenle samimi ilişkiler içerisine gireceğimiz insanların her şeyden önce şirkten uzak olmaları ve gerçek anlamda Allah'a iman etmeleri gerekmektedir.

Dost edinilen bir şahsın şirkten kendisini arındırmış olması ve Allah'a hakkıyla iman etmesi, onu arkadaş edinen kimsenin yanlış yollara düşmesini engellemesi bakımından son derece önemlidir. Zira şirkten sakınan bir insan, aynı zamanda arkadaş olduğu insanları da şirkten sakındıracaktır. Dolayısıyla böylesi bir şahsiyetle arkadaş olan kimse, Allah'ın izni ile şirke düşme noktasında kendisini ciddî anlamda koruma altına almış olacaktır. İşte bu nedenle bizlere mümin olan kimselerle arkadaşlık etmemiz emredilmiştir.

Dost edinilen bir şahsın şirkten kendisini arındırmış olması ve Allah'a hakkıyla iman etmesi, onu arkadaş edinen kimsenin yanlış yollara düşmesini engellemesi bakımından son derece önemlidir. Zira şirkten sakınan bir insan, aynı zamanda arkadaş olduğu insanları da şirkten sakındıracaktır.

Aslında bu, sadece Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* tarafından verilmiş bir emir değildir. Aksine bu, Kur'an-ı Kerim'de Rabbimiz tarafından da sürekli vurgulanmış bir emirdir. Rabbimiz şöyle buyurur:

"Müminler, müminleri bırakıp da kafirleri dost edinmesin. Kim böyle yaparsa Allah ile bir ilişiği kalmaz..." [5]

"Ey iman edenler! Yahudi ve Hristiyanları dost edinmeyin. Onlar (gerektiğinde) birbirlerinin dostlarıdırlar. Sizden her kim onları dost edinirse, doğrusu o da onlardandır…" [6]

"Ey iman edenler! Sizden önce kendilerine Kitap verilenlerden dininizi alay ve oyun konusu edinenleri ve kafirleri dost edinmeyin." [7]

"Mümin erkekler de, mümin kadınlar da birbirinin velileri (dostları ve yardımcıları)dir." [8]

Bu ayetlerin tamamında müminlerden başkaları ile dostluk kurulmaması gerektiği vurgulanmaktadır. Yanlış anlaşılmaması için hemen ifade edelim ki, bu ayetlerde söz konusu edilen dostluk *'arkadaşlık'* değildir. Çünkü bir insan bazen bir kafirle dinini ulaştırma amacıyla arkadaş olabilir. Burada yasaklanan dostluk, velayet kapsamındaki bir beraberliktir ki, bu müminlerin aleyhinde kafirlere yardım etmeyi gerektirir ve böylesi bir dostluk insanı şirke düşürür.

Ne demek istediğimizi biraz daha izah edecek olursak; bir insan, eğer kafir bir şahsiyetle müminlerin aleyhinde çalışacak tarzda bir arkadaşlık kurarsa, yani onları kafirlere şikâyet ederse, ihbarda bulunursa, sırlarını onlara ulaştırırsa, gizliliklerini ifşa ederse, birlik ve bütünlüklerini bozmak için onları ele verirse, onlarla savaşa girerse... İşte o zaman küfre düşer ve kafir olur.

Ayetlerde ilk olarak yasaklanan dostluk bu şekildeki bir dostluktur. Dikkat edilirse Rabbimiz böylesi dostluklar kuranların artık *"Allah ile bir ilişiklerinin kalmayacağını"* ifade etmiştir. Peki, kimin Allah ile ilişiği kalmaz? Bu sorunun cevabı çok net bir şekilde bellidir: Ancak küfre düşmüş insanların Allah ile ilişiği kalmaz. Müfessirlerde ayeti bu şekilde anlamış ve anlamlandırmıştır. Örneğin İmam Taberi

4. *Ebu Davud, Edeb, 16; Tirmizi, Zühd, 56.*
5. *3/Al-i İmran, 28*
6. *5/Maide, 51*
7. *5/Maide, 57*
8. *9/Tevbe, 71*

bu ayet hakkında şöyle demiştir: *' "Kim böyle yaparsa onun artık Allah ile bir ilişiği kalmaz…" Yani, dininden irtidat edip küfre girdiği için Allah'tan uzaklaşmış, Allah ta ondan uzaklaşmış olur.'* [9]

O halde bu ayetlerde yasaklanan dostluk insanı küfre düşüren bir dostluktur ki, biraz önce de vurgulamaya çalıştığımız gibi, böylesi bir dostluk müminlerin aleyhinde kafirlere yardım etmek üzere kurulmuştur. Bu anlamdaki bir dostluktan tüm müminlerin sakınması gerekmektedir.

Ama müminlerin aleyhinde kafirlere yardım etmeyi içerisinde barındırmayan dostluklar, kısım kısımdır. Bir kısmı vardır ki, caizdir. Bir kısmı vardır ki, haramdır. Bu nedenle bir Müslümanın kafir birisi ile dostluk kurarken dostluk ilişkisinin hangi hükme tabi olduğunu tespit etmesi gerekmektedir.

Aslına bakılırsa bir Müslümanın kafirlerle dostluğu, ancak davet ilişkisi içerisinde olmalıdır. Yani Müslüman, ancak tebliğ yapmak ve akidesini ulaştırmak amacıyla bir kafirle ilişki içerisine girebilir. Tebliğ ve davet amacı gütmeyen her arkadaşlık ilişkisi, insanı her an bir hatanın içerisine düşürebilir. Bu nedenle ilişkilerimizi İslamî çerçeveye oturtmalı ve kiminle dost olup, kiminle dost olmayacağımızı iyi tespit etmeliyiz.

3. Kişi Arkadaşının Dini Üzeredir

İnsanoğlu, çok çabuk etkilenen bir yapıyla yaratılmıştır. Gördüğü, duyduğu ve müşahede ettiği şeylerden hemen etkilenir; düşüp kalktığı kimselerden, gezip dolaştığı yerlerden yani çevresinden etkilenmemesi mümkün değildir.

İşte bu nedenledir ki İslam insana iyi arkadaş seçmesini ve hayırlı insanlarla oturup kalkmasını kesin bir dille emretmiştir. Bu bağlamda Efendimiz'in sallallahu aleyhi ve sellem şu sözünü aklımızdan çıkarmamamız gerekir:

المرء على دين خليله فلينظر أحدكم من يخالل

"Kişi arkadaşının dini (hayat tarzı) üzeredir." [10]

9. Bkz. Camiu'l Beyân, 6/313.

10. Ebu Davud, Edeb, 16; Tirmizi, Zühd, 45.

Eğer arkadaşlarımız sahih İslam akidesi üzerinde iseler bu bizi de etkileyecek ve bizlerinde doğru bir inanca sahip olmasını sağlayacaktır. Yok, eğer akideleri bozuk, inançları sapık ise aynı şekilde bu bizde tesir bırakacak ve -Allah korusun- bizlerinde ayağının kaymasına sebep olacaktır. İşte bu nedenle arkadaşlarımızı seçerken hangi inanç üzere olduklarını iyi tespit etmemiz gerekmektedir.

İnsan kimin düşüp kalkarsa onunla aynı inancı paylaşır. Çünkü arkadaş mıknatıs gibidir. İyi ise iyiliğe; kötü ise kötülüğe çeker. Etkilenmemek mümkün değildir. Eskiler boşuna dememiş:

'Üzüm üzüme baka baka kararır.'

'Kır atın yanında duran ya huyundan ya suyundan…' diye.

Gerçekten de bu böyledir. Kiminle takılırsan aynı onun gibi olursun. Örneğin sövmeyi bilmeyen birisi isen, ağzı küfürlü olan insanlarla fazla değil, sadece birkaç gün beraber olman senin ağzını da aynı şekilde küfürlü hale getirecektir. İstemesen ve farkında olmasan bile onlarla aynı ağzı konuşursun.

Buna mukabil eğer ilmi seven ve ön plana çıkaran insanlarla takılırsan sen de kaçınılmaz olarak ilmi sever ve ilmi istersin.

Cihad ehli insanlarla oturursan sende cihad tutkunu, cihad aşığı olursun.

Namaz ehli insanlarla vakit geçirirsen sende namaz ehli olursun.

Bu şekilde örnekleri çoğaltmak mümkün...

Durum bu olduğuna göre kiminle dost olduğumuza dikkat etmeliyiz.

Söz buraya gelmişken Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem şu sözünü zikretmemek olmaz. O, sahih bir hadisinde buyurur ki:

"İyi ve kötü arkadaşın hali, güzel koku satanla körük çekenin (demircinin) haline benzer: Misk satan, ya sana güzel kokusundan bir miktar ücretsiz verir ya sen satın alırsın, ya da (hiç değilse onunla beraber olduğun sürece) güzel koku koklamış olursun. Körük çeken kimse ise

ya elbiseni yakar ya da (en azından) körüğün kötü kokusundan rahatsız olursun." [11]

İşte iyi arkadaşla kötü arkadaşın örneği…

Hangisi ile beraber olmak istersin? Kokucuyla mı, yoksa demirciyle mi?

Bu örnekleri kafamıza nakşetmeli ve arkadaş seçimini iyi yapmalıyız.

Bu noktada Rabbimizin bizlere çok önemli bir emri vardır. Rabbimiz, Tevbe suresi 119. ayette buyurur ki:

"Ey iman edenler, Allah'tan korkup sakının ve sadıklarla beraber olun!"

Bir Müslümanın bu emre kayıtsız kalması düşünülemez. Onun mutlaka sadık kullarla, Allah'a kendisini adamış insanlarla beraber olması, onlarla düşüp-kalkması gerekmektedir.

Peki, ayette zikri geçen *"Sadık"* insanlar kimlerdir? Vasıfları nelerdir? Hangi özelliklere sahip olan insanlara *"sadık"* denir?

İslam alimlerinin belirttiğine göre sadık bir kimse, her şeyden önce kendisini Allah'ın razı olmadığı her türlü söz, davranış ve inançlardan arındırmış kimse demektir.

Bununla birlikte özü ve sözü doğru olan, ihlası asla terk etmeyen ve her daim doğru konuşmaya özen gösteren insanlara denir.

Daha Rabbini doğru dürüst tanıyamamış, ağzından hâlâ şirk sözleri dökülen, şirkin her türlüsünü çok rahatlıkla işleyebilen kimseler sarıkta taksalar, cübbede giyseler Evliyâullah'tan olduklarını da iddia etseler asla sadıklar zümresinden değildirler. Bunlar olsa olsa insanların gözünü boyamayı iyi beceren üç beş şaklabandır.

Bizlere böyleleri ile değil, kendilerini tevhid ve akide davasına adamış kimselerle arkadaşlık etmemiz emredilmiştir. Böylelerine ise -bırakın arkadaşlık etmeyi- sadece düşmanlık göstermek emredilmiştir. Müslüman gözünü dört açmalı, etrafında Allah adına kandıran insanlara asla aldanmamalıdır.

11. Buhari, Zebâih, 31; Müslim, Birr, 146.

"O gün zalim kimse, (çaresizlik içinde) ellerini ısırıp şöyle diyecektir: 'Ne olurdu ben de Peygamberle beraber aynı yolu tutsaydım! Yazıklar olsun bana, keşke falanı (filanı) dost edinmeseydim! Andolsun, Kur'an bana geldikten sonra beni ondan o saptırdı. Zaten şeytan insanı yardımcısız bırakıverendir!' "

(25/Furkan, 27)

4. Kötü Arkadaş Ahirette Pişmanlık Vesilesidir

Düzgün arkadaş seçmeyen kimseler, yarın kıyamet günü bin pişman olacak ve dünyada iken kötü arkadaş seçmelerinden ötürü nedametlerinden ellerini ısıracaklardır. Ama vakit el ısırma vakti değildir!

Bakınız, Rabbimiz Furkan suresi 27. ayet ve devamında dünyada iken düzgün arkadaş seçmeyenlerin pişmanlıklarını nasıl tasvir ediyor:

وَيَوْمَ يَعَضُّ الظَّالِمُ عَلَى يَدَيْهِ يَقُولُ يَا لَيْتَنِي اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا يَا وَيْلَتَا لَيْتَنِي لَمْ أَتَّخِذْ فُلَانًا خَلِيلًا لَقَدْ أَضَلَّنِي عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ إِذْ جَاءَنِي وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِلْإِنْسَانِ خَذُولًا

"O gün zalim kimse, (çaresizlik içinde) ellerini ısırıp şöyle diyecektir: 'Ne olurdu ben de Peygamberle beraber aynı yolu tutsaydım! Yazıklar olsun bana, keşke falanı (filanı) dost edinmeseydim! Andolsun, Kur'an bana geldikten sonra beni ondan o saptırdı. Zaten şeytan insanı yardımcısız bırakıverendir!' "

Zuhruf suresi 67. ayette de şöyle buyurur:

الْأَخِلَّاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ

"O gün bütün dostlar birbirlerine düşman olacaklardır; ancak takva sahipleri müstesnadır."

Eğer insan dünyada iken salih, Allah'tan korkan, Rabbine ibadet eden, ihlaslı ve muttaki kimseleri dost edinmezse ahirette mutlaka pişman olacak ve pişmanlıktan dolayı ellerini ısıracaktır.

Allah'ın *"olacaktır"* dediği bir şeyde hiç olmama gibi bir ihtimal olur mu?

Allah *subhanehu ve teâlâ* böylesi insanlarla dostluk kurmayanların, sapık kimseleri veli edinenlerin

mutlaka pişman olacaklarını ve bunun göstergesi olarak da ellerini ısıracaklarını söylemektedir. Sözü Allah'tan daha doğru olan kimdir?

O, *"Ellerini ısıracaklardır"* dedikten sonra kim aksini iddia edebilir?

Evet, dünyada salih arkadaşlar edinmeyenler, Rasûlullah gibi yaşantısı olan arkadaşlarla dostluk kurmayanlar ahirette mutlaka pişman olacaklardır. Bu kesin olarak böyle olacağına göre gelin şimdiden arkadaşlarımızı düzgün şahsiyetlerden seçelim ve iyi kimselerle oturup-kalkmaya gayret edelim.

Ali'nin radıyallahu anh arkadaşlık hakkında çok güzel bir nasihati bulunmaktadır.

O, oğullarına nasihat ederken şöyle demiştir:

"Oğlum!

- *Ahmakla dost olmaktan sakın, çünkü sana fayda vermek isterken zararı dokunur.*
- *Cimriyle dost olmaktan sakın, ona en fazla muhtaç olduğunda yardımına koşmaz, yerinde oturur.*
- *Kötülük sahibiyle dost olma, o pek az bir menfaat karşılığında seni satar.*
- *Yalancıyla dost olmaktan sakın, çünkü yalancı seraba benzer, uzağı yakın gösterir sana, yakını uzaklaştırır senden."*

Kimlerle dost olmamamız gerektiğine dair çok önemli bir nasihattir bu. Bu nasihati dikkate alarak ahmakla, cimriyle, kötülük sahibiyle ve yalancıyla asla dostluk kurmamalı ve kötü sonuçlarla karşılaşma pozisyonuna düşmemeliyiz.

Son olarak Efendimiz'den sallallahu aleyhi ve sellem arkadaşlık hakkında nakledilen bazı hadisleri aktararak bu konuyu noktalandırmak istiyoruz. O, şöyle buyurur:

"Amellerin en faziletlisi Allah için sevmek, Allah için buğzetmektir." [12]

"Dostunu/sevdiğini ölçülü sev; bir gün düşmanın olabilir. Sevmediğine de ölçülü buğz et; bir gün dostun olabilir." [13]

"İnsan, sevdiği ile beraberdir." [14]

"Kim, insanların kızması pahasına Allah'ı dost edinmekle O'nu razı ederse, Allah o kimseyi insanların nazarında yüceltir. Kim de Allah'ın gazabına rağmen insanları razı ederse, artık onu Allah'ın azabından hiçbir şekilde kurtarmak mümkün olmaz." [15]

"Müslüman Müslümanın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu mahrum bırakmaz, onu tahrik etmez. Kişiye kötülük olarak, Müslüman kardeşini hakir görmesi yeterlidir. Her Müslümanın canı, malı, kanı ve ırzı diğer Müslümanlara haramdır. Allah sizin suret ve kalıplarınıza bakmaz, fakat kalplerinize ve amellerinize bakar. Sakın ha, birbirinizin satışı üzerine satış yapmayın. Ey Allah'ın kulları kardeş olun. Bir Müslümanın kardeşine üç günden fazla küsmesi helâl olmaz." [16]

"Allah'ın kulları arasında bir grup var ki, onlar ne Peygamberlerdir, ne şehidlerdir. Üstelik kıyamet günü Allah indindeki makamlarının yüceliği sebebiyle Peygamberler ve şehidler onlara gıpta ederler. Orada bulunanlar sordu: 'Ey Allah'ın Rasûlü, onlar kimdir, bize haber verir misin?', 'Onlar, aralarında kan bağı ve dünya menfaati için birbirlerine bağlı olmadıkları halde, Allah'ın nuru (Kur'an) adına birbirlerini sevenlerdir. Allah'a yemin ederim ki onların yüzleri mutlaka nurdur. Onlar bir nur üzeredirler. Halk korkarken onlar korkmazlar; insanlar üzülürken onlar üzülmezler.' Ardından da şu ayeti okudu: "İyi bilin ki, Allah'ın velilerine/dostlarına korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir." [17] *"* [18]

Rabbim hepimizi hayırlı arkadaşlardan eylesin ve hepimize hayırlı arkadaşlar nasip etsin.

Ve'l-Hamdu Lillahi Rabbi'l-Alemîn

12. *Ebu Davud, 4599.*
13. *Tirmizi, Birr, 60.*
14. *Müslim, Birr, 161.*
15. *Tirmizi, Zühd, 64.*
16. *Buhari, Nikâh, 45.*
17. *10/Yunus, 62*
18. *Ebu Davud, 3527.*

ebuensar@tevhiddergisi.com

Yiğit Muvahhidlerin Öyküsü

Kitap: Yiğit Muvahhidlerin Öyküsü

Yazarı: Anonim

Yayınevi: Furkan

Hamd, ancak alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Ancak O'na ibadet ederiz ve O'ndan yardım dileriz. Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur. Ve yine şehadet ederim ki Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûl'üdür.

"Ey iman edenler! Allah'tan O'na yaraşır şekilde korkun. Ve ancak Müslümanlar olarak can verin." [1]

Bu ay da yeni bir kitap tanıtma imkanı veren Allah'a hamdolsun. Bu ay tanıtacağımız kitap *'Yiğit Muvahhidlerin Öyküsü'* adında bir roman/öykü kitabı olacaktır. Ancak bu öyküyü diğer emsallerinden ayıran bir özelliği vardır. Çünkü 'Yiğit Muvahhidlerin Öyküsü' bir tarihtir. Ve tekerrürü asla aksamayan bir tarihtir. Nuh *aleyhisselam* davetten yüz çevirenlerin kulaklarını patlatırcasına daveti haykırışı, çok az bir topluluk olan Talut ve ordusunun Calut ve azgın ordusuna direnişi, İbrahim'in *aleyhisselam* putları bir bir devirmesi, Ashab-ı Kehf'in tağutların karşısında hakkı haykırmaları, Allah Rasûlü'nün Mekke sokaklarını *"De ki: 'Ey kafirler ben sizin ibadet ettiklerinize ibadet etmem' "* [2] nidasıyla inletmesi, kızgın çöllerde yatırılan Bilal'in *"Ahad"* deyişi ve daha buraya sığdıramayacağımız nice yiğitlerin, muvahhidlerin öyküsü. Evet, bu tarih nice yiğitlerin öyküsü ile doludur. Eğer tarihin taşıyamayacağı bir yük varsa o da yiğit muvahhidlerin öyküsüdür. Öyküleri/hikayeleri zaman, mekan ve içerik olarak farklı da olsa hedefleri hep aynıdır: Rabblerini razı etmek ve O'nun dinini yüceltmek… Yaşamları ve ölümleri hep bunun için, yani *'La ilahe illallah'* davasını yüceltmek içindir. Bu uğurda nice yiğitler öykülerini kanlarıyla yazdılar, yazıyorlar ve yazmaya da devam edecekler. Çünkü bitmeyen tek öykü bu yiğit muvahhidlerin öyküsüdür. Çünkü bu hak ve batıl savaşıdır. Batıl tamamen silininceye kadar bu öyküler yazılacaktır.

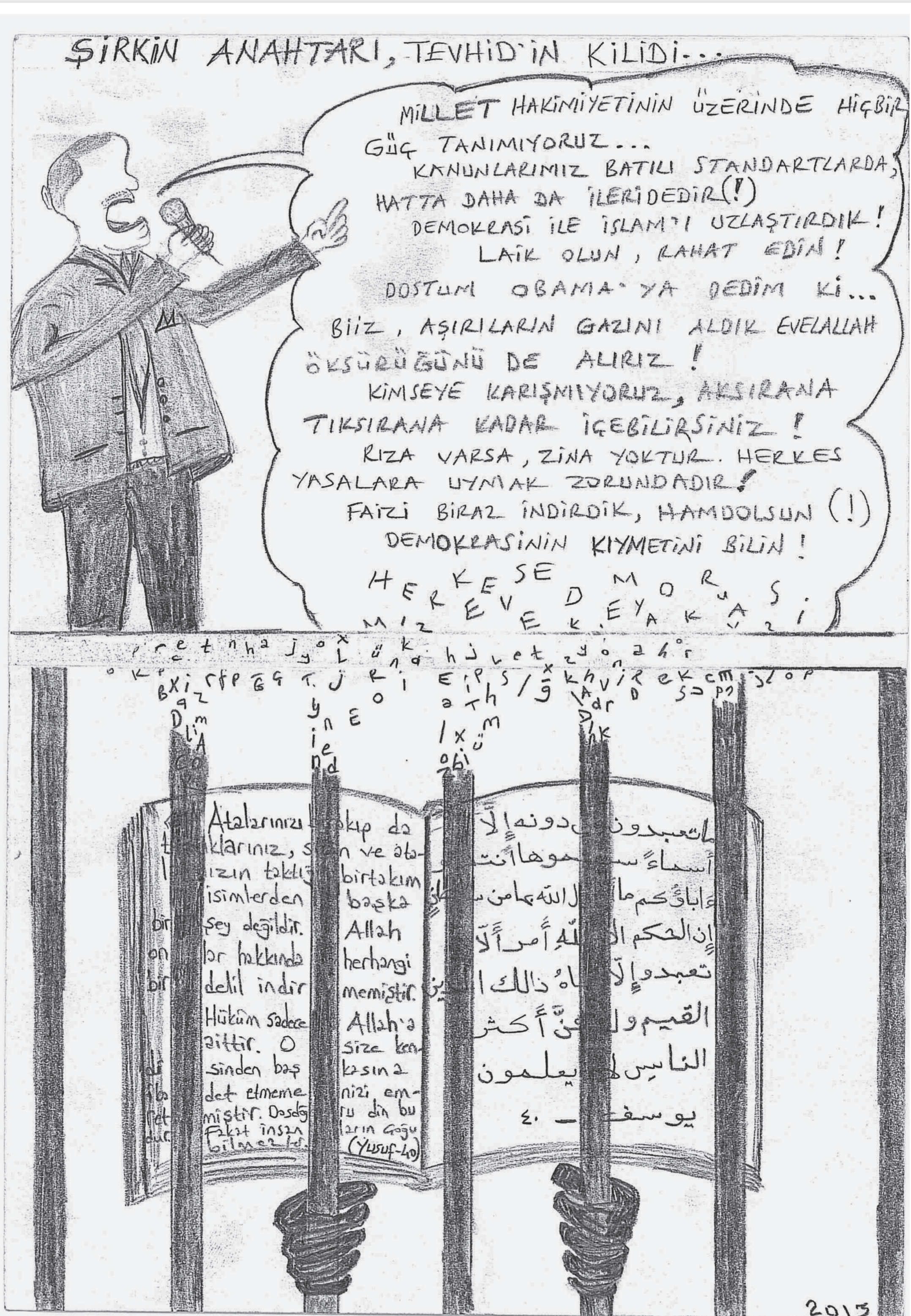
Yine tarih, bu muvahhidlerin hep karşısında duran düşmanların, tağutların ve hainlerin hile ve tuzaklarıyla doludur. Kimse firavun öldü diye sevinmesin. Kimse nemrut öldü diye rahata kavuşacağını sanmasın. Kimse Ebu Cehil öldü diye itidali elden bırakmasın. Çünkü firavun şeytandır. Nemrut şeytandır. Ebu Cehiller şeytandır. Şeytan yaşadığı sürece bu hainler farklı isimlerle karşımıza çıkacaktır.

Evet! İşte bu ay tanıttığımız bu eseri okurken yukarıdaki satırlarda yazdıklarımız bir film şeridi gibi gözlerimizin önünden geçecektir.

Duamızın sonu, Allah'a hamd etmektir.

1. *3/Ali İmran, 103*
2. *109/Kafirun, 1-2*

ŞİRKİN ANAHTARI, TEVHİD'İN KİLİDİ...
MİLLET HAKİMİYETİNİN ÜZERİNDE HİÇBİR GÜÇ TANIMIYORUZ...
KANUNLARIMIZ BATILI STANDARTLARDA, HATTA DAHA DA İLERİDEDİR(!)
DEMOKRASİ İLE İSLAM'I UZLAŞTIRDIK!
LAİK OLUN, RAHAT EDİN!
DOSTUM OBAMA'YA DEDİM Kİ...
BİZ, AŞIRILARIN GAZINI ALDIK EVELALLAH ÖKSÜRÜĞÜNÜ DE ALIRIZ!
KİMSEYE KARIŞMIYORUZ, AKSIRANA TIKSIRANA KADAR İÇEBİLİRSİNİZ!
RIZA VARSA, ZİNA YOKTUR. HERKES YASALARA UYMAK ZORUNDADIR!
FAİZİ BİRAZ İNDİRDİK, HAMDOLSUN (!)
DEMOKRASİNİN KIYMETİNİ BİLİN!
Atalarınız ...okıp da
...klarınız, s...n ve ata-
...ızın taktığ... birtakım
isimlerden başka
şey değildir. Allah
...lar hakkında herhangi
delil indir memiştir.
Hüküm sadece Allah'a
aittir. O size ken-
sinden baş... kasına
det etmeme... nizi em-
miştir. Dosdoğ...ru din bu
Fakat insan...ların çoğu
bilmezler. (Yusuf-40)
ما تعبدون ... دونه إلا
أسماء س...موها أنت...
وآباؤكم ما ...ل الله بها من س...
إن الحكم ...لله أمر ألا
تعبدوا إلا ...اه ذلك ا...
القيم ول...ن أكثر
الناس ...يعلمون
يوسف ـ ٤٠
2015